MADELINE HARPER
Cântec fără sfârşit

Traducerea şi adaptarea în limba română de BRÂNDUŞA CARMEN BORZA.
ALCRIS

Capitolul 1

— Chiar crezi că pe Justine Hart o interesează La Quinta? întrebă Logan Addison aruncând o privire prin registrele împrăştiate pe biroul său.

Îşi scoase ochelarii cu rame de baga şi punându-şi-i pe cap îşi privi partenerul.

Stând în pragul uşii, Frank Norwood aprobă scurt şi hotărât din cap.

— Ai cifrele în faţă, amice. Tu n-ai fi interesat? Cabaretul La Quinta va face insula aceea adormită din Caraibe să clocotească.

— Probabil, răspunse Logan închizând dosarul şi, desfăcându-şi jacheta costumului, se lăsă pe spătarul scaunului. Pare o investiţie solidă; solidă ca orice investiţie în afara Statelor Unite, desigur. Succesul ei depinde foarte mult de preferinţele turiştilor.

— Nu-ţi face griji. Turişii vor fi atraşi de insulă precum muştele de miere. Şi mai ales de cazinou şi de clubul de noapte. Îţi dai seama câte vedete se vor etala acolo?

— Asta-i altă problemă, spuse Logan. Justine ştie care sunt investitorii de la La Quinta? Ştie că ei îl numesc „cabaretul construit de *show-biz*”?

— Sigur că nu, răspunse Frank aşezându-se pe un scaun. Asta e regula ta – să nu discutăm investiţiile clienţilor cu nimeni.

— Dar de data asta lucrurile stau puţin altfel. Va fi o operaţiune ostentativă, nu doar o investiţie bună.

— Lasă-mă să-ţi amintesc, prietene, că Justine Hart e o damă ostentativă.

— Dar şi foarte precaută. Cu siguranţă o cunoşti mai

bine decât mine. Tu stai de vorbă cu ea.

— Sigur că da, rânji Frank. Ăsta e stilul meu şi ţi-am spus-o încă de la început, când ai părăsit firma tatălui tău ca să vii cu mine. Pe lângă asta, ai fost de acord cu termenii. Eu mă ocup de clienţi, tu te ocupi de înregistrări şi dosare. Apropo, cum stăm la capitolul ăsta acum, binişor, nu?

— Dacă investim în La Quinta vom fi scutiţi de nişte taxe substanţiale.

— Şi vreau să te anunţ că doamna noastră ştie la fel de bine ca şi noi asta. Nu e numai o cântăreaţă bună, ci are şi ceva în cap, spre deosebire de majoritatea clienţilor noştri… sclipitori.

— Ai dreptate…

— Dar eu îi iubesc pe toţi în egală măsură, spuse Frank mărinimos. Mai ales stelele rock, deşi în adâncul inimii prefer muzica demodată.

Logan izbucni în râs. Ochii săi albaştri sclipeau viclean. Ştia la ce se referea partenerul şi prietenul său. Îşi puse ochelarii pe nas şi începu răsfoiască pentru a suta oară dosarul Justinei Hart.

— Dar din păcate – sau din fericire? continuă Frank – pe vedetele care cântă melodii de modă veche le-ai lăsat firmei conservatoare a tatălui tău, slavă Domnului. Cum să le furăm clienţii? Apropo, regreţi?

— Ce anume?

— Că l-ai părăsit pe tatăl tău ca să te asociezi cu un vechi coleg de facultate, într-o firmă care investeşte în stele ale muzicii moderne.

— Pentru nimic în lume! răspunse prompt Logan.

După ce absolvise Universitatea Princeton, secţia Afaceri şi Management, Logan începuse să lucreze la firma prestigioasă fondată de bunicul său, pe care o conducea într-un mod conservator capul familiei Addison. Se adaptase repede acolo, sau cel puţin aşa crezuse până când se întâlnise cu fostul său coleg de facultate. Firma de investiţii a lui Frank se baza pe servicii de consiliere în investiţii. În general lucra cu stelele actuale ale muzicii şi

teatrului. Dar avea nevoie de ajutorul cuiva ca Logan, cu experienţă în domeniu, care ştia să întocmească profesional un portofoliu pentru clienţi.

Când Logan se opusese motivând că nu era genul care să lucreze cu super-staruri, Frank îi sugerase să facă treaba omului din umbră. „Mă voi ocupa eu de negocieri”, îi propusese el. Formaseră o echipă de succes. Parteneriatul, care funcţiona de cinci ani, părea ideal. Deja îşi mutaseră sediul într-un apartament scump, la etajul doi, într-o clădire modernă de pe Wall Street. Nimic nu stătea în calea firmei Norwood & Addison.

— Trebuie s-o duci personal pe Justine la La Quinta.

— Poftim? întrebă Logan punând deoparte dosarul şi ştergându-şi ochelarii.

— Justine are nevoie de un mic impuls ca să fie profitabilă. N-o fac pentru că ne trebuie investitori. Ştii bine că ne-am descurca cu ce avem până-n momentul ăsta. Dar cred că investiţia asta îi va ridica valoarea portofoliului.

— Şi chiar trebuie s-o duc eu acolo?

— Trebuie. Eu mă căsătoresc în câteva săptămâni şi nu cred că Dianei i-ar surâde ideea să călătoresc prin insule tropicale împreună cu Justine Hart. De fapt m-ar omorî dacă ar afla.

— Ai dreptate, surâse Logan.

— Justine ştie ce părere am eu despre La Quinta şi nu vreau să întind aţa. Mai ales că fostul ei soţ, Brady Hart, a jecmănit-o. Justine e foarte suspicioasă acum, după ce s-a fript o dată…

— Ce om… murmură Logan gândindu-se la fostul soţ al Justinei.

— Da, un şarpe… Şi-a dat seama de potenţialul Justinei şi şi-a lăsat trupa de muzică rock pe care o conducea, ca să facă din ea o stea. Brady nu era prost deloc. Ştia că impresarul Justinei ar fi făcut o avere de pe urma ei.

— Nu e de mirare că Justine a devenit suspicioasă.

— Nu ştiai povestea? întrebă Frank surprins.

— Nu…

— Brady nu numai că a jecmănit-o, dar a înşelat-o cu cea mai bună prietenă a ei. Justine era o inocentă. N-a aflat nimic până când Brady a murit în accidentul acela de avion.

— Şi se presupune că eu ar trebui să fiu acela care să-i alunge suspiciunile?

— Da, zâmbi Frank. Asta e ideea. Ea te consideră un tip prudent, conservator şi, de ce nu, deştept. Eu sunt altfel. Sub faţada efervescentă ascund o personalitate…

— La fel de efervescentă, completă Logan cu umor.

— Aşa e. Dar mai am şi ceva creier.

— Cu siguranţă.

Logan nu minţea. Dacă ar fi avut o altă părere despre fostul său coleg de facultate n-ar fi renunţat niciodată la postul pe care-l ocupa la firma familiei sale. Frank era deştept şi cinstit. De asemenea avea cunoştinţe solide în domeniul investiţiilor.

— Doar că eu îmi ascund creierul la fel de bine cum tu îţi ascunzi secretele.

— Ce secrete? întrebă Logan privindu-şi prietenul cu ochii micşoraţi.

— Simţul aventurii, de exemplu. Amice, de mine nu te poţi ascunde. Am aşteptat ani de zile să se ivească o ocazie ca asta, special pentru tine. Şi iat-o!

— Îmi place provocarea, competiţia, nu aventura, prietene.

— Sunt termeni destul de apropiaţi, hotărî Frank. Oricum, poţi transforma această călătorie de afaceri la La Quinta într-o aventură de zile mari. Oricum, dacă tu vei fi în spatele afacerii, sunt sigur că Justine va accepta investiţia.

— Şi dacă nu-mi place La Quinta?

— Justine Hart e una dintre cele mai importante cliente ale noastre. Poate că acum nu-ţi dai seama, dar… crede-mă pe cuvânt. Şi nu vreau să stricăm relaţiile cu ea. Aşa că dacă nu-ţi place cum stă treaba la La Quinta, spune-i-o deschis. Justine îşi va întări încrederea în noi. Ştii cu

câtă precauţie îşi urmăreşte fiecare detaliu al portofoliului personal. Dacă facem o greşeală, am pierdut-o.

— O să-i dau cele mai bune sfaturi, spuse Logan ridicându-se în picioare şi îndreptându-se spre fereastră.

În ziua aceea, turnurile gemene ale World Trade Centerului abia se mai vedeau din cauza ceţei. Lui Logan nu-i plăcea vremea urâtă. Frank se gândise bine să-l trimită pe o insulă însorită.

— Mai dă-mi detalii despre călătorie, spuse el.

— Justine tocmai termină un contract în Miami. Apoi îşi ia o mică vacanţă şi abia după aceea va dori să analizeze îndeaproape investiţia. O să vă întâlniţi luni dimineaţa la aeroportul din Miami. Ţi-am închiriat un avion pentru zborul spre La Quinta. Vei ajunge la timp înapoi pentru zborul de la nouă spre New York.

— Adică voi sta în La Quinta doar o zi?

— Aşteaptă puţin! Simt o umbră de regret în glasul tău? Dacă aş fi ştiut… Asta e. Din păcate, Justine nu vrea să piardă mai mult de douăsprezece ore.

— Ei, din moment ce n-am petrecut cu ea mai mult de zece minute semnând acte sau explicându-i condiţiile, atunci douăsprezece ore vor fi ceva…

— Îţi va ajunge să devii fascinat de această doamnă. Sincer să fiu, sunt invidios. În ciuda relaţiei mele cu Diane, îţi mărturisesc că am avut câteva fantezii legate de Justine. Femeia aceasta e plină de contraste. Sub o aparentă personalitate excentrică stă un suflet de femeie serioasă, ba chiar un pic rigidă în mentalitate. E un mister pe care cineva îl va rezolva într-o bună zi…

— Poate că vina e a lui Brady, care a sfătuit-o să-şi ascundă adevărata personalitate.

— Nu ştiu ce să cred, dar sunt convins că tipa e fascinantă, sexy, misterioasă, iar tu eşti norocosul care-şi va petrece o jumătate de zi în compania ei.

Logan se întoarse la birou şi zise:

— Da, spun cu mâna pe inimă că abia aştept să mă întâlnesc cu ea. Dar mi-e teamă că Justine nu are aceleaşi sentimente ca mine.

— De ce crezi asta?

— Când m-am întâlnit cu ea ca să semnăm actele nu mi s-a părut interesată decât de cifre.

— Ca să-mi gâdil orgoliul de mascul, sunt nevoit să te aprob. Dar undeva în memoria mea, lucrurile stau puţin altfel. Acum, că voi deveni un bărbat însurat, aş putea să-ţi fac o mărturisire.

— La ce te referi?

— Am observat că Justine părea interesată de persoana ta.

*

* * *

Justine Hart străbătu holul hotelului urmată de director, doi gromi, publicistul ei şi şeful de trupă. Factura fusese plătită, aşa că nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să plece.

Deşi coborâse din lift de numai cinci minute, holul se umpluse de turişti curioşi, care o priveau indiscret, recunoscând-o instantaneu. Justine nu-şi dezamăgise niciodată publicul, aşa că în ziua aceea n-avea motive să facă excepţie.

Părul ei roşu ca focul îi încadra chipul frumos, la fel ca-n videoclipuri. Purta o fustă roz şi un tricou colorat peste care-şi pusese o jachetă din piele verde-brotac. În picioare avea o pereche de sandale aurii cu toc înalt care-i elansau silueta.

După ce oferi câteva autografe împărţind generos zâmbete în stânga şi-n dreapta ieşi ca o vijelie pe uşile rotative ale hotelului şi urcă în taxiul care o aştepta de ceva vreme.

— Cale-o, îi ordonă ea scurt şoferului.

— Aţi întârziat? întrebă el peste umăr, înscriindu-se în traficul intens.

— Trebuia să fiu la aeroport la nouă fix.

— Mi-e teamă că aţi pierdut avionul. E nouă şi jumătate.

— E un avion particular. Sunt sigură că persoana cu care trebuia să mă întâlnesc încă mă mai aşteaptă, dar mi-

e teamă că s-a supărat. E vorba de un tip foarte punctual.

*

* * *

Şi astfel, simţindu-se intimidaţi în aceeaşi măsură unul de celălalt, Justine şi Logan ajunseră pe insula La Quinta cu o oră întârziere.

Peisajul plin de flori galbene, portocalii şi roşii, de leandru şi hibiscus, era la fel de exotic şi senzual ca Justine. Logan îşi dădu seama că ea nu observa nimic din aceste frumuseţi care o înconjurau. Mergea drept şi hotărât pe tocurile acelea periculos de înalte, fără să se împiedice sau să ezite. Era pornită să încheie acel contract şi nimic mai mult.

Seńor Ortego, preşedintele firmei de management care se ocupa de publicitatea şi relaţiile cu publicul din La Quinta, îi însoţea. Ortego era un bărbat prezentabil, dornic să încheie afacerea, vorbea perfect englezeşte, dar răspundea cam prea lapidar la întrebările lor.

— Ne situăm la est de insulele aglomerate din Caraibe, spuse el cu accent ireproşabil. Experţii în dezvoltare ne-au descoperit cam greu. Sfinţii au fost mai atrăgători pentru ei decât această insulă cu nume spaniol. Mă refer la St. Martin, St. Tomas, St. Croix… zâmbi el.

— Acum şi La Quinta a devenit un punct de atracţie, spuse Logan privind plaja întinsă cu nisip alb, mai frumoasă şi mai interesantă decât orice altă plajă din Caraibe.

De-a lungul litoralului se înşiruiau hoteluri noi, construite pe stânca rozalie a insulei. În spatele lor creşteau arbuşti de hibiscus printre care se întrezăreau bungalouri.

— În partea opusă, în sat, mai există un hotel vechi, din chirpici. Unii turişi îl preferă structurilor moderne din oţel şi sticlă. Desigur, a fost renovat şi pe lângă el s-au mai construit două piscine şi câteva terenuri de tenis. O să vă duc acolo cu maşina mea ca să-l vizităm împreună.

În timp ce mergeau cu maşina decapotabilă, Ortego le descria insula care se afla la numai câţiva kilometri de

La Quinta.

— E un mic paradis. Are un heliodrom şi un mic port natural pentru iahturi.

— Să înţeleg că insula asta e un fel de loc de joacă pentru cei bogaţi şi faimoşi?

Era pentru prima oară după o tăcere îndelungată, când Logan îi auzea glasul gutural şi senzual al Justinei. Azi-dimineaţă, când sosise la aeroportul din Miami cu trei sferturi de oră întârziere, Logan îi admirase în secret părul roşu şi ondulat care-i flutura sălbatic pe spate. Dar vocea nu avusese când să i-o audă prea bine. Prima oară când se întâlniseră făcuseră numai cunoştinţă şi nu schimbaseră nici măcar două vorbe. Doar Logan vorbise, explicându-i termenii contractului. A doua oară, azi-dimineaţă, Justine nu deschisese gura decât ca să spună un scurt şi abia şoptit „bună-dimineaţa” şi „îmi pare rău de întârziere”.

Logan nu se uita la televizor şi nici nu se ducea la concerte rock. El n-o văzuse pe Justine decât în realitate. Dar acum era pentru prima oară când o auzea vorbind cu degajare.

— Aşa e, îi răspunse Ortego. Pentru că în primul rând, pentru a ajunge aici, e nevoie să închiriezi un avion particular.

Trecură pe lângă grădina botanică şi traversară satul plin de case îngrijite şi cochete, pe ale cărui străduţe înguste localnicele vindeau accesorii manufacturate din coral şi scoici deosebite.

Se opriră la hotel, în barul de pe terasa cu privelişte spre mare, unde gustară un cocteil original din fructe exotice.

— Da, spuse Ortego, aici, în Laouinta, avem aproape de toate. Ne mai lipseşte un cazinou şi un club de noapte. Dar vom rezolva şi problema asta. Vreţi să vedeţi construcţia? E aproape gata. Mai rămâne de finisat interiorul. Într-o lună îi vom face inaugurarea.

— *Seńor* Ortego, întrebă Logan în timp ce se îndreptau spre club, de cât timp locuiţi pe insula La Quinta?

— Ştiu de ce mă întrebaţi asta, surâse Ortego. Din cauza pasiunii cu care vorbesc despre insulă. De fapt locuiesc aici de mai puţin de un an. Am fost recrutat în timpul universităţii pe care am absolvit-o la Madrid. Dar mă simt ca un băştinaş. Iubesc locurile astea şi mă simt mult mai „acasă" aici decât în Spania. Iată că am ajuns.

Construcţia se vedea că era frumoasă, deşi era neterminată. Părea ruptă din altă lume. Avea un aer de construcţie a anilor '30, în stil spaniol.

— Mi se pare că am păşit într-un roman de-al lui Hemingway, spuse Logan plăcut surprins.

El nu văzuse până atunci planurile clubului, ci doar câteva schiţe.

— Da, fu de acord Ortego. Atmosfera aceasta voiam s-o creăm. Înăuntru va fi cazinoul şi scena în care vom păstra acelaşi aer retro. Mâncarea va fi cu specific spaniol şi local. Am angajat pe unul dintre cei mai faimoşi bucătari din Spania. Nu e ceva obişnuit pentru un club să aibă un asemenea restaurant de clasă, dar patronii şi-au dorit în mod special asta. Nici cazinoul nu e mai prejos. Se poate compara uşor cu cele de la Monte Carlo sau Las Vegas.

— Ca şi clubul de noapte.

— Desigur. Am selecţionat cu foarte multă atenţie stelele care vor da spectacole aici. Şi ce stea n-ar vrea să devină colaboratorul nostru?

În timp ce vizitau clubul, Logan privi reacţiile Justinei. Aceasta asculta cu atenţie descrierile lui Ortego. Şi părea foarte entuziasmată. Oare voia să cânte aici?

Ortego, dacă-şi dăduse seama de asta, era prea prudent ca să deschidă subiectul. Dar îi spuse Justinei că instalaţia de sunet şi de lumină fusese comandată în Statele Unite, de la o companie cu renume din Los Angeles.

Din cauza ochelarilor de soare pe care Justine nu şi-i scosese de la ochi, Logan nu putea să-i citească fiecare reacţie. De fapt chiar şi fără protecţia lor, el se îndoia că ar fi citit ceva în ochii ei.

Când se întâlnise prima oară cu ea la birou, Justine

păruse extrem de inteligentă. Înţelesese tot ce-i spusese el şi nu fusese nevoit să repete nimic. Logan se întrebă ce alte calităţi mai ascundea Justine în afară de frumuseţe, talent şi inteligenţă.

Era curios să afle ce fel de femeie era, dar se îndoia că va putea sta vreodată de vorbă cu ea în mod deschis. Afişa o faţadă de stea intangibilă. Oare era încrezută? Şi-ar fi dorit să-i vadă ochii ai căror culoare n-o văzuse decât pe coperţile albumelor. Dar ea nu-şi scosese până atunci ochelarii. Poate că era un mijloc de a se proteja de cei din jurul ei.

— În hotelul pe care tocmai l-am construit, continuă Ortego, optzeci la sută din camere sunt deja rezervate. S-ar putea să fim nevoiţi să mărim numărul de fotolii din club. Deja oamenii ne întreabă: „Trebuie să ne rezervăm locuri mai întâi la club sau la hotel? Credeţi că dacă nu ne vom rezerva locuri la club vom mai găsi vreunul liber?” Sincer, n-am un răspuns la întrebările de genul acesta. Ar fi îngrozitor ca cineva să vină la La Quinta, să aibă rezervare la hotel, dar să nu găsească loc la club. Invers nu mai vorbesc, râse el.

— Audienţa s-ar putea să fie cam mică aici, comentă Justine gânditor.

— Acesta a fost şi scopul. Nu vrem să facem din club o sală de concerte. Scopul nostru este să avem o audienţă mică, dar selectă.

— Şi bogată, completă Logan.

— Desigur. Mizăm pe un profit mare de la cazinou, spuse Ortego ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu o batistă.

Căldura devenise insuportabilă, iar el era îmbrăcat în costum.

Chiar şi Logan se simţea transpirat când ieşiră din club. Îşi descheie jacheta costumului crem şi-şi desfăcu puţin nodul de la cravată. Justine în schimb arăta la fel de proaspătă ca de dimineaţă.

Intrând în maşina decapotabilă, Ortego propuse:

— Ce spuneţi de o băutură răcoritoare înainte de a vă

întoarce la Miami?

— Minunat, spuse Logan.

— Da, şi eu aş vrea să beau ceva cu multă gheaţă, spuse Justine.

— Atunci vă voi duce într-un loc minunat – o cabană care se află pe plajă. E cam izolată şi vom fi nevoiţi să mergem puţin pe jos. Vă deranjează? întrebă el ştiind că răspunsul va fi negativ.

Totul merse ca pe roate, atâta timp cât Ortego rămase cu ei la cabană, răspunzându-le la întrebări. Dar când fu nevoit să-i lase singuri, Logan se simţi stingher. Era pentru prima oară când se simţea aşa în preajma Justinei. Chiar şi în avion, când plecaseră de la Miami, fusese mai relaxat decât acum.

Găsi o explicaţie. Cabana aceea, paharele înalte cu cocteil, terasa pe care stăteau şi unde îi mângâia uşor briza… totul era menit unei întâlniri romantice.

Logan încercă să-şi închipuiască faptul că stătea cu altcineva de vorbă, cu un prieten de exemplu, dar nu reuşi. În cadrul acela nu se potrivea decât Justine.

— Genul tău sunt blondele sofisticate, îi spusese într-o zi Frank.

— Au fost, răspunsese Logan referindu-se la anii de colegiu.

— Atunci de ce nu reuşeşti să-ţi găseşti o prietenă între toate brunetele simpatice din jurul tău?

Logan nu ştiuse ce răspuns să-i dea.

*

* * *

— Ei, ce părere ai? întrebă Justine scoţându-şi brusc ochelarii de soare de la ochi.

Logan interpretă gestul ca pe un sfârşit al discuţiei despre afaceri. Dar apoi se gândi că terasa era umbrită şi Justine nu putea să vadă bine cu ochelarii la ochi.

— Nu pot respinge argumentele lui Ortego. Putem să mai trecem încă o dată peste informaţiile pe care le-am strâns. Problema ar fi atragerea artiştilor de vârf, care se cer aici.

— Dar *señor* Ortego a spus…

— Ştiu că exită un mare interes printre artiştii pe care i-a contactat. Normal. Putea să spună altceva? Dar aş vrea să văd totuşi câteva contracte cu ochii mei, înainte să mă las convins.

— Nu-mi dau seama de ce ar refuza cineva să apară pe scena asta. Echipamentele vor fi performante. Scena e bună. Iar cadrul e rupt din rai.

Logan se trezi că în loc să-i asculte vorbele îi asculta vocea. Ce spunea? Ceva despre paradis…

— Paradisul poate fi înşelător, zise el.

— Îmi sugerezi că n-ar fi bine să investim aici?

Ochii ei erau de un căprui închis, culoare pe care aparatele de fotografiat nu reuşiseră să i-o prindă. Logan voia s-o întrebe de ce purta ochelari de soare. Dar îi răspunse la întrebare.

— Nu, nu-ţi sugerez asta. Acceptul tău ar fi benefic pentru Norwood & Addison, desigur, dar cred că ar trebui să fim foarte atenţi. E uşor să fii sedus de locurile astea. Aşteaptă să ne întoarcem la New York, ca să revedem totul de la început, cu mare atenţie. Să mai vedem nişte contracte. Apoi ne vom decide.

— Frank a avut dreptate să te trimită pe tine, spuse Justine privindu-l speculativ. El m-ar fi împins să semnez şi eu m-aş fi simţit ameninţată şi m-aş fi retras. Tu, în schimb, îmi fluturi pe la nas oferta, care mi se pare tentantă, recunosc, şi eu simt că vreau cu tot dinadinsul să pun mâna pe ea.

Logan începu să se simtă confortabil în cabana micuţă şi rustică, alături de femeia aceea care nu era deloc genul lui, dar care-l atrăgea mai mult decât reuşise s-o facă orice altă femeie până atunci. Visase la ea mai de mult. Altfel de ce i-ar fi cumpărat toate albumele? De ce ar fi acceptat să vină aici? Putea să trimită un alt angajat în locul său. Putea să refuze.

Dar nu refuzase. Dacă Justine ar fi acceptat contractul, firma lor ar fi avut mult de câştigat. Dar Logan nu venise pentru asta, ci ca să-i vadă ochii căprui, părul

roşcat, să-i ghicească misterul… Machiajul şi îmbrăcămintea o transformaseră pe Justine într-o femeie frumoasă. Ea era de fapt altfel. Şi acesta era marele mister.

— Eşti o femeie deşteaptă, spuse el. Te cunoşti bine pe tine însăţi. Eu o să-ţi dau toate sfaturile necesare şi tu vei fi cea care va lua decizia.

Lucrul acesta o mulţumi pe Justine, care se străduia să nu se arate captivată de bărbatul din faţa ei. El era persoana cu care făcea afaceri şi de mult timp îşi jurase să nu mai amestece afacerile cu viaţa personală. Dar se simţea intrigată de Logan Addison, mai ales acum, în acea cabană intimă, de pe o insulă retrasă.

Pentru prima oară de când îl cunoştea pe Logan, de doi ani, i se părea relaxat. îl vedea pentru prima oară fără jacheta de la costum. Cămaşa udă din cauza căldurii care-l făcuse să transpire, i se lipise de muşchii pe care Justine doar îi intuise. Ştia că Logan joacă squash.

— Mai vrei să bei ceva? întrebă Logan.

Justine făcu greşeala să-l privească în ochi. Aveau o culoare albastră care-o răscolea pe dinăuntru.

— Nu, răspunse ea repede luându-şi privirea de la el. Ar trebui să ne întoarcem la aeroport. N-aş vrea să-l facem pe pilot să ne aştepte din nou.

— Ai dreptate, zâmbi Logan dezvelindu-şi dantura albă, puternică.

*

* * *

— Nu-mi place să plec de aici, spuse Justine când avionul începu să se ridice. Ai dreptate, insula asta e seducătoare.

— Te vei întoarce…

Justine era obişnuită cu avioanele particulare. Rareori călătorea cu zborurile comerciale. Ceea ce făcea lucrurile diferite de data asta era compania cu care lucra – una dintre cele mai bune în domeniul investiţiilor, din New York. Lucra cu un bărbat care avea un trecut solid. De generaţii întregi familia lui se ocupase cu aşa ceva. Cu ea

lucrurile stăteau exact pe dos.

Justine se născuse cu numele de Clara Johnson. Şi-l schimbase în clipa în care Brady Hart venise în Georgia, orăşelul ei natal, pentru a face din ea o stea.

Tot ce i se întâmplase la început i se păruse rupt dintr-o poveste, dar când descoperise că bărbatul căruia îi încredinţase viaţa şi cariera o înşelase, simţise că toată lumea ei se prăbuşeşte. Le fusese foarte recunoscătoare celor de la Norwood & Addison. Aceştia fuseseră întotdeauna nişte parteneri buni şi de încredere.

Privindu-l pe Logan care studia actele de la La Quinta, se întrebă ce-l făcea să fie atât de interesant. Era nu numai un bun profesionist, ci arăta şi bine, era cinstit, avea maniere şi farmec... Avea clasă, şi ea, ca o fată simplă venită din Georgia, recunoştea această calitate. Şi o căutase toată viaţa.

— Mulţumesc pentru deranj, spuse Justine zâmbind, când Logan o privi.

— La ce te referi?

— Că ţi-ai făcut timp să vii cu mine astăzi...

— Asta e meseria mea, spuse el. Şi tu eşti clientul nostru numărul unu.

Logan îşi dădu seama că răspunsese prea rece. Pierduse ocazia pe care o aşteptase toată ziua aceea, de a o cunoaşte mai bine pe Justine Hart. Dar înainte să poată remedia situaţia, un gol de aer zgudui avionul, care începu să piardă altitudine. Şocul violent îl făcu pe Logan s-o ia pe Justine de mână.

Capitolul 2

Justine strânse cu putere mâna lui Logan. Unghiile sale lungi se înfipseră adânc, fără voie, în pielea lui. Avionul pierduse altitudine atât de brusc şi violent încât toate bagajele şi hârtiile din habitaclu zburară spre tavan. Centurile de siguranţă se blocară tăindu-le respiraţia.

Toate obiectele căzură pe jos în momentul în care coborârea se opri şi avionul se redresă. O clipă mâinile lor se relaxară uşor. Dar în clipa următoare coşmarul reîncepu. De data asta zguduitura fu mai groaznică. Se

părea că avionul se va rupe în două. Justine îşi ţinea ochii strânşi, dar îl simţi pe Logan desprinzându-şi centura de siguranţă şi mişcându-se lângă ea.

— O să fie bine, Justine, încercă el s-o liniştească. Prinde-te bine cu mâinile de braţele scaunului.

— De ce? Tu ce faci?

— Mă duc în carlingă ca să văd ce se petrece. Nu te îngrijora. Justine îl privi îndepărtându-se, şi când avionul se zgudui din nou, el reuşi să se prindă cu mâinile de clanţa cabinei pilotului. Avionul se redresă uşor şi Logan reuşi să intre în carlingă. Acum Justine rămăsese singură.

Bucuria gândului că ar putea scăpa se risipi odată cu plecarea lui Logan. Avionul începu să se zguduie periculos şi să cadă cu o viteză ameţitoare. Justine încercă să-şi calmeze nervii întinşi înjurându-l pe Logan care o lăsase singură. De ce naiba se dusese în cabina pilotului? Că doar nu ştia să piloteze?

Justine privi pe fereastră şi descoperi cu groază că orizontul se apropia de ea din ce în ce mai mult. Avionul avea să se prăbuşească!

Încercă să închidă ochii dar ceva o făcu să-i ţină larg deschişi. Începea să vadă vârfurile copacilor! Zdruncinătura pe care o simţi Justine în momentul în care atinseră pământul fu îngrozitoare. De spaimă, nici nu simţi durerea în momentul în care se lovi cu fruntea de scaunul din faţă. Vizualiză doar iminenta explozie a avionului în mijlocul unei jungle caraibiene.

Închise ochii, dar trecură câteva secunde, şi în jur se lăsă o linişte apăsătoare. Justine aştepta cu încordare sfârşitul.

Un moment cât o eternitate trecu fără să se întâmple nimic. Apoi auzi vocea lui Logan.

— Justine!

Ea deschise încet ochii. Nu văzu nici fum şi nici flăcări. Cabina arăta ca şi cum ar fi trecut printr-un uragan. În uşa deformată a carlingii stătea Logan. Arăta absolut impecabil. Costumul crem era neşifonat, iar el avea pe nas ochelarii intacţi.

Justine zâmbi şi apoi izbucni într-un râs nestăvilit, isteric. Logan îşi croi drum spre ea şi apucând-o de braţ începu s-o scuture uşor.

— Justine, gata, s-a terminat!

— Ce… ce s-a întâmplat? întrebă ea gândindu-se cum putea Logan să fie atât de calm.

În spatele lui apăru Steve, pilotul, galben la faţă.

— Nu ştiu, spuse el. În viaţa mea n-am văzut un motor de avion care să-mi facă o asemenea figură. Cred că a fost o defecţiune la partea electrică, adăugă el trântindu-se într-un fotoliu.

— E o minune că am scăpat, spuse Logan.

— Aşa e, spuse Steve. Toată lumea va rămâne cu gura căscată când le vom povesti. Nu ştiu ce ne-a salvat…

— Aura Justinei, spuse Logan zâmbind.

— Asta şi ajutorul tău, spuse pilotul. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi descoperit insula asta la timp. Pur şi simplu nu mai vedeam nimic în faţa mea. Ai mai zburat până acum?

— De câteva ori.

— Ştii să citeşti hărţile ca un aviator cu experienţă.

— Interesant e că pe insula asta nu era marcată nicio autostradă. Am avut noroc să nimerim pe ea.

— Şi mai mult decât atât, autostrada asta e atât de rezistentă încât ar putea face faţă şi la aterizarea unui avion comercial. Cum se numeşte insula?

— St. Catherine, spuse Logan consultând harta. Pare o insulă deluroasă. Şi dacă are autostradă trebuie să aibă şi două oraşe, cel puţin. Şi un radio.

— Funcţionează radioul avionului? întrebă Justine.

— Nu cred, dar vom vedea. Însă mai întâi trebuie să vedem ce-i afară, spuse Steve.

Justine se ridică de pe scaun, dar Logan o sfătui:

— Rămâi aici.

Justine îl ascultă cuminte. O mulţime de gânduri îi zburau prin minte. Trecuse printr-un accident de avion! Şi, Dumnezeule, scăpaseră! Deodată îşi dădu seama că Logan nu mai părea acelaşi om de afaceri rece. În ochii lui citise

emoţia aventurii, şi nicio urmă de frică sau îngrijorare.

Simţi o durere în frunte şi ducându-şi mâna spre locul cu pricina îşi aminti că se lovise cu capul de scaunul din faţă. Va face un cucui de toată frumuseţea! Ei, cu puţin machiaj se rezolva. Bine că scăpaseră cu viaţă.

Justine oftă zgomotos şi se lăsă pe spătarul fotoliului, epuizată de evenimentele tumultuoase prin care trecuse. Auzi voci de afară şi privi pe hublou. În lumina serii desluşi într-un jeep siluetele a trei bărbaţi îmbrăcaţi în costume kaki.

Deodată i se făcu frică. După ce reuşiseră să scape cu viaţa dintr-un accident de avion urmau să fie atacaţi de nişte necunoscuţi care semănau cu luptătorii de gherilă. Privi cu atenţie şi observă că cei trei bărbaţi nu erau înarmaţi.

Justine se ridică de pe scaun şi se duse în spatele avionului, acolo de unde putea auzi totul fără să rişte să fie văzută.

Bărbaţii continuară să vocifereze într-o limbă necunoscută. Nu era nici engleză şi nici spaniolă. Apoi Justine îl auzi pe Steve spunând:

— Grozav! Am nimerit pe o insulă francofonă!

— Nicio problemă, spuse Logan.

— *Allez-vous-en!* strigă unul dintre bărbaţii în kaki urcând în avion.

Apoi, spre surprinderea totală a Justinei, Logan începu să vorbească în franceză cu ei rapid şi fluent. Omul acesta era plin de surprize!

Justine se trezi faţă în faţă cu un bărbat înalt, cu tenul închis la culoare. Logan îl însoţea, iar Steve le făcu loc să treacă. Inspectau avariile.

Logan continuă să vorbească în franceză, iar Justine prinse câteva cuvinte. Cunoştea limba din desele călătorii pe care le făcuse în Europa, şi putea spune că franceza lui Logan era ireproşabilă.

Din păcate figurile celor trei bărbaţi nu păreau foarte prietenoase. Logan le explică necazul prin care trecuseră, dar ei nu-şi îmblânziră expresiile.

— Vrea să dăm la o parte avionul de pe autostradă, spuse Logan în cele din urmă întorcându-se spre Steve.

Apoi cei trei coborâră din avion şi se îndreptară în grabă spre jeep.

— Ce e? întrebă Steve.

— Nu ştiu.

— Au radio?

— Nu. Trebuie să căutăm oraşul.

— Şi avionul? întrebă Steve disperat. Aparţine companiei la care lucrez. O să mă omoare dacă…

— Mai degrabă te vor promova, i-o tăie Logan. Avionul n-a explodat. E doar puţin… „şifonat”…

— Şi cu tipii ăştia ce facem? întrebă Steve neliniştit privindu-i pe cei trei ancorând avionul de jeep. Nu vezi că încearcă să-mi ia avionul?!

— Cred că n-avem niciun cuvânt de spus. Chiar şi aşa, am încercat să fac tot posibilul să ajungem la o înţelegere. Se pare că am aterizat pe o pistă particulară.

— Dar…

— Pistă? întrebă Justine

— Şi unde-l duc? întrebă Steve. De ce…?

— Vorbiţi pe rând. Proprietarul trebuie să se întoarcă acasă şi n-o să aibă unde să aterizeze, pricepi?

— Aha… Şi noi ce trebuie să facem acum?

— Băieţii mi-au spus că la câţiva kilometri spre vest se află un oraş. Trebuie să găsim un radio acolo. Al nostru nu funcţionează, iar aceşti domni nu par dispuşi să ne ajute.

— Ce? Mergem pe jos câţiva kilometri? interveni Justine. Nu se poate! ţipă ea.

Noaptea se lăsa tot mai repede şi-n faţa lor îi aştepta o junglă plină cu animale sălbatice la pândă.

— Se pare că tipii ăştia nu vor să ne conducă până acolo, zâmbi Logan. Crede-mă, am făcut tot posibilul să-i conving. Mi-e teamă că dacă mai insist mult s-ar putea să avem necazuri.

Spunând acestea, Logan traversă pista de aterizare şi se îndreptă spre pădure. Justine oftă şi nu găsi altă soluţie

decât să-l urmeze.

La marginea pădurii găsiră un drum destul de lat dar neasfaltat. Nu era nici măcar pietruit. Era un drum plin de noroi în care puteai să te afunzi câţiva centimetri şi care ducea spre vârful unui deal. Harta lui Logan avea dreptate – se aflau pe o insulă deluroasă.

Pe vârful unuia dintre dealuri, printre copaci şi liane, se întrezărea o vilă somptuoasă.

— E a proprietarului, explică Logan continuându-şi liniştit drumul.

Justine îl privi cu ură. Cum putea să fie atât de calm? Ea abia putea să se descurce pe tocurile acelea înalte în noroiul gros. Dar nu voia să-şi arate slăbiciunea. Abia ţinea pasul cu Logan, dar nu comenta.

El în schimb nu-i arunca nici măcar o privire şi vorbea despre vietăţile junglei, explicând obiceiurile unor sălbăticiuni de a ataca oameni, de parcă ar fi fost un ghid turistic.

La un moment, dat Justinei i se împotmoli tocul sandalei în noroiul cleios şi văzând că rămâne în urmă, strigă:

— Hei! Aşteptaţi-mă! Logan…

— Să te duc în spate? întrebă el zâmbind.

— Nu, spuse ea cu sfidare scoţându-şi sandaua din noroi.

Apoi, cu o privire nepăsătoare îşi scoase şi cealaltă sanda şi le aruncă pe amândouă în întunericul pădurii.

— Grozavă aruncare! exclamă Steve admirativ.

— Şi acum ce faci? întrebă Logan privind-o uimit.

— Când eram mică, obişnuiam să merg desculţă prin noroiul roşu al Georgiei. Mă descurc.

— Măcar scoate-ţi şi ciorapii…

— Nu port ciorapi, spuse ea, şi în clipa următoare i se păru că-l vede pe Logan roşind.

Dar era întuneric şi el se întoarse repede cu spatele, aşa că nu putea să bage mâna-n foc.

După o jumătate de oră de mers, drumul îi scoase din pădure.

— Cred că am străbătut vreo doi kilometri, spuse Justine gâfâind.

— Drumurile prin junglă par mai lungi ca-n realitate, clătină Logan din cap făcând-o pe Justine să se întrebe de unde ştia el asta, din moment ce-şi petrecuse toată viaţa într-un birou de pe Wall Street.

Justine petrecuse numai o zi în compania lui Logan Addison şi aflase o mulţime de ciudăţenii ciudate despre el. Ştia să piloteze avioane, cunoştea o mulţime de lucruri despre junglă şi animalele ei, ştia să vorbească franceza… Câte surprize îi mai rezerva?

În cele din urmă ajunseră la civilizaţie. Sau cel puţin aşa sperară văzând o casă ale cărei ferestre luminau în noapte. Străbătură câmpul cultivat trecând pe lângă nişte capre adormite şi ajunseră în dreptul casei cu ziduri de piatră văruite în alb şi cercevele de lemn vopsite în albastru.

Cineva deschise uşa de la intrare şi strigă spre ei:

— Qu’est-ce que c’est?

Spre uşurarea Justinei, un bărbat cu barbă argintie se apropie de ei zâmbitor. Chiar dacă vorbea franţuzeşte, măcar părea prietenos.

Logan începu să-i explice situaţia. Bătrânul ascultă politicos, apoi vorbi într-o engleză cu accent ciudat, dar inteligibilă:

— Bine aţi venit. Mă numesc Emil Moreau.

Logan, Steve şi Justine se prezentară la rândul lor.

— Vreţi să beţi o răcoritoare? întrebă bătrânul amabil.

Toţi trei acceptară cu entuziasm invitaţia bătrânului, care aprinse lumina pe verandă şi-i invită să ia loc pe scaunele împletite din răchită.

— Angélique! strigă el.

O tânără cu pielea cafenie apăru în prag zâmbind ruşinoasă. Purta o bluză înflorată, iar părul negru şi drept îi atârna liber pe spate.

— Ea este fiica mea, spuse bătrânul. Angélique…

— *Bonjour,* spuse Steve ridicându-se în picioare.

— *Bonsoir,* răspunse tânăra înclinându-şi graţios capul.

— E noapte, Steve, îl corectă Logan râzând de strădania pilotului de a părea erudit. E *soir,* nu *jour…*

— Şi fiica mea vorbeşte puţin englezeşte, explică Emil Moreau. Draga mea, adu trei pahare şi o carafă cu suc de ananas. Şi o pereche de sandale pentru doamna.

— Nu trebuie, protestă Justine. Nu vă deranjaţi.

— Nu mă deranjez. Eu sunt de meserie pantofar. Pantofii mei se vând în multe insule din împrejurimi.

După ce Logan îi povesti cu lux de amănunte accidentul din care scăpaseră ca prin urechile acului, Emil spuse:

— Aţi fost foarte norocoşi că aţi găsit insula St. Catherine. Majoritatea insulelor din jur n-au pistă de aterizare. E adevărat, a noastră aparţine lui *monsieur* Graham. Locuieşte aici de foarte mulţi ani. I-aţi văzut casa? Fiica mea lucrează pentru el, spuse cu mândrie.

Angélique apăru din nou aducând o tavă cu trei pahare şi o carafă cu suc mirosind îmbietor. Steve turnă sucul în pahare şi întorcându-se spre tânără întrebă:

— Tu nu bei?

Fata scutură din cap şi se retrase într-un colţ întunecos.

— Angélique, sandalele… îi aminti Emil fiicei sale.

Fata intră repede în casă şi se întoarse cu cinci perechi de sandale pe care le aşeză la picioarele Justinei.

Prima pereche pe care o încercă îi veni perfect. Înainte să facă ea vreun gest, Logan scoase portofelul ca să plătească sandalele.

— Pentru prietenii mei noi fac o reducere specială. Zece dolari americani. E o bagatelă, nu-i aşa?

Logan plăti prompt suma.

— Acum cu ce vă pot ajuta? întrebă bătrânul.

— Dacă aveţi un radio…

— Da, spuse Angélique pregătindu-se să intre în casă.

— Nu la asta se referă oaspeţii noştri, Angélique, îi explică tatăl său. Doriţi un radio cu care să trimiteţi

mesaje, nu-i aşa?

— Da, unul cu unde scurte, spuse Steve. Ştiţi unde putem găsi aşa ceva?

— Există unul în St. Cât, la magazinul lui Martin Lamont.

— Slavă Domnului! oftă Justine, dornică să încheie cât mai repede aventura aceea care începuse s-o obosească peste măsură. Putem să chemăm o companie aeriană ca să ne trimită pe cineva.

— Nu în seara asta, o avertiză Steve. Am avut noroc cu acest copilot de nădejde, spuse el arătând spre Logan. Dar compania mea nu va risca să trimită un avion, noaptea, pe o pistă de aterizare nemarcată pe hartă.

— Va trebui să aşteptăm până mâine dimineaţă, fu Logan de acord.

*

* * *

Hotelul Frangipani se afla la poalele dealului şi părea oglinda viselor Justinei.

— Eşti sigur că insula asta n-a mai fost descoperită de companiile turistice până acum? întrebă ea privind admirativ hotelul.

— Nu văd cum ar putea ajunge aici altfel decât cu vaporul. Ţi-aminteşti că pista de aterizare aparţine exclusiv domnului Graham. Nu ştiu ce să cred… Probabil că există turişti care ajung aici întâmplător…

La recepţie aflară că, într-adevăr, turiştii ajungeau pe St. Cât cu feribotul, de pe insulele învecinate. Majoritatea turiştilor, puţini la număr de altfel, erau francezi, şi când veneau, preferau să rămână un sezon întreg, datorită accesului dificil. Din cele zece camere disponibile la ora aceea în hotel, două aveau vedere spre ocean.

— Perfect. Întreabă dacă au restaurant, spuse Justine.

Da, aveau restaurant şi serviciu de cameră.

Urcând scările spre etajul doi, Logan îşi aminti întrebarea ei despre disponibilitatea serviciului de cameră. Evident, Justine avea de gând să facă o baie, să cineze în

cameră şi să se culce. La atâta se va rezuma aventura lui împreună cu Justine Hart pe o insulă exotică necunoscută.

Îşi urară noapte bună şi se despărţiră. Justine închise uşa camerei sale şi privi în jur. Mobilierul era o copie reuşită a mobilierului tradiţional francez, realizat din esenţe locale pictate în culori vii. În alte împrejurări, ar fi fost fermecată de insulă şi de hotel. Acum era enervată că nu ajunsese în seara aceea la New York, aşa cum îşi propusese.

Nu, se minţea singură. Se simţea atrasă de noua faţă a lui Logan Addison. Până atunci îl crezuse cinstit, inteligent, sofisticat. Dar era mai mult decât atât. Undeva, sub faţada aceea serioasă, se ascundea o latură aventuroasă şi puţin periculoasă, care o intimida.

După ce termină de mâncat ieşi pe balcon şi inspiră briza mării. Până la urmă îi plăcuse aventura prin care trecuse, dar îi părea rău că cinase singură.

În momentul în care se pregăti să intre în cameră ca să se culce, o altă uşă se deschise şi în prag apăru Logan.

— Se pare că împărţim acelaşi balcon, spuse el zâmbind timid. Nu pleca.

— Nu plec, spuse ea.

— Ai mâncat bine?

— Da, tu?

— Şi eu, răspunse el şi după un moment de tăcere, adăugă: Speram ca steaua muzicii rock, Justine Hart, să aibă un spirit mai aventuros.

— Şi eu mă aşteptam ca Logan Addison, consilierul conservator, să nu aibă deloc un spirit aventuros, răspunse ea zâmbind.

— Niciunul dintre noi nu este ce pare a fi.

Un nor trecător acoperi pentru câteva clipe luna, iar feţele lor se umbriră.

— E o noapte minunată, şopti Justine. N-am remarcat până acum. Am fost prea prinsă de aventura asta.

— Aşa e, spuse Logan.

Îşi scosese jacheta şi rămăsese în cămaşă şi pantaloni. Justine se strădui să nu se uite prea indiscret la

bărbatul de lângă ea. Avea o privire albastră extrem de sexy, care o tulbura.

Îşi îndreptă atenţia spre valurile oceanului care foşneau ritmic. Rămaseră tăcuţi unul lângă altul în acel paradis neobişnuit. Apoi Justine mormăi un „noapte bună” şi se grăbi să intre la ea în cameră.

Nici nu apucă să pună mâna pe clanţă, că Logan o prinse ferm de braţ. Justine intră în panică. îl privi în ochi şi văzu acolo o intimitate neaşteptată. Confuză, îşi coborî privirile, iar el o eliberă. Asta fusese totul.

Justine intră în camera ei fără să mai spună o vorbă, întrebându-se ce voia Logan de la ea. Orice alt bărbat ar fi luat-o în braţe şi ar fi sărutat-o. Dar Logan o eliberase tocmai în momentul în care ea crezuse că o va trage mai aproape. Din nou reacţionase imprevizibil.

Logan o privi intrând în camera ei şi stingând lumina înainte să se culce. El rămase pe balcon multă vreme. Nu se gândea la noaptea aceea minunată, ci la minunata şi misterioasa femeie care-i sucise minţile şi de la care nu-şi mai putea lua gândul.

Când îi prinsese mâna, simţul aventurii îl stârnise din nou. Dar o făcuse din impuls, iar Logan nu obişnuia să fie impulsiv. Nu voia să meargă prea departe, să intre peste Justine în cameră şi să facă dragoste cu fabuloasa stea. Ea era o femeie care trebuia descoperită încet... iar el ştia exact ce trebuie să facă.

Ezitând, pierduse o şansă. Acum Justine se afla în patul ei şi se pregătea să adoarmă. Logan închise ochii şi şi-o imagină cu buclele roşcate răsfirate pe pernă. Cum ar fi fost să meargă până la capăt, s-o sărute, s-o dezbrace... Oare Justine în ce dormea? N-avea decât hainele de pe ea. Probabil că se culcase goală...

Logan scutură din cap alungând imaginea indecentă şi sexy care nu-i dădea pace. Faptul că se afla singur, împreună cu Justine, pe o insulă necunoscută, îl zăpăcise complet. Dar mâine totul va fi altfel. Mâine se vor întoarce la vieţile lor obişnuite. Capitolul 3

Când Justine coborî treptele hotelului în dimineaţa

următoare, purta din nou ochelarii de soare la ochi. Logan se grăbi s-o întâmpine, dar ea îi aruncă un zâmbet formal. Atunci el îşi dădu seama că se întorseseră acolo de unde porniseră. Poate că era mai bine aşa. Cum reuşeau să ia legătura cu Statele Unite, se vor gândi numai la drumul de întoarcere, iar noaptea trecută va rămâne un... incident izolat. Oricum, era o amintire pe care el nu putea s-o uite uşor.

— Steve ne aşteaptă în curte, spuse Logan în timp ce traversau holul. Ştii, Angélique e cu el.

Justine zâmbi, în sfârşit.

— Compania lui a recuperat un avion dar a pierdut un pilot, spuse ea.

— Oh, mă îndoiesc că e chiar atât de serios, spuse Logan făcându-i loc Justinei să iasă.

Steve şi Angélique îi aşteptau pe o bancă şi arătau ca doi adolescenţi îndrăgostiţi. Râdeau, flirtau, se sărutau, erau extrem de drăguţi. După ce porniră spre oraş, Logan îi urmări pe cei doi şi-şi dădu seama că dacă n-ar fi cunoscut situaţia, şi-ar fi imaginat că sunt împreună de când lumea.

Justine îi urmări şi ea pe cei doi şi începu să fie invidioasă. Îi părea rău că ea nu se putea bucura la fel de dragoste. Dar era vina ei, că nu profitase de ocazie.

La capătul dealului dădură de o stradă plină de magazine printre care îl descoperiră şi pe cel al lui Martin. Din păcate pe plăcuţa de la intrare scria: *FERMÉ.*

— Grozav! exclamă Justine. E închis! E clar, suntem urmăriţi de ghinion.

— Mai scrie că se întoarce la ora zece, spuse Logan citind biletul din uşă. Adică peste cinci minute.

— *Allons,* spuse Steve privind-o pe Angélique. Hai să mergem şi la alte magazine. Vreau să-ţi cumpăr ceva drăguţ.

Cei doi se îndepărtară chicotind şi se întoarseră peste cinci minute, exact în momentul în care Martin îşi făcu apariţia.

Toţi patru îl urmară pe proprietar în timp ce Logan îi

explica în franţuzeşte povestea necazului lor. Martin, la fel ca ceilalţi locuitori ai insulei, ştia să vorbească puţin engleza, cât să se înţeleagă cu turiştii.

— Veniţi pe aici, spuse el conducându-i printre rafturile pline cu sandale făcute de *monsieur* Moreau, care, surprinzător, costau mai puţin decât plătise Logan pe ele.

— Aici este, spuse Martin dând la o parte o draperie în spatele căreia era un mic birou pe care se afla radioul de dimensiuni impresionante.

Curând descoperiră că era stricat.

— Poftim?! ţipă Justine la capătul puterilor, întrebându-se de ce omuleţul acela caraghios îi mai adusese în camera aceea sordidă ca să le arate un radio care nu putea fi folosit decât ca obiect de muzeu.

— Am înţeles de la domnul Martin, explică Logan calm după ce discută cu el în franceză, că săptămâna trecută a mers, dar s-a ars o piesă pe care deja a comandat-o şi care va sosi cu vaporul postei mâine sau poimâine.

— Poţi fi mai exact? întrebă Justine cu buzele strânse.

— O zi sau două? întrebă Logan întorcându-se spre *monsieur* Martin.

— Poate una, poate două... răspunse acesta vag. Suntem în St. Cât. Va veni când va veni. Nicio problemă, spuse el conducându-i spre uşă, aveţi timp să vă simţiţi bine pe insulă.

— O filosofie interesantă, murmură Logan.

— Vă rog, spuse Justine rar, adresându-se domnului Martin, să ne anunţaţi când soseşte piesa. Suntem cazaţi la hotelul Frangipani.

Martin râse de se prăpădi, spre surprinderea celor patru.

— Mă scuzaţi, spuse el revenindu-şi. Toată lumea va afla când va sosi vaporul... E cel mai mare eveniment din St. Cât. Căpitanul va da semnalul şi toată lumea va veni în port. Aşteptaţi să vedeţi...

Steve şi Angélique îşi luară la revedere şi plecară să

se plimbe prin oraş, iar Logan şi Justine se îndreptară spre hotel.

Orăşelul adormit începuse să se trezească şi lumea forfotea pe străzi. Cupluri de turişti străini ieşiseră la plimbare iar comercianţii încercau să le vândă tot felul de suveniruri.

Doar curtea hotelului era liniştită. Justine preferă să rămână afară şi, aşezându-se pe o bancă, încercă să se calmeze.

— Poate ar fi mai bine să plecăm cu vaporul poştei, propuse ea încă gândindu-se la o soluţie.

— De ce, ca să mai colindăm din insulă în insulă încă cel puţin o săptămână? întrebă Logan pufnind amuzat. Mai bine să avem răbdare. În fond e vorba doar de o zi.

— Poate două, sau chiar trei!

— Nu-ţi mai face sânge rău, Justine. Oricum nu putem să facem nimic până nu soseşte vaporul. Îţi sugerez să urmăm exemplul lui Steve şi al Angeliquei. Hai să ne simţim bine. Uite ce peisaj minunat ne înconjoară…

— Ai dreptate. Dar… Tu nu te simţi frustrat?

— N-avem ce face. Trebuie să aşteptăm ca Martin să repare radioul.

— Şi între timp cei din New York o să înnebunească întrebându-se pe unde suntem. Dumnezeule, oamenii mei vor crede că ne-am prăbuşit cu avionul!

— Dar chiar aşa a fost. Şi să vezi ce fericiţi vor fi când vor afla că am scăpat teferi, zâmbi el ştrengăreşte. Imaginează-ţi ce publicitate gratuită îţi va face presa.

— Numai de publicitate n-am nevoie acum, gemu ea.

— N-avem ce face, spuse el spre iritarea Justinei.

— Ştiu, ştiu, spuse ea, nu trebuie să-mi repeţi de zece ori.

— Atunci nu te mai plânge. Hai mai bine să facem cumpărături. Personal, m-am acrit de hainele astea de pe mine. Şi oricât de mult îmi place ţinuta ta, mi se pare că nu se potriveşte cu sandalele de la *monsieur* Moreau.

— Ştiu, râse Justine. Mă simt complet aiurea.

— Atunci hai să ne cumpărăm haine adecvate

atmosferei. Tot suntem nevoiţi să stăm pe insulă o perioadă nedeterminată.

— Te rog, Logan, spuse ea apucând mâna lui întinsă şi ridicându-se de pe bancă, nu mai răsuci cuţitul în rană.

Plimbându-se de la o tarabă la alta, Logan se opri să admire rozul strident al unui tricou minuscul.

— Crezi că intri în ăsta?

Justine îl privi ciudat şi el îşi dădu seama că exagerase cu familiarităţile.

— Bine, cumpără ce vrei, şi nu uita că vom trece totul în contul firmei N & A.

— Cum vrei, spuse ea privindu-l pe deasupra ochelarilor de soare. Dar să nu regreţi.

În timp ce scotocea prin rafturi, Justine îl întrebă peste umăr:

— Ai de gând să te uiţi sau vrei să şi cumperi ceva?

— Cumpăr, cumpăr.

— Abia aştept să văd ce gusturi ai. Până acum nu te-am văzut îmbrăcat decât în costum.

— Ei, de data asta trebuie să-mi schimb imaginea.

Dar Justine nu-l mai auzi. Deja îşi alesese două costume de baie, câteva perechi de pantaloni scurţi, tricouri şi o rochie de seară pe care se pregătea să le probeze.

O oră mai târziu, Logan o aştepta pe Justine în curtea hotelului. Se schimbase într-o pereche de pantaloni scurţi albi şi un tricou cu emblema St. Cât. În picioare avea o pereche de sandale făcute de *monsieur* Moreau. Îşi mai cumpărase un slip de plajă, un prosop, o pereche de pantaloni de vară şi o cămaşă înflorată.

Până apăru Justine mai trecu o oră. Logan nu fu surprins când o văzu cu braţele pline de plase şi pachete. În schimb îl uimi privirea ei. Părea veselă şi degajată. Purta o pereche de pantaloni scurţi şi extrem de strâmţi şi putea să jure că tricoul roz de pe ea era exact acela pe care-l remarcase el.

Încercând să nu se holbeze la picioarele ei lungi, întrebă:

— Ei, ţi-ai luat tot ce voiai?

— Cred că m-am întrecut pe mine însămi, spuse ea radiind de fericire.

— Abia aştept să văd ce ţi-ai cumpărat, spuse el luându-i sacoşele din mâini.

— Ei, nu mare lucru. Câteva tricouri, o rochie de plajă… într-un pachet sunt hainele pe care le-am avut pe mine.

— Nu te justifica. Ţi-am dat undă verde, e vina mea.

Soarele începuse să ardă din ce în ce mai tare, aşa că

Justine scoase dintr-o plasă o pălărie spectaculoasă de soare.

— Dacă-ţi pui asta, poate-ţi scoţi ochelarii, sugeră Logan.

— Poate, spuse ea cu nepăsare. Ce facem acum?

— Ne schimbăm în costum de baie, luăm două şezlonguri şi ne aşezăm sub un palmier. Propun să vegetăm toată ziua. Sau ţi se pare prea plictisitor?

— Hmmm, cugetă ea intrând în hotel, abia aştept să mă… plictisesc. Ştii de când nu mi-am mai luat o vacanţă ca lumea?

— Nu.

— Nici eu! Nici nu ştiu dacă am avut vreodată o vacanţă adevărată. Acum sunt pregătită. Hai să ne facem vacanţa! Ne vedem pe plajă!

*

* * *

Două ore mai târziu, după al treilea pahar de cocteil cu rom alb, Justine privi leneş în jur, jucându-se cu picioarele în nisipul cald. Stătuse destul pe burtă. Era timpul să se aşeze pe şezlong.

Îşi puse ochelarii de soare la ochi şi scrută împrejurimile a zecea oară în după-amiaza aceea. Palmieri înalţi şi subţiri străjuiau plaja de-a lungul unei limbi de plantaţie cu flori exotice care-şi trimiteau parfumul până la ea. Mirosurile amestecate de flori, alge, scoici şi apă sărată, împreună cu foşnetul valurilor şi râsetele celor din jur, alcătuiau un tablou perfect şi relaxant.

Bărcile colorate de pescuit, purtând nume franţuzeşti, se întorceau din larg. Pescarii se strigau unul pe celălalt.

Undeva mai departe, pe plajă, printre turişti, o femeie grasă îmbrăcată într-o rochie înflorată împingea o tarabă mobilă plină cu fructe exotice, strigându-şi marfa.

Încântată olfactiv şi auditiv, Justine gustă cocteilul cu rom încercând să-şi ţină ochii deschişi. Îşi mută şezlongul după soare şi privi în zare. Undeva la capătul plajei începea un drum şerpuit printre stâncile albe acoperite din loc în loc de verdeaţă. Se întrebă cum ar fi fost ca ea şi Logan să exploreze partea sălbatică a insulei.

Îşi înfrână imaginaţia, dându-şi seama că de când plecaseră de la Miami se gândise la ei doi ca la o pereche. O pereche de îndrăgostiţi, desigur. Şi de fapt erau doar doi parteneri de afaceri pe care soarta îi obligase să rămână împreună mai mult de douăzeci şi patru de ore. Nu se plângea. Logan Addison era pe gustul ei.

Şi voia să se distreze până la capăt. Dar cu mare grijă. Pentru că Logan îşi schimbase atitudinea şi înfăţişarea, iar locul în care se aflau era unul romantic. Nu trebuia să uite că bărbatul acela arătos era consilierul ei financiar.

Justine era o femeie realistă. De când Brady nu mai era, devenise stăpână pe viaţa sa, şi jurase să rămână aşa. Ştia cât de importantă era independenţa.

Dar stând pe plaja aceea care-i asalta toate simţurile, jurământul ei nu mai părea chiar atât de important.

*

* * *

În seara aceea, Justine se gândi că ar fi fost ridicol să cineze singură, în camera ei. Mai ales după ce petrecuse o după-amiază întreagă cu Logan. Ar fi fost ridicol şi nepoliticos, dar foarte sănătos.

Cinară la restaurant, pe terasa interioară, unde, întâmplător, avea loc serbarea unei nunţi. Printre turişii şi invitaţii care dansau erau şi Steve cu Angélique. În ciuda forfotei, se părea că cei doi n-aveau ochi decât unul pentru

celălalt.

După ce terminară de mâncat în tăcere la masa rezervată din colţul lor liniştit, Justine şi Logan băură câte o cafea în cafeneaua hotelului.

— Bună alegere, spuse Logan.

— Da, fu ea de acord privind cu uşurare grupul liniştit din cafenea.

— Nu la asta mă refeream.

— Dar la ce?

— La rochia ta. Bună alegere. Ţi se potriveşte, spuse el privind-o adânc în ochi, în timp ce Justine se înroşi. Arăţi mai bine ca niciodată, dacă e posibil aşa ceva.

Rochia era de culoare crem, lungă, fără mâneci, iar în jurul decolteului avea o broderie fină.

— Nici măcar nu m-am machiat în seara asta, spuse Justine cu cochetărie. Cred că e prima oară când Justine Hart iese din casă fără machiaj. După o zi de plajă, e drept.

Logan surâse spunându-şi cât de bine arăta Justine fără machiaj. Nu părea deloc o vedetă, dar era mai proaspătă şi mai minunată ca oricând.

— Bine că aici nu mă pot întâlni cu niciun admirator ca să mă vadă în realitate. Toţi trebuie să ne protejăm imaginea. Chiar şi Logan Addison ar trebui s-o facă.

— Mai ales Logan Addison. Clienţi au nevoie de încredere în consilierii lor, care trebuie să fie cinstiţi şi onorabili.

— Tu chiar faci disetincţie între imaginea ta profesională şi cea reală?

— Eu sper că sunt o combinaţie din amândouă – un om de afaceri bun, cu un simţ al aventurii dezvoltat. De multe ori nu recunosc, dar îmi place să-mi asum riscuri, să explorez teritorii necunoscute. Îmi place pericolul, Justine. Nu mi-e teamă, spuse el privind-o în ochi.

Cineva introduse o fisă în tonomat şi cafeneaua se umplu de melodia suavă a unui cântec cunoscut.

— „Fantezie de vară”, spuse Logan. E unul dintre cântecele mele preferate interpretate de Justine Hart.

— A fost cea mai mare lovitură a mea, scoasă în două

variante – una rock şi cealaltă adaptată special pentru Broadway.

— Îmi place... Hai să dansăm.

— Aici?

— De ce nu? La nuntă dansau în restaurant. Noi de ce n-am dansa în cafenea?

Logan o strânse în braţe exact aşa cum îşi imaginase. îi atingea pielea fină aşa cum nu crezuse că va fi posibil prea curând. Buclele ei roşii îi mângâiau obrazul şi el se luptă cu dorinţa de a-şi înfige degetele în ele. Trupurile lor abia se atingeau, iar distanţa dintre ei era atât de mică încât puteau să jure că-şi simt căldura.

Fantezie de vară...

Cântec de chitară...

Jocuri ne jucam...

Planuri ne făceam...

— Uimitor! spuse Logan. Dansez cu cântăreaţa... Cred că mulţi m-ar invidia să mă vadă.

— Îţi creezi o imagine falsă...

— Nu dansez cu o imagine, dansez cu o femeie adevărată, protestă el.

Mâinile sale se strânseră imperceptibil în jurul taliei Justinei. Logan îşi simţea ritmul inimii accelerându-i-se. Cât visase la clipa asta! Şi chiar dansa cu ea, o ţinea în braţe, aproape, îi simţea răsuflarea caldă, buzele lor erau incredibil de apropiate. Putea chiar să...

Dar n-o cunoştea. Ţinea în braţe o imagine... Iar el îşi dorea mai mult.

— Justine...

— Logan...

Vorbiseră în acelaşi timp.

— Spune tu primul, zise ea.

— Nu, tu.

— Mă gândeam cât de frumos a fost astăzi, cât de mult mi-a plăcut pe plajă, cât îmi place acum...

Cântecul se terminase şi acum rămăsese numai vocea ei şi trupul din braţele lui. Vocea şi trupul erau ale sale în acel moment. Acum conştientiza dorinţa care-l tortura. Nu

trebuia să-şi mai imagineze curbe trupului ei, pentru că le simţea.

Dar mai ştia că seara se apropia de sfârşit iar el trebuia s-o lase să plece. Putea s-o ducă în camera lui, s-o sărute, s-o ţină în braţe, să facă dragoste cu ea, dar ceva îl reţinea. Nu voia s-o aibă o clipă, ca apoi s-o piardă apoi definitiv. Mai bine aştepta.

— Soarele mi-a supt toată energia, murmură Justine. Cred că e timpul să mă duc la culcare.

Logan se aşteptase la asta. O mai strânse încă o dată uşor în braţe şi o privi în ochi, găsind acolo nu numai oboseală, dar şi teamă şi îndoială.

— Te conduc în camera ta, spuse el.

— Poţi să rămâi să mai bei ceva, dacă vrei, spuse ea desprinzându-se din braţele lui. Ne vedem mâine dimineaţă.

O lăsă să plece. Mai avea o zi la dispoziţie… dacă nu sosea vaporul. Capitolul 4

Justine dormea întotdeauna până târziu, aşa că în dimineaţa aceea, când se trezi devreme, închise ochii închipuindu-şi că va adormi la loc. Dar nu reuşi. După ce coborî din pat îşi dădu seama de ce. Astăzi nu se mai simţea Justine Hart.

Se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurţi galbeni, un tricou, şi ieşi pe balcon. Soarele tocmai răsărise din mare şi arunca asupra peisajului o lumină roz. Era un răsărit blând. Justine nu-şi mai amintea de cât timp nu mai privise un răsărit de soare. Probabil de pe vremea când era încă o adolescentă şi pleca la muncă devreme. Dar atunci nu remarca răsăritul soarelui peste câmpurile roşii ale Georgiei, pentru că mintea ei nu stătea la asta. Pe atunci avea alte probleme pe cap.

Dar tot entuziasmul venea din faptul că se afla împreună cu Logan pe o insulă exotică. Chiar se simţeau bine. Ieri, după ce recunoscuse că situaţia nu era tocmai albastră, îşi dăduse seama cât de bine se simţea în preajma lui Logan. Iar Logan nu era numai un om de afaceri, consilierul ei financiar, ci şi un bărbat arătos,

aventurier, care ştia s-o facă să se simtă femeie.

Justine privi spre plajă şi se hotărî să facă o plimbare. Coborî scările întrebându-se dacă să-l trezească pe Logan sau nu. îi era teamă să bată la uşa lui. Dacă dormea? Şi dacă era gol? Nu-şi amintea să-l fi văzut cumpărându-şi pijama. Şi, oricum, nu putea să şi-l imagineze dormind altfel pe căldura aceea decât gol.

Păşind pe nisipul care încă mai păstra din căldura zilei precedente, Justine îşi aminti cum dansaseră ei doi împreună seara trecută. îi părea rău că-i pusese capăt atât de repede. Putea să se termine altfel.

Dar era mai bine aşa. Oricum, fusese obosită, avusese un motiv.

Se întoarse la hotel. În ziua aceea se va păstra numai pentru sine. Doamne, ce bine ar fi fost dacă Logan nu s-ar fi purtat cu ea atât de frumos!

Din nefericire planurile ei se năruiră imediat cum ieşi pe balcon. Logan stătea întins pe şezlong, la soare. Pe măsuţa din faţa sa erau două cafele aburinde şi un platou cu sandvişuri calde.

— E timpul să luăm micul dejun, spuse el ridicându-se în picioare şi invitând-o să se aşeze lângă el. Am comandat micul dejun în cameră.

Aroma cafelei, mirosul îmbietor al sandvişurilor, amestecate cu mirosul lui Logan care probabil abia ieşise de sub duş şi se parfumase, o făcu pe Justine să-şi schimbe decizia.

— Ţi-a prins bine plimbarea? întrebă el privind-o cum muşca cu poftă dintr-un sandviş.

Justine nu reuşi decât să aprobe dând din cap.

— Am aflat că sunt mari şanse ca astăzi să sosească vaporul. Aşa că ar fi bine să ne bucurăm cât mai putem de dimineaţa asta.

Justine îl asculta, hotărâtă să refuze orice ofertă tentantă i-ar fi făcut Logan.

— Am o idee fantastică, continuă el. Hotelul ne poate pune la dispoziţie un jeep cu care putem explora…

— Logan, nu cred că…

— De ce nu? întrebă el încruntându-se.

Justine se gândi repede la o scuză plauzibilă. Dar nu găsi niciuna. Desigur, s-ar fi putut ridica de pe şezlong şi spunând un simplu „mulţumesc, nu”, ar fi putut intra în camera ei. Dar ceva o reţinu.

— Am auzit că la nordul insulei e o lagună incredibil de frumoasă, spuse el atingându-i uşor braţul. Putem să-i rugăm pe cei de la hotel să ne facă un coş cu mâncare pentru prânz şi să plecăm oriunde vrem. Când ai făcut ultima oară asta?

Trebuia să se recunoască înfrântă. Aici o prinsese. Multe lucruri pe care i le propunea Logan nu le făcuse niciodată. Şi, la urma urmei, era o dimineaţă minunată şi mai era puţin până la sosirea vaporului poştei.

— Niciodată, recunoscu Justine. N-am făcut niciodată un picnic pe malul unei lagune.

— Vezi?! exclamă cu entuziasm Logan, ca şi cum ea ar fi acceptat propunerea categoric. O să facem o excursie fără destinaţie, liberi să stăm cât vrem şi să facem ce ne taie capul. Ce poate fi mai palpitant?

— Ai dreptate. Nimic nu poate fi mai palpitant.

*

* * *

Jeepul nu era tocmai nou, iar drumul accidentat îi zdruncina bine. Justine se obişnuise deja să nu se mai machieze, iar părul îi flutura liber în vânt. Se simţea ca în adolescenţă, când nu-i păsa de imaginea ei. Ţipa şi râdea din toată inima la fiecare hop care o arunca cât colo.

Pe drum nu se întâlniră decât cu o camionetă care transporta fructe. Şoferul îi claxonă şi-i salută voios. Puţin mai în colo se întâlniră cu un băieţaş care mâna o mică turmă de capre. Nimic nu tulbura liniştea pastorală. Şi ei se simţeau ca şi cum ar fi trăit în locurile acelea de când lumea.

— Cred că St. Cât are o magie care transformă pe oricine o vizitează! strigă ea încercând să acopere huruitul motorului.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse Logan atent la

drum. Şi mă întreb dacă transformarea asta e permanentă. Oare la New York vom fi la fel de leneşi şi contemplativi, sau vom reveni la viaţa de zi cu zi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Din păcate n-avem de ales. Carierele noastre…

— Aşa e, mormăi Logan, carierele…

Niciunul dintre ei nu putea să renunţe la ceea ce clădiseră cu muncă şi dăruire o viaţă.

— Dar nu vom uita aşa uşor aventura, adăugă el.

— Ai dreptate. Nu vom uita.

— Uite! exclamă Logan. Acolo e laguna!

Un golfuleţ cu apă azurie şi calmă se întrezărea printre vârfurile stâncilor de pe dealuri.

— Probabil trebuie s-o luăm pe aici, spuse el întorcând maşina spre drumul care se bifurca spre stânga. Îmi aminteşte de drumul pe care l-am străbătut de la pista de aterizare, nu?

— N-o să uit aşa uşor drumul acela. Bine că de data asta nu trebuie să-l străbatem pe jos.

În câteva minute coborâră dealul şi ajunseră la marginea plajei cu nisip alb, care separa marea de junglă.

— Superb, spuse Justine luând coşul cu mâncare şi prosoapele din maşină.

— Mai întâi înotăm, decise Logan. Şi să nu te mai împotriveşti.

— Dar când m-am împotrivit?

— Ieri.

— Ieri am înotat, protestă ea.

— Da, după ce am plecat eu. Azi vreau să înotăm împreună.

— Dar nu ştiu să înot, recunoscu ea văzându-se încolţită.

— Serios?

— Pe cuvânt… O să mă bălăcesc la mal.

— Nu. O să te învăţ eu să înoţi, hotărî el dezbrăcându-se. Oricum, apa e atât de sărată încât o să pluteşti. Haide!

— Du-te tu primul, spuse Justine făcându-i-se jenă să

se dezbrace sub privirile lui. O să vin şi eu după tine.

— Promiţi?

— Promit.

Justine îl privi pe Logan intrând în apă. Observă că el înaintă destul de mult până când apa îi atinse în sfârşit slipul.

Apoi începu să se dezbrace încet. Nu prea avea entuziasmul lui Logan. Intră în apă temătoare şi începu să înainteze cu paşi mici. Nu erau valuri, aşa că Justine se lăsă în genunchi ca să se obişnuiască cu temperatura apei.

— Eşti gata pentru prima lecţie? întrebă Logan apropiindu-se de ea.

— Cred că e cam târziu pentru mine ca să încep să învăţ să înot. Mai bine mi-ai arăta cum să fac pluta. E mai simplu.

— Bine, râse Logan luând-o pe neaşteptate în braţe.

— Logan! ţipă ea.

— Relaxează-te, spuse el încercând să nu-i privească sutienul costumului de baie. Acum întinde-te pe spate. Nu te încorda.

Justine încercă să facă ce i se spusese, dar trupul ei era rigid.

— Te ţin eu, nu-ţi fie teamă. Imaginează-ţi că eşti o frunză pe apă.

Justine încercă să se relaxeze, dar nu reuşi. îi era prea teamă de apă. Logan o ţinea cu o mână pe după umeri şi cu cealaltă o sprijinea puţin mai jos de fund.

În câteva secunde, reuşi să plutească singură.

— Ţi-am spus că e uşor, zise el. Doar că trebuie să-ţi ţii capul şi urechile în apă.

Justine se încordă şi apa îi intră în gură şi-n nas. Logan o prinse la timp şi ea izbucni în râs.

— Ştiu, ştiu, trebuia să rămân relaxată, spuse ea.

— Lecţia de înot o vom face mai târziu. Eşti o elevă ascultătoare. Hai să ieşim din apă. Dacă nu ne mişcăm o să ni se facă frig. Acum spune-mi, cum se face că n-ai învăţat să înoţi până la vârsta asta?

— Nu ştiu, spuse ea dându-şi părul ud pe spate.

— Ţi-e teamă de apă?

— Oh, nu. Dar n-am avut niciodată ocazia să învăţ. Şi nici n-am avut unde s-o fac. Părinţii mei nu m-au înscris la niciun club sportiv. Eram foarte săraci.

— Ei, spuse Logan dându-şi seama că Justine tocmai îi dezvăluise un secret din trecutul ei, cred că o fată frumoasă nu le poate avea pe toate.

— Dar nu sunt frumoasă, protestă ea. N-am fost niciodată frumoasă.

— N-am cunoscut niciodată o fată mai frumoasă decât tine, spuse el ştergând-o cu prosopul pe spate.

— Asta e imaginea despre care vorbeam aseară, stilul, strălucirea. Dar nu mă reprezintă.

— Eu nu mă refer la stil şi imagine…

Justine luă coşul cu mâncare şi întinzând un şervet pe nisip, sub un palmier umbros, începu să despacheteze.

— De mică am ştiut că sunt o fată simplă, spuse ea. Nu sunt o frumuseţe. Faţa mea e prea rotundă, buza superioară e prea plină…

— Continuă, râse Logan, tocmai enumerai cele mai interesante calităţi fizice ale tale.

— Da, părul meu este…

— Minunat, Justine, şopti el atingându-i buclele sălbatice. Părul tău seamănă cu o vâlvătaie. E viu şi frumos ca tine. Da, e minunat.

Justine privi în jos încercând să pară preocupată de aranjarea picnicului. Dar Logan îi observă sclipirea lacrimilor de la colţurile ochilor. Voia s-o sărute, s-o ia în braţe, s-o protejeze. Dorinţa creştea simţitor în el.

Apoi ea îl privi în ochi. Clipi şi lacrimile dispărură.

— Mulţumesc pentru compliment, spuse ea. Mă îmbrac şi imediat voi fi gata pentru masă.

Justine se îndreptă spre marginea junglei, acolo unde Logan nu putea s-o vadă şi se întoarse îmbrăcată. Aşa se simţea mai în siguranţă. Mai devreme, vorbele lui aproape o făcuseră să plângă.

După ce terminară de mâncat şi strânseră resturile în coş, Logan îndrăzni să revină la subiect.

— Când erai mică te-a făcut ceva sau cineva să crezi că nu eşti frumoasă?

— Da, spuse ea încet. Poate ar trebui să ducem coşul în maşină, încercă ea să schimbe subiectul privindu-şi ceasul. Şi cred că e timpul să ne întoarcem.

Logan se ridică în picioare, luă coşul şi o ajută pe Justine să se ridice.

— Dar mai întâi vrei să ne plimbăm puţin? Mă gândeam să stăm mai mult aici. E frumos.

— Bine, ne plimbăm, dacă vrei. Dar nu mai stăm mult, spuse ea desprinzându-se din strânsoarea mâinii lui şi luând-o înainte.

Se plimbară umăr lângă umăr, fără să se atingă.

— Cine ţi-a spus? întrebă el.

— Ce să-mi spună?

— Că nu eşti… că nu erai… ezită Logan.

— Că nu sunt frumoasă? Mama, răspunse ea sincer. De mică, cunoscând pasiunea mea de a cânta, mi-a spus că oricât de bună voce aş avea, nu voi ajunge nicăieri, pentru că sunt prea… simplă. Ea dintotdeauna visase să ajungă o stea. Avea voce. Dar n-a avut noroc. Şi considera că totul depinde de imagine. Eu semăn fizic cu mama. Dar în privinţa viitorului meu s-a înşelat.

— Şi în toate celelalte privinţe, adăugă Logan.

Cerul se acoperi dintr-odată de nori.

Se aflau pe o plajă îngustă care despărţea oceanul de junglă. Deasupra lor cerul devenea din ce în ce mai negru. Începu să plouă.

— Mai bine ne întoarcem la hotel, propuse Justine.

— Da, spuse el luând-o de mână înainte de a o lua la fugă spre maşină.

Dar acolo Logan se opri şi luând prosoapele din maşină spuse:

— Hai să ne adăpostim sub copaci. În jeep o să ne udăm ca naiba!

Găsiră un palmier printre frunzele căruia ploaia încă nu pătrunse şi Logan montă patru beţe peste care puse prosoapele sub formă de cort.

Se ghemuiră sub adăpostul lor improvizat şi Justine începu să râdă, eliberându-se de tensiunea de mai devreme. Abia în acel moment începu să plouă cu găleata. Dar sub cortul lor nu ajungea niciun strop de apă.

— Mă simt ca… acasă, spuse ea zâmbind.

Dar în acel moment un fulger orbitor urmat de un tunet puternic o făcu să tresară.

— Ţi-e frică? întrebă el.

— Nu. Nu mi-e frică de tunete şi trăsnete, spuse ea cu glas tare făcându-şi curaj.

Logan ştia că Justine nu-l minţea. Ei nu-i era frică de tunete şi trăsnete ci de cu totul altceva. Nu ştia de ce anume, dar într-o zi va afla.

O luă în braţe şi priviră împreună în tăcere potopul din jurul lor. Justine îşi aminti cum dansaseră seara trecută şi cum o ţinuse Logan în braţe. Atunci o îmbrăţişase senzual. Acum o proteja. Iar ea nu voia să se mai desprindă din braţele lui. Chiar dacă n-ar mai fi plouat.

El fu cel care se desprinse o clipă din acea îmbrăţiare, dar numai atâta cât să-i privească ochii. Când Justine îşi ridică privirile spre el, totul în jurul lor dispăru.

Logan stătea aplecat asupra ei, privind-o cu ochii lui albaştri, singurul albastru din după-amiaza aceea ploioasă, iar o şuviţă de păr negru îi căzuse pe frunte. Uitase să se încheie la cămaşă şi Justine îi putea vedea pieptul ridicându-se şi coborând ritmic, la fiecare respiraţie.

Nu se mai temu atunci când Logan, luându-i faţa în mâini o privi adânc în ochi şi-i atinse gura cu buzele lui pentru prima oară. O clipă cât o eternitate rămaseră nemişcaţi, uimiţi de sentimentele care li se învălmăşeau în suflet.

Apoi cu o pasiune descătuşată, se pierdură unul în braţele celuilalt, devorându-şi gurile flămânde.

— Justine… Justine… şopti el când o urmă de raţiune îi dictă să se potolească.

— Da, răspunse ea confirmându-i dorinţa. Da, Logan…

— Te vreau aici, acum… spuse el răguşit, cu buzele

lipite de ale ei.

Justine îi surâse trecându-şi degetele prin părul lui des şi moale.

— Dumnezeule, Justine, sunt…

Justine nu-l lăsă să termine, sorbindu-i cu gura cuvintele. Limba ei explora, gusta, încerca, în timp ce mâinile lui frământau cu disperare carnea tare a pulpelor ei.

Justine îi desfăcu toţi nasturii cămăşii, trecându-şi degetele peste pielea pieptului lui. Da. Era exact aşa cum îşi imaginase. Parcă atingea o flacără care-i ardea palmele şi o provoca să-şi înfigă degetele mai adânc în carnea lui.

Logan ştiu că dorinţa ei era la fel de mare ca a lui. îi scoase tricoul, ajutat de ea, şi-i cuprinse sânii în palme.

— Minunat, şopti el sărutându-i sfârcurile întărite.

— Logan! strigă ea îmbătată de atingerile şi mângâierile lui.

Rămaseră pe loc dezbrăcaţi până la brâu multă vreme, bucurându-se de teritoriile nou descoperite şi atât de minunate.

— Cred că… şopti Logan respirând sacadat, cred că ar trebui să ne potolim puţin, ca să…

— Ca să ne scoatem restul hainelor? întrebă Justine.

Zâmbetul lui Logan era cel mai dulce zâmbet pe care-l văzuse Justine vreodată. Îşi deschise pantalonii, dar mai încet ca ea.

Stând în picioare, dezbrăcaţi unul în faţa celuilalt, Logan făcu prima mişcare, şi luând-o în braţe o aşeză pe nisip. O privi de sus până jos cu uimire. Părea atât de mică şi vulnerabilă!

Îşi sprijini o mână de piciorul ei zvelt şi o sărută sub genunchi, făcând-o să geamă de plăcere. Apoi gura lui urcă mai sus, până acolo unde triunghiul de păr cârlionţat roşcat îi acoperea feminitatea.

Când o atinse, Justine se arcui de plăcere şi ţipă trăgându-l de umeri spre ea. Logan se ridică uşor şi privind-o în ochi se apropie de gura ei.

Picioarele Justinei îi încercuiră mijlocul, trăgându-l

dornică spre ea. Se uniră exact în momentul în care mai aveau puţin şi simţeau că explodează de atâta dorinţă. Dulceaţa ei fierbinte îl cuprinse total, făcându-l să geamă de plăcere.

Se mişcară împreună în ritmul ploii. Niciodată nu fuseseră mai pregătiţi unul pentru celălalt. Făceau dragoste pasional şi cu tandreţe. Se părea că dintr-o clipă în alta aveau să păşească împreună într-o altă dimensiune.

Ritmul dragostei lor se înteţi până când un extaz total explodă cu putere în ei. Totul în jurul căpătase o lumină caldă, aurie, care dură o eternitate.

În cele din urmă se întinseră unul lângă celălalt epuizaţi, printre prosoapele mototolite.

— Niciodată nu mi s-a mai… şopti Justine.

— Nici mie, spuse Logan sărutând-o tandru pe buzele fierbinţi.

Se strânseră în braţe ascultând ploaia care se domolea şi gândindu-se la momentele magice pe care le trăiseră împreună. Capitolul 5

Se îndreptară spre jeep ţinându-se de mână, privind fascinaţi curcubeul de deasupra lagunei. Soarele ieşise din nori şi lumina jungla înviorată de ploaie.

Urcară în maşină zâmbindu-şi tainic. împărtăşeau aceleaşi sentimente. Se simţeau împliniţi.

Logan arăta total schimbat. Părea mult mai tânăr. Şi Justine era diferită. Pielea ei căpătase o strălucire aparte, iar ochii îi sclipeau plini de mulţumire.

Erau fericiţi. Justine ştia că foarte rar doi oameni se potriveau atât de mult. Şi totodată descoperirea asta o înfricoşa.

— E încă devreme, spuse Logan privind pe jumătate atent drumul din faţa lor. Mai avem o noapte întreagă la dispoziţie.

Justine îl luă de mână şi-l ţinu aşa tot drumul, până ajunseră la hotel.

Doar când ajunseră în camera ei, şi când Logan o cuprinse în braţe, Justine încercă să vorbească:

— Dacă am putea păstra asta…

Logan o privi serios în ochi.

— Nu mi-am imaginat niciodată, spuse ea, că poate fi atât de…

— Perfect, completă el.

Deşi fusese perfect, Justine voise să spună altceva… neaşteptat, surprinzător, periculos…

— Logan, spuse ea oprindu-l înainte s-o sărute, trebuie să discutăm.

— Nu, nu acum, protestă el. Trebuie să mâncăm, să bem şi să sărbătorim ceea ce se petrece între noi. Trebuie să… dansăm! Da, râse el, vreau să dansez cu tine. Şi apoi…

— Logan…

— Nu, o întrerupse el, nu vreau să discutăm decât despre planurile noastre din seara asta, spuse el, şi o sărută. Hmmm. Da, îmi amintesc perfect gustul tău.

Justine se zbătu şi reuşi să se desprindă din strânsoarea lui.

— Bine, bine, spuse el ridicând mâinile în semn de resemnare. Nu te mai ating. Te las să te schimbi şi vin în jumătate de oră să te iau la masă. Şi la dans, desigur. După aceea te las să vorbeşti.

Logan ştia de ce voia ea să evite acea discuţie. Justine avea de gând să-i reamintească faptul că trăiau vieţi complet diferite şi relaţia lor trebuia să rămână una strict profesională. Nu voia să strice o după-amiază perfectă purtând nişte discuţii principiale pe care le cunoştea, dar de care voia să uite.

Purtând o rochie galbenă pe care şi-o cumpărase din oraş, Justine bătu hotărât la uşa lui Logan. El îi deschise repede şi Justine îşi îngădui ca pentru câteva clipe să-l admire din cap până-n picioare. Logan se bărbierise, făcuse duş, şi se îmbrăcase într-un tricou vişiniu. Tocmai se pregătea să-l tachineze atenţionându-l că-şi cumpărase mai multe haine decât ea, când Logan, văzându-i privirea, o întrebă:

— Ce ai păţit?

— Nimic, spuse ea amintindu-şi motivul pentru care venise la uşa lui. Vaporul. Cred că a sosit. Trebuie să ne

grăbim să trimitem mesajul cât mai e lumină afară.

Logan întinse mâna şi o trase repede în camera sa.

— Arăţi minunat în rochia asta, spuse el sărutând-o hotărât. Eşti pur şi simplu… strălucitoare.

— Logan… oftă ea.

— N-a venit vaporul, spuse el zâmbind ştrengăreşte, parcă făcându-i în ciudă.

— Dar Martin a spus că azi trebuie să sosească negreşit.

Planul ei se ducea de râpă.

— Îţi aminteşti furtuna? Sper că da… zâmbi el. Căpitanul vaporului n-a riscat să plece din port pe o vreme ca aceea.

— Şi asta ce însemnă? întrebă Justine cu disperare în glas.

— Înseamnă că s-ar putea să mai întârzie câteva zile. Am aflat că vaporul va face mai întâi un ocol prin insulele mai apropiate. Aşa că… ce spui de cină şi de dans?

Justine nu reuşi decât să zâmbească resemnat.

Cinară în acelaşi restaurant ca şi în noaptea trecută, numai că de data asta totul fu diferit. Nu se mai serba nicio nuntă şi în restaurant nu mai era aceeaşi aglomeraţie. Altă diferenţă consta în starea de spirit a Justinei şi a lui Logan. Erau mult mai degajaţi, tensiunea dintre ei dispăruse. Deveniseră prieteni şi amanţi.

De când aflase că vaporul va mai întârzia, Justine se hotărâse să se simtă bine. Conta numai clipa. Ce va urma, rămânea de văzut.

Steve şi Angélique veniseră şi ei la acelaşi restaurant. Se părea că Frangipani, proprietarul hotelului, deţinea cel mai bun restaurant din oraş.

— Cred că aţi aflat veştile, spuse Steve oprindu-se la masa lor.

— Da, păcat că vaporul poştei n-a putut să vină astăzi, spuse Logan făcându-i semn cu ochiul Justinei.

— Da, păcat, spuse Steve privind-o pe Angélique care chicoti încântată.

— Se pare că îndrăgostiţii preferă mesele din

colţurile întunecoase, remarcă Logan privindu-i pe cei doi aşezându-se în colţul opus al restaurantului. Ca şi noi.

— Evident, preferă intimitatea.

— Cu excepţia celui din spatele tău. Nu te întoarce. Se uită la tine.

Justine se întoarse încet, prefăcându-se că-şi potriveşte scaunul.

— Mă întreb ce caută aici un bărbat distins ca el, se miră Justine.

— Probabil e un om de afaceri bogat care îşi petrece vacanţa aici.

— Singur?

— De ce nu? Probabil o fi venit în interes de afaceri pe o insulă vecină cu La Quinta şi a poposit aici, unde e linişte şi pace.

— Cum o fi ajuns aici?

— Cu vreo barcă, la fel ca ceilalţi turişti.

— Azi? Ai uitat de furtună?

— Ai dreptate. O fi venit ieri…

— Dar ieri nu l-am văzut!

— Mi se pare normal, la aglomeraţia care era aici…

Logan îl privi cu atenţie pe bărbatul acela distins, care tocmai îşi aprinsese un trabuc.

— Cine crezi că e? întrebă Justine intrigată.

— Nu ştiu. Dar putem să ne închipuim.

În timp ce cinau căzură de acord că bărbatul acela era un om de afaceri german, căsătorit, cu patru copii, dintre care niciunul nu era în stare să preia afacerea familiei.

— Cred că soţia lui bea, decise Justine la desert.

— Da, şi probabil vor să divorţeze, dar au probleme cu partajul.

— Crezi că are vreo amantă?

— Cu siguranţă. O cheamă Brunhilde.

— Oh, nu, râse Justine. E mai sofisticată, o cheamă Marlene.

După ce-l mai priviră pe străin încă o dată pe furiş, în timp ce ieşeau din restaurant, Justine spuse cu tristeţe:

— Niciodată nu vom afla adevărul.

— Acum trebuie să mergem să dansăm, decise el luând-o de mână pe Justine.

— La tonomatul din cafenea?

— Se pare că n-avem altă variantă.

Intrară în cafenea şi constatară amuzaţi că vreo cinci perechi le urmaseră exemplul pe care-l dăduseră seara trecută. Încăperea era destul de aglomerată.

— N-o să fim singurii dansatori din seara asta, spuse Logan. Dar propun să facem abstracţie de ceilalţi. Ce părere ai? întrebă el luând-o în braţe.

— Nu suntem decât noi doi aici, acceptă ea fericită, lipindu-se de pieptul lui.

Dansară visători, pierzând noţiunea timpului, gândindu-se că tonomatul cânta numai pentru ei în seara aceea.

Apoi Logan îl observă pe bărbatul cel distins din restaurant intrând în cafenea, cu trabucul în gură.

— Măi, măi, ghici cine a venit? şopti Logan în urechea Justinei întorcând-o cu faţa spre intrare.

Justine privi peste umărul lui fără interes.

— Cred că acum nu mă mai pot concentra la povestea lui, spuse ea lipindu-se mai tare de trupul lui Logan.

În acel moment cineva schimbă melodia. Vocea suavă a Justinei umplu încăperea.

— Cântă-mi, şopti Logan.

Justine începu să fredoneze uşor melodia.

— Nu, nu, protestă Logan, cântă-mi serios. Niciodată nu mi-ai mai cântat până acum.

— Nu vreau, protestă Justine. E atâta lume aici…

— De ce nu? N-o să-i mai vezi niciodată. Credeam că interpreţilor le place să cânte pentru public. Hai, Justine, cântă cu voce tare.

Justine tuşi uşor şi începu să cânte la început timid, apoi din ce în ce mai tare. Cuplurile din jurul lor se opriră şi ascultară cu atenţie vocea inconfundabilă.

Balada rock „Cântecul lor fără sfârşit” era preferata Justinei. Scrisese singură versurile, într-un moment al

carierei în care se simţise în plină ascensiune. Piesa fusese în topurile americane săptămâni la rând şi rămăsese cântecul ei de referinţă.

Când melodia se termină, misteriosul domn începu să aplaude, urmat de ascultătorii de la mese. Toată lumea se ridicase în picioare ovaţionând.

Justine făcu o plecăciune scurtă şi apropiindu-se de Logan, mărturisi:

— Simt nevoia să mai cânt.

— Atunci dă-i drumul! o încurajă el.

— Dar vreau s-o fac numai pentru tine.

Privind-o în ochi, Logan îi citi dorinţa care nu se mai asemăna decât cu cea din lagună. îi topea inima. O luă de mână şi îndreptându-se spre hol, îl observă pe bărbatul necunoscut ridicându-se în picioare şi îndreptându-se spre ei. Dar văzându-le probabil privirile pe care şi le aruncau, se răzgândi şi se opri în loc.

*

* * *

Se treziră la răsărit, strâns îmbrăţişaţi. Justine deschise încet ochii pentru a-l privi o clipă pe Logan, apoi îi închise repede la loc. îi simţea respiraţia liniştită pe obraz şi degetele mângâindu-i pielea. Voia să rămână în poziţia aceea, în locul acela, cu bărbatul acela, pentru totdeauna.

Când se trezi a doua oară, Logan deja îi adusese micul dejun la pat.

— Vrei să mănânci aici sau pe terasă?

— Aici, spuse Justine leneş. Nu vreau să mă scol din pat. Ce e asta? întrebă ea observând un plic aşezat pe tavă, lângă ceaşca de cafea.

— Uită-te.

— C.G? citi ea iniţialele, intrigată.

— Carter Graham, explică Logan. Proprietarul pistei de aterizare şi al junglei prin care am ajuns împreună aici.

— Poftim? Nu pot să cred. Carter Graham e bărbatul de aseară! Pot pune pariu că aşa e!

— Aşa e. Industriaşul german căsătorit cu o soţie

şleampătă şi patru copii e un englez veritabil fără familie.

— Carter Graham... am mai auzit numele ăsta. Ah, da, e un dramaturg cunoscut. S-au făcut câteva filme pe scenariile scrise de el. Nimic răsunător, dar poate fi considerat un clasic... *Monsieur* Graham, cine ar fi crezut?

— Ce părere ai de faptul că te-a recunoscut seara trecută... E un mare admirator de-al tău.

— Vrea să dejunăm împreună cu el la Savoy... citi Justine. Ce-o fi asta? Vila lui?

— Cred că da. Tu ce părere ai?

— E un nume ciudat.

— Nu la asta mă refeream, râse Logan. Ce părere ai de invitaţie?

— Interesant. Mergem. Dar nu pe jos!

— Citeşte mai departe. Ne trimite o maşină.

*

* * *

Rolls-ul de modă veche era condus de un şofer în livrea.

— Am evoluat de la mersul pe jos prin noroi la un jeep decapotabil, şi acum am ajuns la asta, constată Logan aşezându-se comod pe canapeaua din piele crem.

Drumul li se păru mult mai uşor până la Savoy, vila pe terasa căreia îi aştepta Carter Graham. Acesta era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni viu coloraţi, o cămaşă înflorată şi o jachetă în carouri. Ca de obicei, fuma un trabuc imens. În ansamblu semăna cu un personaj din piesele sale.

— Havana, menţionă el arătând spre trabuc. Am cunoştinţe în Cuba. Întotdeauna să laşi o portiţă deschisă. Ăsta e sloganul meu. Bine aţi venit la Savoy, spuse el luând cu delicateţe mâna Justinei şi ducând-o spre buze. Domnişoară Hart, sunt un admirator înfocat al dumneavoastră şi vă închipuiţi ce plăcere mi-a făcut să vă întâlnesc la hotel. V-am recunoscut înainte să începeţi să cântaţi, desigur.

Apoi, întorcându-se respectuoas spre Logan, se înclină scurt şi spuse:

— Firma dumneavoastră mi-e foarte cunoscută, domnule Addison. De asemenea îl cunosc pe tatăl dumneavoastră. Sunt sigur că-i faceţi concurenţă serioasă cu clienţi ca domnişoara Hart. Vă felicit. Admir avântul tinereţii.

Prânzul fu servit într-unul dintre saloanele vaste ale reşedinţei.

— Am vrut să folosesc mobilă locală, îi explică el Justinei care admira decorul, dar desigur, am adus multe piese şi de peste ocean. Ca toate materialele de construcţie. Am terminat lucrările în cinci ani. Mi-a fost foarte greu cu muncitorii. Pe St. Cât nu prea există mână de lucru calificată. Am avut mari bătăi de cap, dar a meritat.

— Aveţi o casă minunată, fu de acord Justine, încântată de ceea ce vedea.

— A fost un fel de răzbunare pe hotelul Savoy din ploioasa Anglie, unde am locuit ani de zile. Acum, spuneţi-mi, cu ce ocazie aţi ajuns pe insula mea?

Mai târziu aflară că mai mult de jumătate din insulă îi aparţinea domnului Graham.

— Am avut probleme cu avionul.

— Am auzit, zâmbi domnul Graham. Am aflat a doua zi după ce aţi aterizat pe pista mea. Dar nu mi-am închipuit despre cine putea fi vorba decât după ce m-am aventurat până în oraş. Ce v-a adus în Caraibe?

În timp ce mâncară primul fel, supă cremă de ceapă cu crutoane, Logan îi explică pe scurt proiectul La Quinta.

— Ah, da, spuse domnul Graham, am vizitat personal clubul. Şi firma dumneavoastră se ocupă cu finanţarea?

— Da, răspunse Logan.

— Şi tu, draga mea, spuse domnul Graham care trecuse la un limbaj mai familiar, ce părere ai de La Quinta?

— Îmi place, răspunse ea între două linguri de supă.

— Perfect, pentru că am de gând să investesc şi eu acolo. Poate discutăm despre asta mai târziu, Logan.

După ce sosi felul doi, Carter le povesti mai multe

despre acea reşedinţă.

— Eu şi soţia mea ne gândeam de mult să ne construim o casă de vacanţă. Dar de fiecare dată apărea câte ceva care ne împiedica s-o facem – ba un film, ba o piesă de teatru, ori cine mai ştie ce. Apoi soţia mea a murit şi eu am devenit un fel de nomad. Am locuit în cele mai renumite hoteluri din lume, cu bagajele după mine. Simţeam nevoia să mă stabilesc undeva. În cele din urmă visul meu şi al Annei s-a împlinit. Casa asta îmi oferă liniştea pe care o caut atunci când vreau să mă ascund de lume, când simt că m-am săturat de atâtea călătorii.

La desert şi şampanie continuă:

— Am înţeles că încercaţi de câteva zile să vă întoarceţi în State. Dar vremea v-a schimbat planurile.

Justine şi Logan se priviră cu uimire.

— Da, nu vă miraţi, continuă el, ştiu tot ce mişcă în St. Cât. În orice caz, nu trebuie să-l mai aşteptaţi pe Martin să-şi repare radioul. Oricum, nu se ştie dacă-l va face să funcţioneze vreodată. Pot să vă pun la dispoziţie avionul meu. Chiar din seara aceasta, dacă doriţi. Sau de mâine…

— Mâine, spuseră Logan şi Justine la unison în timp ce Carter le zâmbea complice.

— Deci aşa rămâne. Dar trebuie să-mi promiteţi că vă veţi reîntoarce data viitoare ca oaspeţi la Savoy. Capitolul 6

— Pe aici! strigă o voce.

Logan privi peste capetele mulţimii din aeroportul aglomerat din Miami. Un tânăr înalt îmbrăcat în uniforma albastră a aeroportului, îşi croia drum spre ei. Prima oară Logan crezu că puştiul n-avea să răzbească. Apoi o trupă întreagă de poliţişti apăru din senin şi începu să împingă mulţimea de fotografi, admiratori şi reporteri care o asaltaseră pe Justine din toate părţile. Logan spera ca poliţia să facă faţă.

— Ştiai că aşa va fi? ţipă Logan în urechea Justinei, încercând să se facă auzit.

— Da! ţipă ea la rândul său. Dar ţi-am spus şi tu n-ai

vrut să mă crezi.

— Ai dreptate, spuse Logan încheind conversaţia.

Se apropiau fotografii.

— Justine! ţipară câteva voci din direcţii diferite. Aici!

Justine îşi făcu datoria împărţind zâmbete, dar fără a-şi scoate ochelarii de soare.

Flash-urile aparatelor de fotografiat îl orbeau pe Logan şi se gândi că nici lui nu i-ar fi stricat o pereche de ochelari de soare.

— Ce s-a întâmplat în St. Cât? întrebă un reporter.

— Ăsta e Addison? întrebă altul.

— Addison, aici! strigă cineva din spatele lor.

— E adevărat că aţi plănuit aventura asta dinainte?

— Ai făcut-o pentru publicitate?

— Voiai să credem că ai murit?

— Justine, aici! Addison, ia-o de după gât!

Logan o ţinea strâns aproape de el dar nu pentru deliciul fotoreporterilor, ci pentru a o proteja de ei.

În cele din urmă poliţia reuşi să ajungă la ei şi să-i escorteze.

— Urmaţi-mă, spuse unul. Holul VIP-urilor e în faţă. O să vă conducem până acolo.

Logan avea senzaţia neplăcută că nu mai mergea, ci era purtat pe sus prin mulţimea care-i împingea cu o forţă incredibilă. Nu trecuse niciodată printr-o asemenea experienţă.

În sfârşit văzură o uşă care se întredeschise înaintea lor. Când ajunseră în dreptul ei se deschise larg şi practic îi înghiţi. Deodată toată hărmălaia se potoli şi se treziră într-o cameră tăcută.

— Slavă Domnului! exclamă o femeie mărunţică de vârstă mijlocie, apropiindu-se de ei. Tânărul acesta se pare că m-a scutit de neplăcuta îndatorire de a te scăpa de mulţime. Acum cred că nu veţi refuza o băutură răcoritoare, spuse femeia şi-şi aruncă braţele în jurul Justinei. Mă bucur că eşti bine, sănătoasă, draga mea.

— El este Logan Addison, spuse Justine făcând

prezentările, partenerul meu de afaceri şi de aventuri. Logan, Adele Schwartz, managerul meu, cea mai bună prietenă a mea.

— Ei, spuse Adele împungându-l pe Logan în coaste, ce părere ai de primirea care vi s-a făcut în S.U.A?

— În comparaţie cu asta, accidentul de avion n-a fost nimic. Sunt ca vulturii!

— Ei, iată paharele voastre. Voi aveţi nevoie de asta mai mult ca mine. Aşadar renaşterea Justinei Hart şi a lui Logan… Am uitat numele tău de familie, dragă.

— Addison, spuse Justine. Logan, te informez că Adele e foarte ambiguă. Stilul ei e total diferit de al tău.

— Şi din cauza asta mă iubeşti atât de mult, completă Adele. Vreau să-ţi spun, Justine, că aventura asta a ta a făcut minuni pentru afacere. Publicul s-a înghesuit să-ţi cumpere toate albumele. Colecţionarii au crezut că ai murit şi s-au gândit că vor face avere cu discurile tale. Nici nu ştii ce nebunie a fost… Incredibil. Desigur, eu nu m-am îndoit că eşti bine-mersi pe undeva prin Caraibe. Mediumul meu m-a informat că n-ai păţit nimic, aşa că m-am distrat de minune pe seama nebunilor.

— Şi eu care credeam că tu şi Frank o să fiţi morţi de îngrijorare, râse Justine.

— Cred că nici Frank nu şi-a făcut prea multe griji, spuse Adele. Am vorbit cu el de câteva ori şi părea convins că voi doi vă distraţi de minune în Caraibe. Şi după tenurile voastre bronzate, se pare că n-a fost prea departe de adevăr. Presa, desigur, va dedicat un necrolog pe o pagină întreagă. Am păstrat toate ziarele pentru tine, Justine.

În colţul opus al încăperii, alte VIP-uri se aşezaseră pe fotolii în aşteptarea zborurilor, privind cu indiferenţă spre Justine.

— Bogătaşii nu cer autografe, slavă Domnului, şopti Adele. Oricum, a fost foarte interesant. Povestea vieţii Justinei a fost expusă pe pagini întregi din diverse ziare mondene. Despre tine, Logan, n-au scris decât două rânduri, în *Times.*

Logan izbucni în râs.

— Mi-e teamă că aventura nu va avea aceleaşi efecte benefice asupra afacerii mele.

— Cred că tatăl tău nu e prea... mulţumit, spuse Justine căutându-şi cuvintele.

— Firma lui nu are nimic de suferit, dragă. Iar Frank sunt sigur că abia aşteaptă să mă vadă. Nu-şi pune problema afectării imaginii firmei.

Logan observă că Adele ridicase întrebător o sprânceană când el i se adresase Justinei din greşeală, cu „dragă”. Probabil că-şi dăduse seama că ei doi erau mai mult decât prieteni.

Justine părea gânditoare.

— Ce e, draga mea? întrebă Adele observând orice schimbare de dispoziţie a protejatei sale.

— Mă tem că... trecutul meu va fi dezgropat din nou. Credeam că s-au săturat de asta.

— Niciodată nu se vor sătura, draga mea. Dar după ce vor epuiza trecutul, vor reveni la prezent, la voi doi. Când toată lumea va afla că trăiţi şi aţi stat pe o insulă tropicală trei zile, îţi dai seama cum vor reacţiona. La ediţia de prânz vei fi pe prima pagină, Logan, alături de Justine. Perechea anului.

— Sau mai degrabă a momentului, declară Justine.

— De fapt s-au grăbit să dea cuplului nostru trei luni, râse Adele aprinzându-şi o ţigară. Logan e considerat, citez, „prea stilat” pentru tine.

Justine izbucni într-un hohot nestăvilit de râs şi când reuşi să-şi recapete respiraţia încercă s-o dreagă.

— Logan, iartă-mă, nu râdeam de tine. Eşti un tip stilat, dar mă amuză speculaţiile lor... Acum nu mai contează.

— Săptămâna viitoare o altă poveste va capta atenţia presei şi veţi fi daţi uitării, le spuse Adele, cunoscătoare. Oricum, câteva zile pot să jur că veţi fi vânaţi. Aşa că mai bine să ne facem un plan de bătaie. Logan, spuse ea uitându-se la ceas, ştiu că te grăbeşti să ajungi la birou, iar Justine trebuie să ajungă la televiziune pentru o ediţie

specială a unui spectacol săptămânal. V-am aranjat să plecaţi în avioane separate. Aşa e cel mai bine. Altfel o să vă întâmpine la New York aceeaşi nebunie…

— Ai dreptate, spuse Logan. Eu sunt doar un novice. Nu mi-ar fi trecut prin cap… mă bucur că ai fost aici ca să ne salvezi.

— O să fiu liniştită după ce o să aflu că aţi ajuns în siguranţă acasă. Am avut eu un presentiment că cineva a vorbit prea mult. Altfel nu se explică prezenţa presei aici. Să vă mai spun că au trimis după voi bărci de căutare până şi-n Triunghiul Bermudelor?

— Serios? râse Justine.

— Da. Au crezut că aţi fost trimişi în altă dimensiune…

Justine şi Logan se priviră cu subînţeles. Da. Într-un fel se simţiseră ca-ntr-o altă dimensiune. Dar acum ajunseseră acasă şi trebuiau să prindă avioanele care-i aşteptau.

— Pleacă tu primul, spuse Adele întinzându-i lui Logan biletul rezervat. Noi două vom pleca o oră mai târziu. Hai că te conduc eu spre ieşire. N-o să ai probleme. Lumea nu te va recunoaşte, pentru că Justine nu va fi cu tine.

— Îmi pare rău pentru voi. Când mă gândesc că veţi mai trece o dată prin coşmarul ăsta…

— Nu-i nimic, Logan, spuse Justine, sunt obişnuită.

— Şi, în plus, mai avem o oră la dispoziţie. Unii vor renunţa să ne mai aştepte. Poliţia ne va escorta… Hai, grăbeşte-te, Logan.

— Vreau să vorbesc ceva cu Justine între patru ochi, ezită el înainte să plece.

Adele se trânti în fotoliu şi începu să răsfoiască o revistă. Fără să mai ţină cont de prezenţa ei, Logan o luă pe Justine de mână, o trase deoparte, şi o sărută uşor pe buze.

— Trebuia să ne luăm adio pe insulă, şopti Justine privind în jur cu nelinişte.

— Nu vreau să ne luăm adio. O să ne revedem cât

mai curând şi cât mai des.

— Tocmai ai avut o mostră din stresul în care trăiesc. Viaţa mea nu-mi aparţine. E o nebunie să încercăm să…

— O să se potolească, ai auzit ce a spus Adele, spuse el sărutând-o tandru.

— O să se potolească, dar n-o să înceteze. Oriunde mă duc există un admirator care să mă recunoască. Ar fi foarte enervant pentru amândoi…

— Ştiu cu cine am de-a face, Justine. Eşti o figură publică. Dar te vreau şi sunt dispus să-mi asum orice risc. O să mă descurc eu cu mulţimea de admiratori.

Justine se lipi de el şi aproape crezu în încrederea bărbatului pe care începuse să-l admire încă din St. Cât. Dar trebuia să-l mai avertizeze încă o dată:

— Zilele următoare voi fi foarte ocupată cu repetiţiile.

— Bine, voi veni să te caut la repetiţii.

— Nu, Logan, nu se poate. Aşa toată lumea va afla.

— Bine, te aştept după repetiţii.

— După repetiţii mă va aştepta o maşină, încercă ea să-l descurajeze.

— Iar eu o să trimit maşina acasă. O să meargă, Justine, ai să vezi. Faci totul să sune atât de complicat, când în realitate…

— Dar aşa e!

— Vom vedea, vom vedea, spuse el sărutând-o încă o dată înainte de plecare.

Adele lăsase deoparte revista pe care o răsfoia şi-i aştepta nerăbdătoare.

— Gata, Adele, spuse el. Ne vedem la New York. Gata, momentul meu de glorie a apus, mai spuse Logan şi ieşi închizând uşa după el.

*

* * *

— Măi, măi! exclamă Frank Norwood stând în uşa biroului lui Logan, privind admirativ teancul de scrisori şi mesaje. Fiul rătăcitor s-a întors. Mă bucur că eşti sănătos, bătrâne.

— Şi eu, cred... Jumătate din hârţoagele asta reprezintă mesaje, iar cealaltă jumătate portofolii pe care trebuie să le studiez.

— Nu uita de mesajele telefonice pe care le-ai primit datorită faimei dobândite din senin, rânji Frank trântindu-se pe un scaun. Ziarele sunt pline de imagini cu chipul tău şi al Justinei. „Renumitul finanţist conservator, îndrăgostit de clienta sa fierbinte numărul unu”. Ce spui de titlul ăsta?

— L-am citit, răspunse Logan acru. Dar de ce mi se pare că exagerezi puţin titlurile?

— Ideea e aceeaşi. Oricum, faima e trecătoare. Mă refer la a ta. Deja scandalul divorţului unei perechi celebre de la Hollywood ţi-a luat locul.

— Necazul lor îmi aduce mie linişte, spuse Logan răsfoind hârtiile roz de fax. Pot să las deoparte mesajele de la părinţi mei. Cât de des au sunat?

— Tatăl tău numai o dată pe zi. Mama ta a sunat de vreo trei, patru ori pe zi aici şi de tot atâtea ori la Adele Schwartz. Sper că ai lămurit problema cu părinţii tăi.

— Da, le-am dat telefon. Totuşi, trebuie să trec pe la ei ca să mă vadă în carne şi oase. Nu voi scăpa până nu le voi povesti totul.

— Acum, că am ajuns la subiectul ăsta, aştept.

— Ce anume?

— Aştept să-mi spui întreaga poveste a ta şi a Justinei. Presupun că ţi-a sucit capul.

— Da, Justine e o femeie interesantă. Apropo, schimbă el subiectul încercând să-i distragă atenţia lui Frank, a acceptat să semneze pentru La Quinta.

— Deci farmecele tale au avut efect asupra ei. Trebuie să recunosc, nu eram complet convins.

— A fost numai decizia ei, Frank. Crezi că poate cineva s-o convingă să facă ceva ce nu-şi doreşte? înseamnă că n-o cunoşti. I-am spus chiar să aştepte să vadă câteva contracte semnate de alţi artişti. Dar n-a vrut. E foarte hotărâtă.

— Mi se pare că-i iei apărarea, zâmbi Frank. Asta-mi spune ceva. Cred că ai reuşit să pătrunzi în carapacea ei.

Corect?

— N-am idee ce vrei să sugerezi, răspunse Logan cu indiferenţă, ridicând receptorul în semn că voia să încheie conversaţia şi n-avea de gând să-i facă jocul.

— Ştii, acum, că Justine a semnat, am o altă idee, spuse Frank ignorând gestul lui Logan.

— Te ascult, deveni el atent.

— Nu crezi că ar fi bine ca Justine să înceapă mai devreme să cânte acolo? Măcar o zi sau două. Presupunem că managerul ei, Adele, ar fi de acord. Crezi că ai putea s-o însoţeşti pe insulă? Ar atrage şi alţi clienţi de-ai noştri în acest proiect…

— Ca să ne fie nouă mai bine?

— Exact! rânji Frank.

— Nu prea cred.

— De ce naiba nu? Toată lumea ar avea de câştigat! Credeam că o să ţi se pară o idee bună. De fapt chiar mă gândeam că mă vei felicita când vei auzi că în timp ce tu te distrai pe insulă eu munceam…

— Dar dacă eram morţi, la ce ţi-ar fi folosit ideea asta strălucită şi toată… munca?

— Ştiam că trăiţi!

— De la cine? Ai şi tu vreun medium?

— Poftim?

— Nu contează. De unde ştiai că nu sunt mort?

— Era imposibil! în fine, să revenim la subiect. Sunt sigur că te vei întâlni din nou cu ea, şi…

— Nu mă voi folosi de relaţia mea cu Justine ca să…

— Deci există o relaţie! Ştiam eu! exclamă victorios Frank sărind de pe scaun.

— Întoarce-te la tine în birou, Frank, oftă Logan. Amândoi avem foarte mult de lucru.

— La naiba, între voi doi e ceva serios!

— Sunt gata să arunc cu ceva în tine, Frank.

— Gata, plec, plec. Dar nu-mi imaginam că bătrânul Logan Addison va trece peste principii şi…

— Frank…

— Bine, bine. Dar promite-mi că vii cu ea la nuntă. Eu

şi Diane vrem să ne facem o părere despre voi doi. Să dăm verdictul, cum s-ar spune. Te-am invitat la nuntă, da?

— Da, Frank. Afară! strigă el zâmbind pe sub mustăţi.

Imediat ce Frank ieşi din birou, Logan ridică receptorul.

Dar nu ca să dea un telefon în interes de afaceri, ci ca s-o caute pe Justine. Încercă pe numărul ei privat, dar n-o găsi. Încercă pe telefonul mobil – acelaşi rezultat. Apoi se hotărî s-o sune pe Adele. îi răspunse secretara care nu-i oferi mai multe informaţii decât robotul telefonic al Justinei.

*

* * *

Nu reuşi s-o găsească decât la miezul nopţii, în ziua următoare. Tocmai se întorsese de la repetiţii, ştersese banda de mesaje fără să le asculte, se pregătea să facă un duş, când sună telefonul. Iniţial se gândi să nu răspundă. Ştia cine o căuta şi voia să evite să-i răspundă din anumite motive. Ştia că degeaba insista Logan să creadă că relaţia lor ar fi putut să meargă.

Dar acesta era hotărât şi bănuia că e acasă din moment ce nu-i răspundea robotul. Abia după ce ieşi de sub duş, Justine se decise să ridice receptorul.

— Credeam că ai plecat spre St. Cât, glumi el.

— Chiar mi-ar plăcea s-o fac, spuse ea îndreptându-se spre fotoliul din faţa toaletei. Am avut o zi de coşmar.

— Încerc să te prind de două zile. Pentru o femeie cu atâtea numere de telefon eşti greu de găsit.

— Am preferat ca după repetiţii să mă plimb până acasă. Ţi-am spus că am avut o zi… Simţeam nevoia să-mi limpezesc gândurile. Mâine trebuie să înregistrez şi nu ştiu dacă pot s-o fac.

— Sigur că poţi, Justine. Eşti talentată. Aminteşte-ţi că te-am auzit cântând *live,* spuse el pe un ton familiar. Aşa că ştiu…

— Sunt atât de obosită încât nici măcar nu pot să mai zâmbesc. Şi mi-e teamă, Logan, sincer.

— De ce, Justine? întrebă el fericit că ea începuse să i

se destăinuiască.

— Motivele obişnuite – pentru apariţiile televizate, sunt obişnuită să repet cel puţin trei zile înainte de a înregistra... Nu ştiu dacă o să mă descurc după doar două zile de repetiţii.

— Eşti profesionistă, Justine. O să te descurci admirabil.

— Sper să ai dreptate. Nu vreau să-i dezamăgesc.

— La cine te referi?

— La orchestră, la echipă, la Adele, la toţi cei care au muncit atât de mult alături de mine ca totul să iasă perfect.

Meritul de a fi o stea nu aparţine unui singur om. Unele vedete nu sunt chiar atât de talentate, dar urcă pe seama muncii echipei. Uneori şi publicitatea face minuni. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, dar tu nu faci parte din categoria asta. Tu chiar ai talent şi te vei descurca grozav. Sunt convins.

— Sper să ai dreptate.

— Când putem să ne vedem?

— Până nu termin totul...

— Vin la înregistrări.

— Nu, spuse ea. Voi înregistra în studio, fără public. Nu vor lăsa pe nimeni să intre. Ne întâlnim după aceea.

— Nu vreau să-mi asum riscul să te ia altcineva după înregistrări. O să vin personal acolo. Care-i adresa?

— Logan, nu te vor lăsa să intri.

— Numai să încerce să mă oprească.

*

* * *

Justine nu minţise. Paznicii n-aveau de gând să-l lase în studiourile televiziunii. Logan nu era considerat decât un simplu admirator care-şi aştepta la poartă vedeta. Cum aflaseră ceilalţi despre înregistrare, rămânea pentru Logan un mister. Probabil grupurile de admiratori.

Aşa că aveau un al şaselea simţ Logan străbătu voiniceşte prin mulţime, şi arătându-i paznicului cartea sa de vizită îi strecură în buzunar o bancnotă de o sută de

dolari.

Până la urmă nu se lămuri dacă autoritatea lui sau culoarea banilor fusese factorul hotărâtor în decizia paznicului. Cert era că, o dată ajuns înăuntru, nu ştia încotro să se îndrepte. Se trezi într-un coridor îngust, întunecat şi lung. De undeva de la capătul lui se auzea cântând orchestra. Era ora nouă seara şi bănuia că Justine terminase înregistrarea.

Se îndreptă spre capătul holului şi urcă o scară în spirală spre etaj. Paşii săi răsunau straniu pe treptele metalice. La capătul scării se afla o uşă pe care o deschise temător.

Fără îndoială ajunsese la locul potrivit. Încăperea în care intrase părea a fi o garderobă. De acolo orchestra se auzea mai clar şi, mai mult, putea distinge vocea Justinei.

Un grup destul de numeros se înghesuia să privească printr-o uşă deschisă.

— Mă iertaţi, spuse Logan atenţionând discret o persoană mai apropiată de el, puteţi să-mi spuneţi unde o pot găsi pe Justine Hart?

— E pe scenă, şopti bărbatul îmbrăcat în costum şi cam prea machiat pentru gustul lui Logan.

— Ştiu asta, dar aş vrea s-o aştept. Puteţi să-mi spuneţi unde e garderoba domnişoarei Hart?

— Încolo, spuse bărbatul făcând un semn scurt din bărbie. La numărul trei.

Mai urmară câteva acorduri şi melodia se termină. Cineva strigă în microfon:

— Pe scenă toată lumea pentru numărul de dans.

După o forfotă scurtă, garderoba cea mare se eliberă. Logan se trezi în faţa cabinei numărul trei. Pe uşă era un bilet pe care cineva scrisese neglijent „Justine”.

— Interesant tratament pentru o stea, murmură Logan. După o oră de aşteptare începu să se îngrijoreze. Ştia că

Justinei îi era teamă de acea înregistrare. Oare cum se descurcase? El nu-i ascultase decât produsul finit. Niciodată nu asistase la procesul tehnologic. Pierduse

două zile de repetiţii din cauza vacanţei prelungite din St. Cât şi poate că asta-i afectase performanţele.

Apoi îşi aminti de copilăria ei nefericită, de atitudinea negativă a mamei ei. Cabina era plină de flori de la admiratori. Prin mulţimea de buchete îl recunoscu şi pe cel trimis de el. Cu toate astea, Justine încă se simţea nesigură pe talentul său. Logan încercase s-o încurajeze, probabil că şi Adele o făcuse de nenumărate ori, dar undeva, în subconştientul Justinei, încă mai exista acel sentiment de nesiguranţă.

În cele din urmă uşa se deschise şi în încăpere intră Justine. Ea nu-l observă pe Logan din prima clipă. Pe faţă i se citea un sentiment de uşurare care-l linişti imediat pe Logan.

— S-a terminat şi pun pariu că te-ai descurcat de minune, spuse el ridicându-se ca s-o întâmpine.

— Oh, Logan! Vai, cum m-ai speriat! Nu ştiam că eşti aici.

— Ai uitat că ţi-am promis că voi veni?

— N-ar fi trebuit să uit. Dar cu toată agitaţia asta… Mă bucur să te văd. Şi mă întreb cum ai reuşit să pătrunzi.

— Ţi-am spus eu că fac pe naiba-n patru şi tot intru.

— Da, nu trebuia să mă îndoiesc de asta, spuse ea aşezându-se la măsuţa de toaletă. Mi-e teamă că sunt transpirată şi machiajul mi s-a scurs pe faţă…

— Arăţi minunat, spuse el sărutând-o pe obraz.

— Mulţumesc, zise ea zâmbindu-i.

La început Logan crezu că zâmbetul era pentru el, dar privind-o mai bine îşi dădu seama că nu Justine îi zâmbise, ci vedeta.

— O să mă demachiez, mă schimb şi…

— Poate vrei să te aştept afară, spuse el observând că Justine părea jenată de prezenţa lui.

— Dacă nu te superi…

— Cinăm împreună în oraş?

— Da. Dar trebuie să mă întorc la miezul nopţii.

— Aici?

— Da. Până la miezul nopţii înregistrarea va fi gata şi

vreau s-o ascult.

— Bine, spuse Logan presupunând că el nu va avea privilegiul de a asculta în premieră înregistrarea. Te aştept afară. Dar grăbeşte-te! Avem doar două ore la dispoziţie.

— Logan, ţi-am spus…

— Grăbeşte-te! repetă el ieşind din încăpere.

Îi păru rău că fusese atât de autoritar cu ea. Normal că Justine voia să-şi asculte înregistrarea. Nu avea de ce s-o învinuiască. Doar că Logan dorea să petreacă cât mai mult timp cu ea. Abia aştepta să iasă împreună cu ea în oraş ca să petreacă două ore liniştite în intimitate.

Din nefericire Justine ieşi din cabină îmbrăcată într-un costum mai scandalos decât acela din St. Cât. Pe nas avea nelipsiţii ochelari de soare. Se opri să-i felicite pe membrii echipei sale, să le mulţumească şi să împartă zâmbete. Accidentul de avion nu se compara nici pe departe cu tentativa lor de a trece de admiratorii care o aşteptau la poartă.

Justine îl privi pe Logan ridicând din umeri, în timp ce oferea autografe. Un admirator înfocat se repezi la Logan şi băgându-i un carnet sub nas, întrebă:

— Tu eşti cineva?

— Sigur că sunt! replică Logan luând carnetul şi dând primul autograf din viaţa sa.

*

* * *

Mai trecu o jumătate de oră până reuşiră să ajungă la restaurantul italienesc unde Logan făcuse rezervările. Spera ca aici să aibă linişte. În localul acela el era vedeta.

— Mă bucur să vă văd, domnule Addison, spuse patronul întâmpinându-i respectuos. V-am pregătit masa dumneavoastră. Pe aici, vă rog.

După ce comandară începu să-i stăpânească un sentiment neplăcut de stânjeneală. Dacă Logan nu se aşteptase la asta, Justine, în schimb, ştia că aşa va fi. Lupta cu mulţimea îi mai animase, dar acum, stând unul în faţa celuilalt la masă, se treziră că nu aveau ce să-şi spună.

Logan îi puse câteva întrebări de convenienţă, iar ea

îi răspunse politicos. Acesta era bărbatul pe care-l iubise pe insulă. Acum pasiunea dispăruse. Aşa cum prezisese, în lumea reală Justine era alta. Nu-şi aparţineau unul celuilalt.

Cu toate astea, încercă să reaprind flacăra. Voia să retrăiască acele clipe nebune de pe insulă. Poate, cine ştie…

Apoi se întâmplă. Un cuplu, trecând pe lângă masa lor, o recunoscu pe Justine. Politicos, îşi cerură iertare că-i deranjează, şi o rugară pe vedetă să le ofere un autograf. Cu toate astea, Logan se înfurie.

— Chiar trebuie să oferi tuturor autografe? întrebă el după ce cuplul plecă. Chiar şi-n timpul cinei?

— Încerc să nu refuz pe nimeni. Te deranjează?

— Da, cred că mă deranjează. Abia aşteptam să petrec cu tine o seară în linişte, să te am numai pentru mine, chiar dacă pentru scurt timp. N-am chef să te împart cu toţi admiratorii din New York.

— Ţi-am spus că aşa va fi, Logan. Ţi-am spus că ceea ce am trăit în St. Cât nu se va mai repeta.

— Ei, felicitări, spuse el amar. Ai avut dreptate. Poate că nu numai că ai prezis corect, dar ţi-ai şi dorit asta. Ei bine, eu nu am vrut şi nici n-am plănuit să se întâmple aşa!

— Dar ce ai plănuit, Logan? Nu văd în jur niciun palmier şi nicio lagună. Suntem la New York, nu în St. Cât, spuse ea atingându-i tandru mâna, încercând să-l facă să înţeleagă. Mă bucur să te văd, dar cred că momentul nu e tocmai unul potrivit, cu toată publicitatea şi cu tot haosul înregistrărilor. Poate că ar fi mai bine să aşteptăm până se mai liniştesc apele.

— Ţi-e teamă să nu-ţi stric imaginea? încercă el să glumească.

— Nu, răspunse Justine serios. De fapt mă gândeam la imaginea ta.

— Nu înţeleg.

— Toată publicitatea asta din jurul poveştii noastre cred că poate zdruncina încrederea investitorilor tăi. Clienţii tăi îşi doresc un partener serios, nu unul care se

plimbă la braţul clientei sale şi dispare în ceaţă împreună cu ea pe o insulă tropicală. Vreau să-i faci să creadă că a fost un incident nefericit şi nu o întâmplare romantică şi frivolă. Cred că ar fi bine pentru tine să nu ne mai vedem o vreme. De fapt ar fi bine pentru amândoi, ca să avem timp să ne gândim serios la relaţie.

— Nu. Trebuie să ne vedem ca să reînviem ce am avut acolo. Dacă ne îndepărtăm s-ar putea să pierdem totul. Vreau să ne petrecem cât mai mult timp împreună.

— Chiar dacă vreau, nu se poate. Sunt ocupată cu înregistrările. Apoi trebuie să zbor la Los Angeles pentru spectacolul lui Carson. Vineri trebuie să ajung la San Francisco pentru un spectacol de caritate. Apoi mă întorc la New York…

— Am înţeles, spuse el furios şi îndurerat.

— Asta este…

— Nu, aşa vrei tu să fie, o corectă el. Aşa ai prevăzut, iar eu am refuzat să te cred atunci şi refuz să te cred acum. Da, suntem diferiţi, da, lumile noastre sunt separate, dar asta nu înseamnă că nu putem fi împreună. Am fi putut face ca lucrurile să meargă dacă ne-am fi dorit-o amândoi. Am fi găsit timp.

— Nu pot să-mi schimb cariera, imaginea, felul de a fi, doar pentru…

— Pentru mine, nu? Bine, Justine. E deja unsprezece şi jumătate. Mai bine ne întoarcem acum ca să întâmpinăm admiratorii entuziaşti.

— De ce nu vii cu mine la studio ca să asculţi şi tu înregistrarea? Sunt sigură că nimeni nu va avea nimic de obiectat.

— Nu cred, Justine. Mai bine aştept să văd vidoclipul la televizor, ca toată lumea. Capitolul *1*

Trei zile mai târziu, Justine se întoarse în apartamentul ei din New York epuizată, dar mulţumită. Începând cu spectacolul de televiziune, totul mersese ca pe roate. Video-clip-ul ieşise aşa cum sperase, în ciuda temerilor sale. După cele două ore petrecute împreună cu Logan aproape că nici nu-i mai păsase dacă ieşise bine sau

nu.

Apoi, ceea ce văzu o încântă peste măsură. Chiar dacă privise înregistrarea fără Logan, numai în prezenţa echipei, se bucurase să vadă că încă de la primele acorduri, vocea n-o trădase. Apoi, la sfârşit, toată lumea se ridicase în picioare ca să aplaude cu entuziasm.

Remontată, plecase la Los Angeles. Era obişnuită cu asemenea tipuri de emisiuni. Mai întâi cânta o melodie sau două, ca apoi să stea de vorbă cu prezentatorul. Prima oară când făcuse asta, cu mulţi ani în urmă, nu se simţise în largul ei. Acum se comporta natural în faţa aparatelor de filmat.

Apoi plecase la San Francisco pentru spectacolul de caritate la care participau mai mulţi interpreţi renumiţi. Se bucurase mai ales că şi Adele o însoţise. Astfel nu se simţise singură. Făcuseră cumpărături împreună, mâncaseră numai la restaurante bune, într-un cuvânt se distraseră.

Abia când se întoarse la New York în apartamentul ei întunecat îşi dădu seama că se simţea singură. Muncind pe brânci, reuşise să uite de el.

Cum lăsă bagajul din mână, Justine ascultă mesajele telefonice sperând ca Logan s-o fi căutat. Dar degeaba. El n-o făcuse. Probabil se gândise că n-o va găsi.

Dar printre mesaje găsi unul care o bucură. Formă un număr, şi când vocea de la capătul firului îi răspunse, Justine strigă bucuroasă:

— Carter! Mă bucur să te aud! Nu ştiam că vei sosi atât de curând la New York!

— Nici eu nu ştiam, draga mea. Dar mi s-a făcut deodată dor de cântăreaţa mea favorită. Voi rămâne aici o zi întreagă şi sper că-ţi vei rupe din timpul tău preţios câteva ore pentru cel mai înfocat admirator.

Justine avea programul foarte încărcat, dar voia să vorbească cu Carter măcar la telefon.

— Ai probleme? întrebă el sesizând ezitarea.

— Da. Am un milion de lucruri de făcut. Sunt într-o goană nebună. Abia am timp şi pentru mine.

— Un motiv în plus ca să-ţi iei o zi liberă. Pentru sănătatea ta psihică măcar. Şi nu uita, stau la New York doar două zile.

— O să-mi fac eu cumva timp, câteva ore, decise Justine. Abia aştept să te văd, Carter.

Abia aştepta nu numai să-l vadă, dar şi să reînvie amintirile legate de Logan şi de St. Cât.

— Bine, spuse Carter uşurat. Hai să începem prin a ne plimba prin aerul rece de toamnă al New York-ului. Abia aştept să văd cum mai e când trebuie să te îmbraci cu o haină groasă. Ce spui de grădina zoologică?

— Ar putea fi amuzant.

— Poţi să te camuflezi în vreun fel de admiratori?

— Nu garantez, recunoscu Justine. Dar dacă-mi pun o glugă groasă, poate că voi reuşi să mă fac neidentificabilă.

— Minunat! Să-i spunem şi lui Logan, sau îl chemăm numai la cină, ca să te am în exclusivitate măcar câteva ore?

— Ai discutat cu Logan? întrebă ea ca o măsură de prevedere.

— Nu, voiam să vorbesc cu tine mai întâi.

— Atunci ar fi mai bine să ne întâlnim separat. Voi merge la Zoo cu tine, vom dejuna împreună, iar cu Logan mă voi întâlni eu diseară.

— Sigur, Justine, cum doreşti. Trebuie să recunosc că e o mare surpriză pentru mine. După dejunul de la Savoy puteam să pun pariu că tu şi Logan sunteţi mai mult decât parteneri de afaceri. De obicei nu mă înşel în asemenea privinţe. Dar se pare că m-am păcălit. Şi n-a trecut prea mult de atunci.

— Nu timpul contează, Carter, ci locul. Acolo eram în St. Cât, aici suntem la New York.

— Să nu-mi spui că New York-ul nu e un oraş romantic. Eu am auzit altceva.

Justine aprecie intenţia lui Carter de a o amuza. Dar ea nu putea să se mintă singură. Relaţia ei cu Logan murise. El nu mai voia s-o vadă şi asta din cauza ei. Oricum, n-avea de gând să-i spună că se întâlnise cu

Carter. Va păstra secretul numai pentru ea.

— Poate pentru unii New York-ul e un oraş romantic, dar pentru mine şi pentru Logan e locul în care trăim şi în care muncim. Carierele noastre sunt separate, la fel ca şi vieţile.

*

* * *

Vremea în ziua următoare fu rece şi umedă.

— Sper că eşti fericit, spuse Justine în timp ce se plimba cu Carter prin Central Park, după ce vizitaseră grădina zoologică. Ăsta e frigul pe care ţi l-ai dorit.

— Ce e prea mult strică, spuse el luând-o de braţ şi conducând-o spre ieşire. Unde găsim repede un taxi?

După ce-şi petrecură după-amiaza într-un muzeu, Carter propuse să se despartă ca să se mai încălzească şi să se schimbe pentru cină. Restaurantul pe care-l aleseră fu unul scump şi exclusivist, care-i proteja de posibilii admiratori zgomotoşi.

După o cină liniştită se îndreptară spre hotelul lui Carter.

— Ţi-am monopolizat toată ziua, spuse Justine în taxi. Cred că e rândul lui Logan, acum.

— Nu, Logan mai târziu, spuse Carter dându-şi seama de intenţia ei de a disimula situaţia reală. Acum e rândul Justinei. Am un pian în apartament. Vrei să-mi cânţi?

Justine îşi privi ceasul de la mână. Se făcuse târziu şi a doua zi avea un program încărcat. Şi cel mai rău era că trebuia să se trezească devreme. De când se întorsese din St. Cât, revenise la obiceiul de a dormi până târziu, dar din păcate în dimineaţa care urma era nevoită să se trezească devreme.

— Bine, Carter, acceptă ea, dar am o problemă. Mâine dimineaţă am o întâlnire importantă şi cred că dacă nu mă culc devreme o să fie un adevărat chin să mă trezesc.

— Spune-mi sincer, Justine, zise Carter sărutându-i mâna. Şi eu sunt o pasăre de noapte ca şi tine, deci ştiu.

Dacă te duci acum acasă, chiar poţi te să culci? Sincer…

— Ai dreptate, râse Justine. Niciodată nu reuşesc să adorm mai devreme de miezul nopţii, indiferent de ora la care trebuie să mă trezesc. Aşa că hai să-ţi văd pianul şi ce poate să facă.

— Exact aşa mă gândeam şi eu. Te voi acompania, dacă nu te superi.

Justine nu se supără. Carter avea o voce neobişnuită, dar interesantă. După ce-i cântă câteva melodii de pe noul ei album, Carter îi cântă la rândul lui câteva acorduri ale unor melodii de modă veche. Apoi cântară în duet şi se simţiră excelent.

— Dacă ar fi aici cei de la studioul tău de înregistrări, ar semna imediat un contract în exclusivitate cu noi, glumi Carter.

— Serios, ar fi trebuit să încerci să interpretezi pe scenă.

— Destul că scriu, draga mea. Temperamentul meu nu se potriveşte cu interpretarea. Sunt prea leneş.

— Atunci ce-ar fi să cântăm din Cole Porter?

— S-a făcut.

Şi încă o dată vocile lor se uniră pentru a cânta o melodie veche, preferată de amândoi. După ce terminară, mulţumiţi, se retraseră în camera de zi, cu câte un pahar cu brandy în mână.

— Ah, voiam să-ţi spun că în drum spre New York am poposit în La Quinta ca să arunc o privire prin cabaret, spuse Carter. Cu siguranţă voi investi acolo.

— Ţi-a plăcut atât de mult? întrebă ea scoţându-şi pantofii şi cuibărindu-se pe canapea.

— E impresionant. Uneori gustul publicului bogat mă dezamăgeşte, dar de data asta mi se pare ireproşabil. Investitorii au avut în vedere toate detaliile. Mi-a plăcut.

— Ştiam că-ţi va plăcea.

— Oricum… spuse Carter bând o gură de brandy şi relaxându-se.

Nu-şi scosese pantofii scumpi din piele fină, dar îşi pusese picioarele pe un taburet.

— Oricum, ce?

— Am avut timp să ascult bârfele ce se vehiculează.

— Şi ce-ai auzit? întrebă ea cu nelinişte, mai ales că era vorba de investiţia ei din La Quinta.

— Nimic nu mă poate face să-mi schimb părerea. Desigur, voi discuta mai întâi cu Logan.

— Cel care ne-a arătat clubul, domnul... Ortego, parcă, ne-a asigurat că va avea mare succes.

— Cum să vă spună altceva? Tot ce le trebuie e să obţină contractele unor artişti de primă mărime, ca să atragă atenţia turiştilor bogaţi. Apoi nu vor mai fi probleme. Dar au nevoie de talente. Te-au căutat?

— Încă nu.

— Poate fi numai un zvon, concluziona Carter.

— Poate că da, poate că nu, dar aş vrea să aflu şi eu despre ce e vorba. Vreau să cânt acolo măcar o dată înainte de a semna contractul, ca să dau un mic imbold investiţiei.

Justine chiar se întreba de ce n-o căutase Logan în legătură cu La Quinta. Sau dacă nu Logan măcar cineva de le Norwood & Addison.

— N-ai aflat nimic de la Logan?

— Nu.

— Nici despre afacerile profesionale, nici despre cele private?

— Nu, răspunse ea încet.

— Spune-mi, Justine, am interpretat greşit relaţia voastră din St. Cât?

— Nu, răspunse Justine cu glas stins.

— Te superi dacă un bătrân curios te ia la întrebări ce ai făcut în zece zile de când te-ai întors?

— Nimic special, Carter. Timpul a zburat pur şi simplu, ocupându-mă cu programul meu obişnuit.

— De ce n-aţi mai continuat relaţia din St. Cât?

— Pentru că acea relaţie a fost un vis, o fantezie. Nu eram noi înşine, Carter.

— Şi acum, că v-aţi întors la New York, sunteţi? întrebă el zâmbind.

— Da. Ştiam că n-o să meargă, că nu suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Şi Logan ştia?

— Nu voia să recunoască, dar acum şi-a dat seama, răspunse ea amar.

— Ei, atunci îmi pare rău, spuse Carter sincer. Îmi place de voi şi aşa, dar m-am simţit tare bine cu voi doi, împreună.

— Da, toţi trei ne-am simţit bine, spuse Justine amintindu-şi cu durere clipele acelea minunate. M-am simţit bine, Carter, şi atunci, şi acum, dar chiar trebuie să plec.

— Crezi că acum vei reuşi să adormi?

— Cred că da.

— Atunci, dacă insişti, spuse el ridicându-se în picioare exact în momentul în care cineva bătu la uşă.

Carter îi aruncă o privire rapidă, vinovată, Justinei, şi zise zâmbind:

— Nu voi întreba „Cine o fi?”, ca-n piesele mele. Oricum, voi spune „A venit mai devreme”.

Înainte ca Justine să răspundă, Carter se îndreptă spre hol.

Îi auzi vocea înainte să-l vadă; îi simţi prezenţa înainte ca el să intre în cameră. Când apăru, Justine era pregătită. Luase o atitudine defensivă, dar când el se apropie, cedă.

Ca şi Carter, Logan era îmbrăcat într-un smoching. Dar aici se termina asemănarea. Nimeni nu arăta ca el. Cămaşa albă făcea ca tenul lui să pară mult mai bronzat. Nu purta ochelarii cu rame de baga. Ochii lui albaştri păreau mai profunzi ca niciodată, iar părul negru avea reflexe albăstrui.

Când o văzu, Logan păru surprins. Licărul din privirile lui putea să însemne şi altceva. Putea fi furios, contrariat sau agasat. Justine îşi dădu seama că întâlnirea aceea fusese pusă la cale doar de către Carter. Logan nu fusese implicat în complot.

Justine nu-l putea învinui pe bătrânul ei prieten. El

nu cunoştea toată povestea. Era doar extrem de binevoitor şi, fără voia lui, comisese o gafă.

Cum nu mai avea nimic de făcut, Justine se decise să-şi joace rolul. Va rămâne până ce găsea ocazia potrivită să se retragă ca să-i lase pe cei doi bărbaţi singuri.

În timp ce Carter se foia în jurul lor turnând băuturi în pahare, privirile Justinei le întâlnirea pe cele ale lui Logan. Făcu greşeala imensă de a-i zâmbi.

— Arăţi minunat, Justine, spuse Logan zâmbindu-i la rândul său. Călătoria se pare că ţi-a priit.

— Da.

— A fost un succes, nu?

— Aşa e.

Justine încercă să-şi păstreze tonul la fel de calm ca al lui. Dar Logan o privea drept în ochi şi ei îi era imposibil să rămână indiferentă.

— Mă gândeam la investiţia din La Quinta, spuse ea dorind să aducă discuţia pe un teren mai sigur.

— Mâine sau poimâine, tu şi ceilalţi investitori veţi primi rapoarte speciale. Mulţumesc, Carter, spuse el luând paharul pe care acesta i-l întinsese.

— Am înţeles că lucrurile nu stăteau tocmai pe roze, aşa cum ne făcuse *señor* Ortego să credem iniţial.

Justine nu menţionă sursa care-i „vânduse pontul", iar Carter nici măcar nu clipi.

— Nicio afacere nu e atât de bună pe cât se spune. În timp, clubul va avea mare succes. E posibil să nu se ajungă acolo chiar atât de repede cât crede, sau vrea să ne facă să credem, *señor* Ortego. Oricum, am aflat că mai există câţiva investitori de talia ta, care ar dori să intre în afacere.

— Poate că ar trebui să mă mai gândesc dacă s-o fac sau nu…

— Ai putea să stai de vorbă cu Adele, să te sfătuieşti cu ea ce e mai bine să faci.

— Sau cu Frank. Cred că el m-ar sfătui să intru cât mai repede.

— Aşa cred şi eu.

— Ei, interveni Carter după câteva momente de tăcere, eu abia aştept s-o văd pe Justine acolo, recunosc, din motive egoiste. Aşa o voi avea mai aproape de mine. Aş putea oricând s-o invit pe St. Cât ca să-şi onoreze promisiunea. Apropo, ştiaţi că pilotul vostru a revenit pe insulă mai repede decât mă aşteptam?

— Steve? întrebă Justine.

— Exact. Cred că va deveni un navetist constant, datorită lui Angélique. Povestea lor mi se pare foarte romantică. Ce părere aveţi de asta?

Logan o privi pe Justine care-şi lăsă nasul în pământ.

— Angélique lucrează ocazional pentru mine, la Savoy, continuă Carter. E o fată cu bun-simţ, spre deosebire de tatăl său, care… în fine, ce să mai vorbim!

— Da, râse Justine amintindu-şi de bătrânul Emil Moreau, am o pereche de sandale de la el, care au costat dublu faţă de preţul afişat la magazinul lui Martin.

— Mai mult, spuse Carter, *monsieur* Moreau nici măcar nu face personal acele sandale. Le cumpără de pe o insulă învecinată. De fapt jumătate din produsele de pe St. Cât sunt procurate de el. Desigur, jefuieşte oamenii amărâţi de pe insulele vecine şi scoate un profit dublu de la comercianţii din St. Cât. Dar ăsta e comerţul. Da, pe insula noastră locuiesc o mulţime de personaje interesante. N-aţi apucat să le cunoaşteţi pe toate, dar v-ar amuza, vă asigur. Unele dintre ele au devenit deja personaje în piesele mele.

— Serios? făcu Justine care rămăsese cu gura căscată.

— Da. Vino şi-ai să-i cunoşti pe toţi. Vezi cât de insistent sunt? râse el. Profit de orice ocazie ca să reînnoiesc invitaţia.

— Carter, interveni Logan, eu am de gând să revin cât mai repede pe insula ta. Abia aştept să fac scufundări şi pescuit subacvatic.

— Te aştept cu drag. Chiar ai unde să faci asemenea sporturi. Malurile insulei sunt înţesate de recifuri.

— Ştiu, dar nu pot spune sigur când voi avea timp s-o

fac.

— Putem să facem şi iahting, îl tentă mai departe Carter făcându-i cu ochiul.

În timp ce Logan începuse să poarte cu Carter o discuţie animată pe tema asta, Justine şi-l imagină îmbrăcat într-un costum alb de iahting, navigând pe o barcă cu pânze. Părul lui negru flutura în vânt, ochi albaştri reflectau marea, soarele îi ardea obrajii… Apoi îl văzu îmbrăcat în costum de scafandru, aruncându-se în valuri şi înotând printre recfurile de corali.

Durerea din suflet şi singurătatea acută pe care o resimţea, o făcu să sară în picioare.

— Cu riscul de a mă repeta, Carter, spuse ea, trebuie să-ţi spun că am petrecut o zi minunată în compania ta, dar chiar trebuie să plec.

— Acum vei putea adormi?

— Cu siguranţă.

— Justine e o pasăre de noapte, la fel ca mine, îi spuse Carter lui Logan. Nu poate să adoarmă înainte de ora douăsprezece noaptea, şi nici să se trezească înainte de douăsprezece ziua.

Justine deja îşi pusese haina pe ea şi, sărutându-l pe Carter pe obraz, dădu să plece. Dar amintindu-şi parcă ceva, se întoarse şi-l salută în treacăt şi pe Logan.

Când ajunse la lift nu apucă să răsufle uşurată, că Logan apăru lângă ea şi întinzând mâna, apăsă pe butonul de apel.

— Credeai că te lăsam să pleci singură noaptea? întrebă Logan zâmbind misterios.

Justine privi în spate căutându-l pe Carter.

— El s-a hotărât să rămână, îi explică Logan. Chiar atât de mult te-au plictisit discuţiile noastre despre iahting? întrebă el făcându-i loc să intre în lift.

— Nu…

Coborâră în tăcere şi străbătând holul hotelului, Justine încercă să găsească o scuză ca să scape de Logan.

— Când te-am văzut pe tine şi pe Carter mi-am amintit toată povestea noastră din St. Cât, spuse ea dorind

să fie sinceră. Aproape că am simţit mirosul florilor exotice şi al apei sărate. Aproape că am simţit briza oceanului. Amintirile astea sunt dureroase şi voiam să scap de ele.

— Nu cred că poţi uita asemenea lucruri. Sunt dureroase şi pentru mine, mai ales că ştiu că nu putem fi împreună. Asta ţi-ai dorit, nu?

Un taxi se opri lângă ei, dar Logan îi făcu semn să plece. Simţeau nevoia să facă o plimbare, să discute.

— Da, asta mi-am dorit, recunoscu ea după o tăcere îndelungată.

— Credeai că relaţia noastră nu va merge. N-ai avut niciodată încredere în viitorul nostru împreună.

— Ştiu. Eram speriată. Sunt încă speriată, şopti ea privindu-i profilul puternic conturat. N-am putut lăsa să ne dăm o şansă.

Pe Fifth Avenue, în noaptea rece, câţiva trecători se grăbeau pe lângă ea, dar Justine nici măcar nu-i observa. Abia când Logan se opri, îşi dădu seama că ajunseseră în faţa blocului ei.

— Da, spuse el răspunzând la întrebarea din ochii Justinei, ştiu unde locuieşti. Ai uitat că N & A s-a ocupat de cumpărarea duplexului tău?

O clipă, Justine nu spuse nimic. Apoi se trezi vorbind.

— Atunci de ce nu urci până la mine ca să vezi ce mi-ai cumpărat?

Justine şi Logan trecură în tăcere pe lângă portar şi liftier. Abia după ce deschise uşa şi intrară, ea spuse cu voce tremurătoare:

— Asta e!

— Da, comentă el scurt privind cu indiferenţă în jur.

Se vedea treaba că Logan n-avea de gând să-i facă viaţa prea uşoară.

— Vrei să bei ceva? întrebă ea ca să umple tăcerea care părea să se prelungească.

— Nu, nu vreau să beau nimic.

O privi de sus până jos şi-şi aminti. Era la fel de frumoasă, sofisticată, fascinantă şi apetisantă, aşa cum o ştia. Toate acele atribute i se potriveau mănuşă. Dar în

seara aceea mai avea ceva, ceva numai pentru el. Fusese cinstită cu el, devenise mai abordabilă, şi cumva mai vulnerabilă. îi mărturisise că-i dusese dorul. Dar mai era şi curajoasă – îi descrisese în cuvinte ce simţise. Logan nu era sigur că-i putea urma exemplul. Şi asta nu pentru că îi era teamă, ci pentru că erau prea aproape unul de celălalt şi nu mai aveau timp.

— Justine…

O luă în braţe şi se simţi ca şi cum n-ar fi lăsat-o niciodată. Cât de bine era aşa! Justine era în braţele lui, Justine îl săruta, Justine îl mângâia pe gât. Sânii ei erau lipiţi de pieptul lui, pulpele ei se mulau pe ale lui. Era o parte din el. Era a lui.

Sărutându-se, ţinându-se în braţe, traversară holul pe lângă scară, prin camera de zi, până-n dormitor. Lângă pat era o veioză, dar ea n-o aprinse. Încăperea era scufundată în semiobscuritate.

Trupurile lor formau umbre ciudate pe pereţi – Logan şi Justine se apropiau de pat, se sărutau, se îndepărtau, se luptau să-şi scoată hainele, iar se sărutau… Brusc, umbrele lor dispărură.

Se prăbuşiră unul în braţele celuilalt pe pat. Se mângâiară, se atinseră, se sărutară, se gustară, experimentând ca pentru prima oară senzaţii pe care subconştientul lor nu le uitase.

— Logan, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Acum lasă-mă pe mine. Lasă-mă să te iubesc…

În timp ce Logan stătea întins pe spate, Justine se aşeză deasupra lui şi limba ei începu să-i atingă pielea pieptului, a gâtului, a urechilor, făcând trasee umede şi fierbinţi pe tot trupul lui. Privindu-l şi văzându-i zâmbetul de plăcere, Justine nu se opri. Se frecă de el sărutându-l pe gură până-l făcu să geamă de plăcere.

Lui Logan îi fu de ajuns. Nu mai putea suporta dulcea tortură. Cu sălbăticie o apucă de încheieturile firave ale mâinilor, o întoarse şi poziţiile se inversară. Doar că de data asta era altfel.

Hotărârea cu care o săruta Logan o ameţi pe Justine.

Încet, mâinile lui începură să se plimbe pe trupul ei, de pe braţe pe sâni, spre abdomen, şi mai jos, până între picioarele ei. Tremurături scurte o zguduiau în interior la atingerile lui.

Reacţia ei fu prea mult pentru Logan. Deodată simţi nevoia imperioasă de a intra în ea ca să-i arate dragostea.

— Logan… suspină ea.

Iar el ştiu că ea era pregătită, dornică de dragoste cum nu fusese niciodată.

Încet, ameţitor, pătrunse în ea umplând-o cu tandreţe infinită. Trupul lui îi arăta dragostea, iar ea îi răspundea. Păreau că plutesc în noapte dansând pasional. Perfecţiunea momentului îi făcu să creadă că atinseseră raiul.

Momentul final fu atât de lent încât ei nu puteau spune când începuse şi dacă se terminase. Dacă trupurile lor erau satisfăcute, emoţiile le erau încă flămânde.

Justine îşi potrivi picioarele lungi între ale lui.

— Oh, Dumnezeule, oftă ea, cât de mult ţi-am simţit lipsa. Nu mi-am dat seama până acum.

— Eu ştiam, răspunse Logan. Fiecare zi care ne despărţea dădea măsura dorului meu de tine.

— Binecuvântat fie Carter, că ne-a ajutat să ne întâlnim. Ce codoş bătrân intuitiv este. Pun pariu că a scris scena asta într-una din piesele sale.

— Chiar n-am ştiut ce pune la cale. Ei, poate că am sperat, când m-a invitat la hotel, recunoscu Logan sărutând-o. Uite, te-am învineţit.

— Hmmm, murmură ea senzual, mi-a plăcut.

— Ştii, nu cred că bătrânul Carter a acţionat ca un codoş când ne-a aranjat întâlnirea, ci ca un adevărat bărbat.

— Ce vrei să spui?

— Îi e dor de soţia lui. Ţii minte planurile lor pentru casa de vis? Cred că încerca să ne spună ceva.

— Că n-ar trebui să pierdem timpul?

— Exact. Hai să nu-l pierdem, spuse el sărutând-o. Îmi promiţi că n-o vom face?

— Promit cu o singură condiţie.

— Cere-mi orice.

— Nu vreau ca vedeta Justine Hart să se mai întâlnească cu consilierul Logan Addison.

— Adică?

— Nu vreau să ne mai dăm întâlniri.

— Poftim? întrebă el ridicându-se într-un cot şi privind-o atent.

— Asta nu înseamnă că nu trebuie să ne mai vedem. Vreau să spun că trebuie să uităm cine suntem atunci când o facem.

— Şi cum crezi că putem face asta?

— Petrecând timpul împreună singuri. Ca pe St. Cât. Putem începe prin a ne întâlni aici, la cină.

— Ştii să găteşti?

Justine izbucni în râs.

— Ce ţi se pare aşa de ciudat? Sunt o bucătăreasă excelentă. Eu voi prepara cina, tu vei închiria casete video şi vom petrece timpul aici, împreună, într-o lume a noastră.

— Dar nici asta nu e lumea reală, Justine. Ar fi ca pe St. Cât.

— Nu, îl contrazise ea întorcându-se ca să-l privească drept în ochi, ar fi mai mult decât pe St. Cât! Capitolul 8

Logan nu petrecuse în viaţa lui o duminică mai frumoasă. Gândul acesta nu-i ieşea din cap şi cu cât îl analiza mai mult, cu atât era mai încântat de descoperire.

Se trezise devreme ca de obicei şi o lăsase pe Justine să doarmă, rezistând impulsului de a o trezi sărutând-o. Arătase atât de tentant, ghemuită în patul cu feronerie din crom, care părea copiat după designul unui Cadillac vechi. Buclele ei roşcate erau împrăştiate romantic pe pernă, buzele înroşite de atâtea sărutări erau uşor întredeschise, iar trupul ei subţire se ghemuite înfrigurat după dezlipirea de trupul lui cald.

O lăsase dormind. Chiar dacă în St. Cât se trezise de două ori la răsărit, Justine rămânea o pasăre de noapte. Dacă cineva trebuia să-şi modifice programul, acela avea

să fie Logan. Măcar o dată pe săptămână trebuia să înveţe să doarmă până târziu în braţele iubitei sale.

După ce se îmbrăcă, Logan ieşi până la colţ ca să cumpere nişte pateuri calde şi ziarul *New York Times.* Când Justine se trezi în sfârşit, cafeaua era gata şi mirosea îmbietor.

Mâncară micul dejun împreună, citiră rubricile preferate din ziar, apoi făcură dragoste pentru a suta oară.

La ora două se hotărâră să muncească puţin. Justine se aşeză la biroul ei alb de lângă fereastră şi începu să răsfoiască corespondenţa. Logan preferă măsuţa din camera de zi, unde, cu ochelarii la ochi, analiză portofoliile clienţilor. Lucrară cam o oră separat, apoi se hotărâră să mai bea o cafea împreună.

Lumina palidă a după-amiezii de toamnă se filtra printre jaluzele şi dădea viaţă buclelor Justinei. Logan se gândi că niciodată nu i se păruse mai frumoasă. Se îmbrăcase într-o pereche de blugi vechi şi o cămaşă înnodată în talie. Aşa, concentrată asupra scrisorilor, fruntea ei se încreţise uşor.

O privi fascinat cum sorta corespondenţa pentru Adele şi pentru ea. Atunci, Logan făcu o constatare. Justine era o femeie de afaceri în toată regula. Ştia bine ce făcea, iar experienţa o învăţase să deosebească o ofertă bună de una proastă.

Admiratorii ei ştiau asta. Dar ceva le scăpase. Şi acela era secretul vieţii sale, pe care nu-l cunoştea decât Logan. Sub o faţadă de vedetă sofisticată se ascundea o fetiţă înfricoşată, care nu se considera suficient de frumoasă sau de talentată.

Petrecuseră şi alte nopţi împreună la ea sau la el acasă şi Logan începuse s-o înţeleagă din ce în ce mai bine pe Justine. Se întinse pe canapea şi, încercând să ia o gură de cafea, strâmbă din nas. Se răcise. Închise dosarul pe care încerca de o oră să-l studieze şi începu să se gândească la ce putea face pentru a-i alunga Justinei complexele copilăriei.

În timp ce el o privea, Justine se foi uşor. Soarele

părea s-o urmeze şi s-o mângâie. Îşi dădu pe spate buclele şi zâmbi. Probabil citise ceva care o amuzase. Inima lui Logan tresări. Era îndrăgostit de Justine Hart.

Era cel mai vechi sentiment din lume. Degeaba încerca să-l disece. Era clar şi inexplicabil. Niciodată nu-l mai experimentase, dar ştia că e acolo. Şi cel mai ciudat era că Justine nu se considera demnă de a fi iubită.

Ştiind că nu mai putea să se uite prin dosare, nedorind s-o deranjeze pe Justine, Logan luă ziarul şi citi rubrica de teatru din *Times.* Era preferata Justinei. Pe el nu-l interesa subiectul, dar încerca să-l înţeleagă datorită ei.

Dar nici aceasta nu-i captă atenţia şi se trezi privind-o din nou pe Justine, pe deasupra ziarului.

— De când te tot uiţi la mine? întrebă Justine întorcând scaunul spre el şi punându-şi picioarele pe birou.

— Doar de o oră, surâse Logan privind-o în continuare.

— Atunci de ce taci?

— Nu voiam să te deranjez. Păreai foarte absorbită de munca ta. Eu nu reuşesc să mă concentrez.

— Şi ce încerci să citeşti acolo? Rubrica despre teatru?

— Da, mi s-a părut interesant ce ai notat pe margine, râse Logan împingându-şi ochelarii pe frunte, referitor la spectacolul tău: „Locurile limitate sunt încă disponibile”.

— Am vorbit cu Adele vineri. Mi-a spus că biletele s-au vândut aproape în totalitate, zise ea oftând şi încrucişându-şi braţele la piept.

— Dar? întrebă el.

— Ai remarcat îndoielile, surâse Justine. Încă nu m-am gândit la combinaţia de cântece. Şi ăsta e cel mai important aspect. Lucrăm la el, dar vreau ca totul să fie…

— Perfect?

— Aşa!

— Dacă-ţi doreşti perfecţiune, de ce nu scrii tu cântecele?

— N-aş putea să fac aşa ceva. În toată cariera mea

am scris un singur cântec.

— Şi e cel mai bun, îi reaminti el. Dacă n-o faci pentru spectacolul acesta, fă-o pentru următorul. Vreau să-mi promiţi că vei mai scrie cântece.

— O să încerc, dar trebuie să fie…

— Perfecte? spuse el şi amândoi izbucniră în râs. N-am mai întâlnit un profesionist atât de devotat. Eşti la fel de exigentă cu ceilalţi membri ai echipei cum eşti cu tine însăţi?

— Băieţii din trupă se plâng mereu. Mă acuză că sunt prea dură.

— Şi cu mine ai fost dură, îţi aminteşti? spuse el apropiindu-se periculos de ea.

— Taci din gură! îl tachină ea.

— Nu, nu, aşa e! insistă el dându-i jos picioarele de pe birou şi trăgând-o în braţele sale. Hai mai bine să ne aşezăm pe canapea împreună.

— Am impresia că-ţi place mobilierul meu.

— La nebunie! Dar e mai mult interesant decât comod.

— E art deco! protestă ea ţipând, în timp ce Logan o purta pe sus spre canapea. Tu eşti obişnuit cu mobilierul acela greoi, victorian, cu care ai crescut.

— De unde ştii? întrebă el aşezând-o pe canapea cu grijă.

— Am bănuit.

— Apropo de asta, părinţii mei vin la New York săptămâna viitoare. Cred că e timpul să-i cunoşti.

— Nu, Logan, nu se poate. Nu, repetă ea hotărât.

— De ce nu? O să te îndrăgosteşti de ei la prima vedere.

Justine îl privi întrebător.

— Nu. Mint, recunoscu el. Părinţii mei nu sunt chiar atât de adorabili.

— Sunt mai… ţepoşi?

— Cam aşa ceva. Dar tata e chiar amuzant uneori. Când se obişnuişte cu interlocutorul face nişte glume reuşite. Problema e dacă reuşeşti să ajungi să-l cunoşti.

Mama e… considerabilă.

— Te referi la greutate? se hlizi Justine.

— La importanţă. E o figură cu prestanţă în Westchester County.

— Nu prea reuşeşti să mă conving.

— Da, va fi o mare bătaie de cap, dar pentru mine e important să-i cunoşti.

— Pe câte femei le-ai mai supus la tortura asta?

— Pe niciuna, recunoscu el.

— Serios? întrebă ea surprinsă. Vrei să spui că sunt prima? Nicio blondă rece, bogată şi de familie bună nu ţi-a sucit minţile într-atât încât s-o prezinţi părinţilor tăi?

— De unde ştii de blonde?

— Am bănuit.

— În general bănuieşti bine, râse el. Frank mi-a spus întotdeauna că nu sunt pentru mine. Şi eu am simţit la fel. Dar nu m-am aşteptat ca în viaţa mea să intre o bombă sexy roşcată.

— Dar nu sunt bombă sexy, protestă ea.

— Nu mă provoca să-ţi dovedesc.

— N-or să mă placă, prezise Justine.

— De unde ştii? La urma urmei eşti Justine Hart!

— Sper ca numele meu să nu fie un criteriu de apreciere, Logan, răspunse ea după o clipă de reflecţie. Nici din partea lor şi nici din partea ta.

— Să nu crezi niciodată asta, spuse Logan întorcându-i faţa spre el. Odată, demult, cu secole în urmă, când te-am întâlnit pentru prima oară, mărturisesc că m-ai impresionat pozitiv. Apoi, mai târziu, în La Quinta, am fost conştient că lângă mine se afla vedeta Justine Hart. Dar crede-mă că de atunci nu m-am mai gândit la asta. Acum, că mi-ai reamintit, trebuie să-ţi spun că suntem obligaţi să facem faţă acestei realităţi.

Justine ştia despre ce vorbea Logan, dar refuza să înţeleagă pentru că-i era teamă de ceea ce avea să urmeze.

— Vorbesc de lumea reală, Justine, continuă Logan ca o completare a gândurilor ei. Aici trăim o lume a noastră. Ne-am izolat. Dar nu ne putem ascunde la infinit. Ar trebui

măcar să încercăm apele. Când vor veni părinţii mei, propun să ieşim la un restaurant. Pentru început. Apoi, la nunta lui Frank şi a Dianei, vom apărea din nou.

Justine se ghemui în braţele lui Logan căutând protecţie. Nu ştia dacă deja încă pregătită pentru lumea reală.

— Curând vei spune că ar trebui să-ţi vizităm întreaga familie.

— E o idee bună!

— Şi pe fratele tău din Franţa?

— Sigur că da. E mai abordabil decât părinţii mei. Şi o excursie la Paris o să ne facă bine. Putem să zburăm apoi spre California ca să-l vizităm pe celălalt frate al meu şi familia sa.

— Şi ce urmează? O excursie în Texas, la sora ta?

— Exact. Justine, cum tu nu ai o familie a ta, sunt pregătit să-mi împart numeroasa familie cu tine.

— Toţi au avut succes, comentă ea cu gândul departe. Admirabil. Şi toţi au reuşit în finanţe. Cred că tatăl tău e foarte mândru.

— Şi Crăciunul?

— Nu lucrez de sărbători.

Logan reuşise să-i desfacă nodul cămăşii Justinei şi acum se lupta cu nasturii.

— Crăciunul mi-ar plăcea să-l sărbătorim într-o insulă tropicală. În timp ce toată lumea va dârdâi de frig acasă, noi vom petrece o vacanţă formidabilă la soare. O să reuşesc eu cumva să scap de obligaţiile familiale.

— Vrei să spui că o să petreci Crăciunul cu mine în La Quinta? întrebă ea şi observând că Logan nu reuşea s-o descheie la cămaşă, spuse: O fac eu.

— Hmmm, ce anume? întrebă el desfăcându-i fermoarul blugilor şi sărutând-o înfometat. Asta?

— Daaa… Asta.

— Şi La Quinta?

— Şi La Quinta.

Toată încrederea pe care Logan reuşise să i-o insufle Justinei după zile şi nopţi de dragoste şi complimente, nu

făcu doi bani în seara în care încercă s-o convingă să cineze împreună cu familia Addison.

Se privea în oglinda măsuţei de toaletă care era tot o piesă în stil art deco – rama metalică ce se prelungea deasupra oglinzii reprezenta un cap stilizat de femeie, cu un turban pe cap – şi nu-i plăcea ce vedea acolo. Dăduse la o parte toată garderoba care o definea pe Justine Hart şi încercase cele trei rochii decente pe care le mai avea.

Nu-i plăcea niciuna. I se părea că toate o făceau să arate ridicolă. O aruncă pe ultima cât colo şi puse mâna pe telefon.

— Logan, se plânse ea când el răspunse, n-am cu ce să mă îmbrac.

Spre indignarea Justinei, Logan începu să râdă amintindu-i că avea cea mai vastă garderobă pe care o cunoştea el.

— Dar nimic nu mi se pare potrivit, spuse ea, şi dacă vrei să mai apar în seara asta, încetează să mai râzi.

— Probabil oglinda e de vină. Oricui i se pare că arată ciudat sub privirile doamnei aceleia cu turban.

— Logan!

— Bine, cum vrei să te ajut?

— Cum să mă îmbrac? Ca ei sau ca mine?

— Ca tine, desigur. Dar nu te strădui prea tare, chicoti el.

— Nu mă ajuţi deloc! ţipă ea. O să închid ochii şi pe ce pun mâna, cu aia mă îmbrac.

— E o idee grozavă, spuse Logan.

*

* 1

Exact aşa şi făcu. Iar când o oră mai târziu ajunseră la Clubul Yale, câteva capete curioase îşi ridicară nasul din farfurii ca să privească apariţia neobişnuită, apoi total lipsiţi de interes îşi reluară activităţile. Era clar că nimeni n-o recunoscuse.

Domnul şi doamna Addison erau la fel de circumspecţi ca şi ea. Justinei i se păru că erau chiar stânjeniţi că o stea a muzicii rock poposise la masa lor din

restaurantul Clubului Yale. Trecură peste momentul iniţial destul de uşor, sau cel puţin aşa părură, din bun-simţ, uşurându-i situaţia Justinei şi purtând o conversaţie politicoasă. N-avea să fie prea greu şi asta o linişte puţin. Dar nici prea uşor n-avea cum să fie. Întrebările lor aşteptau un răspuns. Privind în ochii lui Logan îşi dădu seama că el nu-i promisese că totul va merge ca pe roate.

Familia Addison nu pomeni nimic despre bârfele legate de aventura lor din St. Cât, dovedind că nu erau lipsiţi de tact.

— Ne bucurăm că aţi scăpat, spuse doamna Addison.

Aproape toată seara vorbi la plural, dându-i de înţeles că şi domnul Addison îi împărtăşea aceleaşi sentimente. Acesta nici măcar o dată n-o contrazise pe doamna Addison, purtându-se şi el la fel de politicos cu Justine. Ea aşteptă toată seara ca simţul umorului al domnului Addison, despre care-i povestise Logan, să iasă la suprafaţă. Din păcate aşa ceva nu se întâmpla.

Dacă duminica pe care o petrecuseră împreună cu două săptămâni în urmă fusese cea mai frumoasă din viaţa lui Logan, cea în care avu loc nunta lui Frank şi a Dianei, fu cea mai dezastruoasă pentru Justine.

Diane era femeie de afaceri şi muncea cot la cot cu bărbaţii în domeniul publicitar. La nunta sa, pe care şi-o dorise una tradiţională, purta o rochie de mireasă albă cu o trenă purtată de domnişoare de onoare îmbrăcate în rochii roz, şi având în mâini coşuri cu petale de trandafir pe care le aruncau în stânga şi-n dreapta.

Justine se hotărâse să meargă la cumpărături cu o zi înainte. Alese o rochie din jerse crem, lungă, mulată pe corp, fără mâneci, cu guler înalt. Iar la mijloc îşi puse o curea lată din piele roşie, asortată cu pantofii şi poşeta. Părul şi-l strânse într-o coadă cât mai cuminte, pentru că dacă îmbrăcămintea n-o scotea în evidenţă, sau cel puţin aşa credea ea, părul ei sălbatic putea s-o facă uşor.

Logan hotărî să stea în biserică pe locurile din spate, tocmai ca să nu atragă atenţia. Aşa că aşteptară până toţi invitaţii intrară şi-şi ocupară locurile, apoi se strecurară

neobservaţi pe locurile din spate.

Muzica orgii, care umplea biserica, o emoţiona pe Justine. Niciodată nu asistase la o nuntă tradiţională. În timpul liceului câteva colege de-ale sale care se măritaseră fugiseră peste graniţă, în Carolina de Sud, acolo unde legea era mai permisivă. Exact acelaşi lucru îl făcuse şi ea cu Brady. N-avea nici măcar optsprezece ani, dar acolo nimeni n-o întrebase nimic. Nu-şi mai amintea aproape niciun amănunt din ceremonie, decât că bărbatul care oficiase avea o pată pe cravată, iar soţia lui, martorul de care aveau nevoie, purtase părul pe bigudiuri roz. Nu făcuseră fotografii, nimeni nu aruncase cu orez deasupra capetelor lor, nici măcar nu avusese un buchet de flori în mână. Imediat după ceremonie plecase cu trupa să cânte într-un concert dintr-un oraş vecin. Apoi, la câteva luni după aceea, Justine împlinise optsprezece ani, dar nimeni nu se gândise să-i serbeze ziua, pentru că succesul imens venise odată cu acest eveniment. Dintotdeauna îşi dorise să se căsătorească într-o biserică plină de muzică şi flori.

Apoi toate nunţile la care participase ulterior fusese nişte petreceri nebune acompaniate de muzică rock, şi nu aduceau deloc cu ceremoniile sacre tradiţionale.

Când sosi momentul „Iată, vine mireasa” şi Diane intră în biserică la braţul tatălui său, Justine izbucni în plâns. Restul ceremoniei abia mai reuşi să-l vadă cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

După ce Frank şi Diane ieşiră din biserică pe sub ploaia de orez, iar invitaţii se îndreptară spre maşinile lor pentru a ajunge la recepţie, Justine reuşi să se linişească şi spuse:

— Am plâns. Ce proastă sunt.

— Nu eşti proastă. A fost o ceremonie impresionantă. Şi mie mi-a venit să plâng, recunoscu Longan.

— Serios? întrebă Justine impresionată. Mă bucur. Asta mă face să te iubesc şi mai mult.

— Spune-mi-o încă o dată.

— Mă bucur…

— Nu, ultima parte.

— Mă face să te plac şi mai mult.

— Nu asta ai spus, Justine.

— Ştiu, spuse ea evitând privirile insistente ale lui Logan.

— Ce ai spus, Justine? nu se dădu el bătut.

— Că te iubesc, Logan, şopti ea.

— Hai să renunţăm la petrecere. Mergem la mine acasă şi-ţi voi arăta cât de mult te iubesc eu.

Dar nu avură şansa asta. Logan tocmai parcase maşina şi, ca un făcut, Diane şi Frank dădură peste ei. Gălăgioşi, îi luară de mână pe amândoi şi-i târâră spre sala de bal a hotelului.

— Hai! exclamă Frank. Să bem şampanie! Să sărbătorim!

Ridicând neputincioşi din umeri, Logan şi Justine se lăsară traşi spre locul în care mulţimea începuse să-şi facă de cap. Abia spre sfârşitul serii Logan şi Justine reuşiră să se retragă în sfârşit. Logan o luă în braţe şi o sărută.

— Asta voiam, spuse el. Să ieşim în lume şi să ştiu că te pot avea pentru mine.

— Ştiu, fu ea de acord. Nici măcar n-am dat prea multe autografe. Decât domnişoarelor de onoare.

— Cum te-ai simţit?

— Excelent. N-am crezut că poate fi atât de bine.

— Atunci să continuăm aşa. Să ieşim în lume. Dar să fim selectivi. Vezi că se poate, draga mea?

— Ai dreptate. Logan? Crezi că nunta e de vină?

— La ce te referi?

— Mă încearcă tot felul de sentimente – de tristeţe, de bucurie, de gelozie, de dragoste…

— Da. De dragoste, spuse Logan simţind cum creşte inima în el. Nunta ne aminteşte cât de fericiţi suntem că ne-am întâlnit. Te iubesc, Justine.

În acel moment orchestra anunţă că mireasa va arunca buchetul.

Justine nici nu se strădui să-l prindă. Diane i-l aruncase drept în braţe. Capitolul 9

Logan abia reuşise s-o vadă pe Justine în patru zile,

de când se aflau în La Quinta. Zilele în care îşi aparţinuseră doar unul celuilalt se terminaseră, aşa cum se temuseră la început. Justine cânta din nou pentru public şi-i aparţinea în totalitate acestuia.

Nu era vina ei. Iar Logan, privind-o în timpul ultimei repetiţii, ştia asta. Stătea la o masă retrasă din spatele sălii de cabaret şi o urmărea cu atenţie. Acum ştia că Justine era aceea care cerea ca repetiţiile să se facă fără public, şi nu producătorii.

Sala era plină de oameni, dar aceştia nu erau spectatori, ci membri ai echipei. De obicei reuşeau să-i insufle Justinei siguranţă. Dar astăzi lucrurile stăteau altfel. De douăzeci de minute Justine şi regizorul încercaseră să-i explice lui *señor* Ortego că luminile nu erau cele cerute de atmosferă.

— Dar, *señorita,* avem cel mai performant sistem de iluminare, adus din Los Angeles, v-am spus.

— Atunci tehnicienii sunt proşti, spuse Justine la capătul răbdării. Spoturile nu sunt aşezate unde trebuie.

— Aţi rugat pe cineva să mute lumina din spate? întrebă regizorul.

Echipa cabaretului nu era deloc profesionistă, chiar dacă *señor* Ortego încerca să-i convingă de contrariu.

Justine se hotărî să facă o pauză şi se îndreptă spre masa lui Logan.

— O să-l las pe regizor să se certe cu ei, spuse ea trântindu-se epuizată pe un scaun. A fost chiar atât de groaznic?

— Deloc, având în vedere problemele tehnice. Oricum, din asta am învăţat ceva. Un echipament profesional nu face doi bani fără o echipă pe măsură.

— Ştiam asta, se strâmbă ea. Trebuia să ne aducem oamenii noştri, dar asta ar fi însemnat să fim mult prea mulţi. Chiar şi aşa... priveşte în jur. Numai ei ne pot asigura publicul de care avem nevoie.

— Te referi la regizori, trupă, coafeze, machiore, costumiere, coregrafi, scenografi, secretare, etcetera, etcetera?

— Exact, râse Justine. Asta e o parte din… mica noastră echipă. Mi-e teamă că te-am lăsat mai mult în compania lor.

— Doar patul l-am mai împărţit, şopti el amintindu-i orele de lenevie şi dragoste pe care le petrecuseră în dimineţile de după nopţile de repetiţie.

Chiar şi în acel moment, cineva se apropie de Justine şi o întrebă unde voia să-l aşeze pe un ştiu care invitat important.

— Te deranjează că ne tot întrerupe câte cineva? întrebă Justine mângâindu-i fruntea.

— Nu, minţi el. Ba da! De fapt mă deranjează foarte tare. Mi-au plăcut weekendurile noastre împreună, nunta, ieşirile prin cluburi exclusiviste, serile în care ne strecuram incognito în câte un cinematograf… Uitasem de admiratorii tăi. Dar acum se pare că totul a revenit… la normal.

— Asta este.

— Tu nu te-ai săturat de toate astea? Nu-ţi vine să laşi totul baltă?

— Mi-am dorit toată viaţa să ajung aici, spuse ea scuturând din cap. Am luptat din răsputeri să-mi câştig faima. Îmi place ce fac şi, cred eu, o fac bine. N-aş putea niciodată să renunţ la ce am, chiar dacă uneori mi-o doresc. Acum admiratorii, publicul, fac parte din mine. Am învăţat că rolul de vedetă trebuie să mi-l asum de una singură.

— Sunt aici, Justine. Te poţi baza pe mine.

— Justine! exclamă regizorul. Am rezolvat problema!

Logan o opri ţinând-o o clipă de mână.

— Nu te îngrijora, spuse el. O să fie bine.

— Sper.

— Să nu te laşi până nu iese totul aşa cum vrei tu. Nu-i lăsa să facă ce vor. Nu eşti obligată să susţii spectacolul mâine. Fă-i să te aştepte.

— Să vedem cum iese acum.

Când Justine se duse pe scenă, sala se scufundă în întuneric. Apoi trei spoturi o luminară blând, creând un

efect interesant. Când începu să cânte, Logan se înfioră. Ea, vocea ei, atmosfera, toate erau perfecte. Chiar dacă specialiştii îşi dădeau seama că era o mică problemă cu luminile, publicul nu părea să remarce. Justine făcea tot spectacolul.

În timp ce ea cânta, Logan îşi aminti de vremurile bune petrecute împreună şi-şi dădu seama cât de apropiaţi deveniseră. O cunoştea mai bine decât oricine. Îi ştia toate punctele vulnerabile, toate complexele, toate calităţile evidente sau ascunse. Era mândru de ea.

*

* * *

Masa lui Logan avea cea mai bună poziţie din sală. La deschidere veniseră multe celebrităţi, dar puţini stăteau la acea masă. Printre ei erau Frank, Diane, Carter, Adele şi zâmbitorul *señor* Ortego care era fericit că mulţumise în cele din urmă pe toată lumea.

— Câte stele, câte celebrităţi! nu contenea el să exclame privind în jur emoţionat. Şi toţi au venit în cabaretul meu!

Señor Ortego îşi luase munca atât de în serios încât uitase că el conducea doar campania publicitară şi nu întreg clubul.

— Gândiţi-vă, domnule Addison, Justine cântă în deschiderea spectacolului chiar de sărbători! Nici nu speram să iasă atât de bine. Aţi văzut luminiţele de Crăciun din palmieri? Cred că a fost o idee bună să păstrăm atmosfera de sărbători.

— Aşa e, aţi avut o idee bună, fu Logan de acord.

Señor Ortego luă o gură de şampanie şi privi cu încântare şi mândrie spre Adele.

Nu numai ei erau fericiţi. Ci şi Frank şi Diane. Iar sosirea lui Carter animase şi mai tare atmosfera. Întârziase puţin, şi Logan începuse să se îngrijoreze.

— Carter, bine ai venit, spuse el ridicându-se în picioare. Vino aici, lângă mine.

— Am avut probleme cu decolarea. Bine că am reuşit să ajung. Nu ştiu ce mă făceam dacă nu soseam la timp.

Înnebuneam dacă nu asistam la spectacolul de deschidere al Justinei.

— Dar ce probleme ai avut?

— N-a pornit rabla aceea de avion. Nu ştiu ce a avut. Dar am nişte piloţi minunaţi. S-au descurcat şi în final am ajuns cu bine. Puţin prăfuit, e drept, spuse el scuturând nişte fire imaginare de praf de pe smoching, dar întreg.

Carter era mai mult decât întreg. Smochingul lui n-avea nicio cută, iar părul argintiu era perfect pieptănat pe spate. În pantofii lui sclipitori se reflectau luminile lumânărilor aprinse de pe mese.

Toată lumea din sală părea să-l cunoască pe Carter şi-l priveau, şuşotind impresionaţi. Dar bătrânul n-avea ochi decât pentru Logan.

— Nici nu ştii cât m-am bucurat când am auzit că vei veni aici, pentru spectacolul Justinei. Nu ştiam când ne vom mai revedea, după ce am plecat de la New York. Mă bucur că sunteţi împreună, aşa cum trebuia, de la început.

— Mulţumită ţie.

— Mulţumită vouă, îl contrazise Carter. Eu doar v-am dat un imbold. Şşş, uite, începe spectacolul.

Murmurele publicului se stinseră încet, pe măsură ce lumina scădea în intensitate. Tăcerea era aproape magică. Logan avea cele mai mari emoţii dintre toţi cei prezenţi. Iar când o voce anunţă simplu, din întuneric…

— Doamnelor şi domnilor, Justine!

…inima lui tresări violent. Orchestra începu să cânte înainte ca spoturile de lumină s-o îmbrace pe Justine ca într-o aură magică.

Logan putea să simtă ce gândea Justine, cum arăta, ce sentimente îi străbăteau fiinţa. Inima lui bătea în acelaşi ritm cu al ei.

Când Justine începu să cânte, Logan reuşi să se liniştească. Dar audienţa înnebuni. Recunoscând cântecul, începură să bată din palme, să cânte împreună cu ea, să aclame. Era aceeaşi melodie pe care i-o cântase ea în St. Cât, „Cântecul lor fără sfârşit”. îl compusese Justine şi era numai al lor.

Lui Logan nu-i venea să creadă că femeia senzaţională şi talentată de pe scenă îi aparţinea. Justine era îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, sclipitoare, diferită de cele cu care-şi obişnuise admiratorii. Părul ei avea o pieptănătură complicată şi părea o flacără aprinsă. Machajul n-o transformase, ci reuşise să-i prindă exact acea latură sălbatică. Era minunată.

Pe la mijlocul spectacolului se opri ca să mulţumească invitaţilor şi să le ureze tuturor sărbători fericite în La Quinta. La un moment dat privirile ei se opriră asupra lui Logan, şi zâmbind, anunţă următorul cântec. Mulţimea aplaudă frenetic strigând şi ovaţionând. Atunci Logan avu o revelaţie. Justine Hart nu putea să-i aparţină niciodată. Ea aparţinea doar publicului.

Restul spectacolului rămase întors pe jumătate spre public, privindu-l cu mândrie amestecată cu durere. Ea nu putea să şi-l dorească numai pe el, când avea dragostea publicului.

Când termină spectacolul, invitaţii n-o lăsară să plece. În cele din urmă Justine se lăsă convinsă şi anunţă un rock în primă audiţie.

Lumini colorate, reflectoare, spoturi bine plasate, începură să lumineze orbitor în jurul ei, în ritmul melodiei. Vocea i se ridică puternic peste orchestră şi publicul înnebuni.

Pe la mijlocul piesei, Logan observă o lumină galbenă care la repetiţii nu fusese acolo, şi privi în sus. Cu groază, sub ochii lui, văzu cum reflectorul se clatină şi cade exact deasupra Justinei.

— Justine! Pleacă! Pleacă de acolo! ţipă el încercând să se facă auzit.

Ea nu-l auzi, dar îl văzu. Şi era prea târziu. Piesa masivă din oţel şi sticlă o lovi în plin.

*

* * *

Logan mulţumi lui Dumnezeu că în timpul celor două ore oribile care urmară Justine rămase inconştientă. Conduse nebuneşte spre aeroport şi de acolo luară avionul

lui Carter care-i lăsă la Miami. Un doctor din public oprise sângerarea, îi bandajase capul, şi-i făcuse un sedativ.

Justine nu-şi recăpătă cunoştinţa nici când, ajungând la spitalul de urgenţă, doctorii de gardă o aşezară pe targă şi o duseră într-o sală de operaţii.

Carter se oprise la biroul de la intrare ca să completeze formularele.

— Nu are familie, spusese el. Eu sunt unchiul ei, e bine? Justine Hart are nevoie de îngrijiri urgente.

Justine simţi durerea înainte să deschidă ochii. În partea stângă a capului o chinuia o durere surdă. Încercă să întindă mâna ca să atingă locul, dar nu reuşi să se mişte. Paralizase? încercă să ţipe, să cheme pe cineva, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Voia să deschidă ochii, să vadă unde se afla, dar îi era teamă.

Stătea întinsă şi nemişcată, ascultând şoaptele şi forfota din jurul său. În cele din urmă se forţă şi deschise ochii. Deasupra capului ei era o lumină albă, intensă. În stânga distinse o siluetă cu ceva în mână. Un tub lung şi subţire i se oprea în braţul stâng.

Capul o durea prea tare ca să poată vorbi sau întreba unde se află şi ce a păţit. Şi deodată îşi aminti. Reflectorul mare de deasupra ei, cel despre care-i spusese de nenumărate ori lui *señor* Ortego să-l mute, i se spărsese în cap!

Încercă să se mişte, dar o soră medicală o opri. Închise ochii şi simţind din nou mişcare în jurul ei făcu greşeala să privească, împinsă de curiozitate.

— Nu! ţipă ea văzând o lumină albă în faţa ochilor şi amintindu-şi de reflector.

— Justine, şopti o voce cunoscută. O să fie bine.

Era Logan. Dar nu putea să-l vadă.

— Logan… murmură ea.

— Nu te îngrijora. Eşti la spitalul de urgenţă din Miami. O să fie bine. Te îngrijesc cei mai buni doctori din ţară. Justine, crede-mă, te rog.

— Domnule Addison, trebuie să plecaţi acum, spuse o soră. Trebuie s-o pregătim pentru operaţie.

Justine începu să plângă şi încercă să ţipe. Dar din gâtul ei nu ieşi decât un geamăt agonizant.

— Fii tare, Justine, spuse Logan înainte să plece, sărutând-o pe obraz. Te iubesc. Capitolul 10

Logan privea în gol pe geamul biroului său spre strada întunecată a lunii februarie. Vremea se potrivea cu starea lui de spirit.

— Nu ştiu ce să mă fac cu ea, i se destăinui lui acesta.

— O să fie bine, după ce o să-şi revină şi o să-şi poată relua munca, îl asigură Frank.

Lăsă deoparte portofoliul pe care-l răsfoise nepăsător, simţind că Logan era pregătit pentru o discuţie deschisă. De două luni de la accident, nu reuşise să scoată nimic de la el. De fapt nici nu încercase. Diane o făcuse. De fiecare dată când se întâlneau ca să cineze împreună, Diane deschidea subiectul despre Justine, dar niciodată nu ajungea la o concluzie. Logan pur şi simplu nu se simţea în stare să vorbească. Până acum.

— Ia loc, Logan, spuse Frank. Mă ameţeşti.

— Iartă-mă, spuse el fără să se aşeze.

— Sunt uimit cât de mult ai lucrat lunile astea. Şi ai făcut-o mai bine ca niciodată. Progresele tale sunt uluitoare. Care-i secretul?

— Simt că trebuie să-mi consum energia cu ceva. M-am aruncat asupra problemelor clienţilor, ca să le uit pe ale mele. Ăsta-i marele secret. Dar nu ştiu de ce spun problemele mele, când de fapt sunt ale Justinei.

— Sunt ale tale, Logan. Mie aşa mi se pare. Ea se reface, iar tu eşti pe cale să te pricopseşti cu un ulcer. Fii răbdător. Se va rezolva totul.

Logan râse amar şi-şi puse mâinile în cap oftând.

— Aşa obişnuiam să-i spun eu Justinei despre relaţia noastră. Să aibă răbdare, că se va rezolva. Nici nu ştiu la ce mă refeream. Cred că voiam să-i spun să renunţe la carieră ca să fie ce-mi doresc eu. Mesajul era: Justine, să vezi ce bine e să fii numai iubita lui Logan Addison şi nimic mai mult”. Ce prost am fost.

— Măcar ţi-ai dat seama.

— Prea târziu. Acum Justine nu-şi mai doreşte cariera, dar nici pe mine nu mă mai vrea. Sunt blestemat. Să fiu al naibii dacă ştiu ce vrea femeia asta.

— Logan, Justine e o vedetă miraculoasă, care a trecut printr-un accident oribil şi se luptă să scape de sechele. Ce nu înţelegi? La urma urmei biata fată a avut optsprezece oase fracturate. Auzi, optsprezece! Nici nu ştiam că faţa mea are atâtea oase.

— Dar ea crede că nu va scăpa niciodată de cicatrice.

— Poate are dreptate. Dar chirurgia plastică face minuni în zilele noastre.

— În cazul ei, doctorii sunt convinşi de succes. Mai are două operaţii. Una săptămâna asta şi a doua peste şase luni. După asta va fi ca nouă. Sau aproape. Micile diferenţe nu le va sesiza decât ea. Problema e că sunt convins că foloseşte cicatricele drept scuză.

— Scuză pentru ce?

— Nu ştiu, Frank, mi-a spus ceva când am vizitat-o acum, ultima oară, dar să fiu al naibii dacă am înţeles-o.

— Dar ce s-a întâmplat?

— O să râzi, sise Logan zâmbind trist, dar totul a pornit de la un blestemat de milkshake.

— Ei, nu mai spune! râse Frank pocnind din palme. Povesteşte-mi.

Logan rememorase de zeci de ori întâmplarea, de când se întorsese din ultima vizită pe care i-o făcuse Justinei. Totul începuse de la o ceartă copilărească, dar ajunseseră să-şi spună nişte vorbe care duseseră la sfârşitul relaţiei. Sau poate Justine îşi dorise mai de mult să încheie relaţia, dar nu găsise până atunci ocazia. Cert era că de la o vreme, relaţia lor se răcise, dar el mai sperase încă, prosteşte, să reînvie. Justine fusese mai realistă. Asta era clar. Ca de obicei.

Zburase ca să fie împreună cu ea în Palm Springs, unde se recupera. La început fusese lângă ea în fiecare zi, în fiecare oră

— La capul patului în spitalul din Miami, după prima

operaţie, de Crăciun, apoi de Anul Nou. Zburase la Los Angeles pentru a consulta un specialist, apoi se reîntorsese la Miami pentru altă operaţie.

Zilele se transformaseră în săptămâni, în luni… Trecuseră două luni de când zbura săptămânal de la New York la Palm Springs.

Cu toate astea, ea se înstrăinase. Logan se bucura doar să stea lângă ea. Cu excepţia lui, a doctorilor şi a unei surori medicale, nimeni n-o văzuse la faţă pe Justine. Dar apropierea lor nu mai avea aceeaşi intensitate ca altă dată. Logan credea că e normal aşa, dar în cele din urmă, se hotărâse să deschidă spinosul subiect al motivului înstrăinării ei.

Logan se întorsese ca de obicei de la New York, să vadă cum se mai simte. O văzuse prin uşile cu geamuri care dădeau spre piscină. Din cauza operaţiilor, n-avea voie să se expună razelor de soare, aşa că stătea sub o umbrelă, purtând pe cap o pălărie cu boruri mari, o eşarfă legată peste ea, şi o pereche de ochelari imenşi de soare pe nas.

— De cât timp stă acolo? întrebase el asistenta care se apropiase de el.

— De dimineaţă. Nu s-a mişcat de acolo decât ca să-şi bage picioarele în apă.

— Ce vreţi să-i daţi acum? întrebase Logan privind paharul pe care sora se pregătea să i-l ducă Justinei pe o tavă.

— Milkshake. E bun pentru întărirea sistemului imunitar. Am amestecat nişte vitamine în el. A slăbit mult, domnişoara Hart. Trebuie să-şi recapete forţele. O mai aşteaptă o operaţie.

— Pot să i-l duc eu?

— Vă rog…

Logan rămăsese o clipă pe loc, privind-o pe Justine. Dacă ea n-ar fi fost în starea aceea, el şi-ar fi dorit s-o ia în braţe şi s-o sărute. Dar din păcate asemenea gest ar fi fost deplasat.

— Bună, Logan, spusese ea cu indiferenţă când îl

zări.

Logan aşeză paharul rece pe măsuţa de lângă ea şi o atinse uşor pe braţ.

— Ţi-am adus o băutură specială pe care ţi-a pregătit-o sora. Mi-a spus că trebuie neapărat s-o bei.

— Aşa ţi-a spus ea, sau aşa vrei tu?

— Cred că ai slăbit peste măsură, Justine, spuse el aşezându-se cu un oftat pe şezlongul de lângă ea. Speram să te găsesc mai împlinită, şi când colo… Milkshake-ul acesta e o bombă calorică şi…

— Te rog, Logan, spuse ea pe un ton exasperat, ignorând paharul.

— Dacă ai vrea măcar…

— Nu, răspunse Justine ferm. Mă simt perfect în pielea mea. Beau şi mănânc absolut tot ce-mi place. Dar milkshake-ul pe care-l face sora îmi întoarce stomacul pe dos. Are un gust oribil. Încearcă-l, dacă nu mă crezi.

Logan duse paharul la gură şi nu reuşi să se abţină să nu se strâmbe dezgustat.

— Ştii cum facem? propuse el pe un ton exagerat de voios. Ştiu un fast-food pe autostradă. Fac un milkshake foarte gustos. Hai să mergem până acolo ca să-l încerci. Nu vei regreta.

— Logan, spuse Justine scoţându-şi ochelarii de soare şi privindu-l în ochi, te rog să nu mă mai dădăceşti. Poate că faţa mea e plină de cicatrice, dar asta nu înseamnă că sunt handicapată. Dacă vreau să-mi iau un shake de pe autostradă, pot să conduc şi singură până acolo. Dar probabil că nu ţi-ai imaginat că pur şi simplu nu mi-e nici foame şi nici sete, mulţumesc.

Justine îşi puse ochelarii la loc şi trăgându-şi borul pălăriei mai jos, se întinse comod pe şezlong. Dându-şi seama că Logan o văzuse pentru prima oară fără bandaje, se simţea îngrozitor de jenată. Îşi imagina că el se holba la cicatrice. Fusese singură toată săptămâna şi nu dorise să primească niciun fel de vizite. Nu-şi dorise să vorbească cu nimeni, şi mai ales cu Logan. Amintirile timpurilor bune încă n-o părăsiseră, dar cum nu voise să se gândească la

viitor, preferase să rămână singură.

— Îmi pare rău, spuse ea când îşi dădu seama că fusese prea aspră cu Logan. Nu voiam să-mi pierd cumpătul.

— Nu m-am supărat, Justine. Te înţeleg.

Logan se bucura că în sfârşit Justine înţelesese că acel comportament al ei era exagerat. I se păru un progres faţă de felul politicos şi rece în care-l tratase în ultimul timp.

— Cum te mai simţi? îndrăzni el să întrebe.

— Deprimată. Şi vinovată că ţi-am făcut atâtea necazuri.

— Tu, mie?

— Da, de la Crăciun încoace n-ai mai avut o zi liniştită din cauza mea. Tot timpul te-ai ţinut după mine şi mi-ai urmărit… recuperarea, fără să-ţi mai laşi timp să te distrezi.

— Cum să mă distrez? Fără tine? Chiar mă bucur când îţi urmăresc recuperarea.

— Ce fel de viaţă poate fi asta pentru tine, călătorind din oraş în oraş, din spital în spital, aşteptându-mă în timpul operaţiilor de care m-am săturat până şi eu? Sunt sigură că, la fel ca şi mine, nu mai rezişti. Şi încă nu s-a terminat totul.

— Aproape s-a terminat. Săptămâna viitoare mai faci o operaţie, ultima şi cea mai uşoară din seria pe care ai făcut-o. Cel puţin aşa spun specialiştii. După asta totul va fi aproape perfect.

— Nu cred, clătină ea din cap deznădăjduită, atingându-şi cea mai proeminentă cicatrice de pe obraz.

— Ei, va rămâne o cicatrice subţire, care se va estompa în timp. Iar după operaţia finală din toamnă, o să se termine totul.

— Da, râse ea sarcastic.

— Justine, atitudinea asta nu te prinde.

— Poate că nu mai sunt eu însămi! ţipă ea isteric.

— De Ziua Recunoştinţei vei arăta perfect, spuse Logan puţin dezorientat de izbucnirea ei violentă. Ori,

dacă va mai rămâne vreun semn, îl vei putea acoperi cu machiaj.

— Aşa că atâta timp cât arăt ca Justine Hart, totul va fi bine. Dar dacă eu îmi doresc să fiu Clara Johnson, fără machiaj?

— Perfect! Eu te voi iubi indiferent de cum vei arăta.

Pauza care urmă fu stânjenitor de lungă. Lui Logan îi amintea de zilele tăcute pe care şi le petrecuse la capul patului ei pe când se afla în spital. Diferenţa era că atunci el simţise inima ei aproape de a lui. Acum se simţea respins.

O prinse de mână şi simţi cum i se rupea inima. O iubea atât de mult şi-şi dădea seama că aproape o pierduse. Se simţi frustrat, neajutorat, aproape îngheţat.

— Logan, cred că ar fi bine să te întorci mâine la New York, spuse ea cu blândeţe.

— Poftim? Dar abia am ajuns.

— Operaţia e programată pentru miercuri. N-are sens să lipseşti de la birou. Oricum n-ai cu ce să mă ajuţi. Probabil că Frank s-ar bucura să…

— La naiba cu Frank! ţipă el spre surprinderea amândurora. În momentul ăsta nu mă interesează nimeni şi nimic decât tu.

— Asta e problema, Logan. Mă sufoci cu grija şi preocuparea ta pentru mine.

Logan era pe punctul de a o apuca de braţ, înainte ca ea să-i spună asta. Îşi retrase mâna şi-şi frecă intrigat bărbia, încercând să găsească în privirea ei adevărul.

— N-am vrut să te sufoc.

— Mă faci să mă simt mai exilată decât sunt.

— Dar nu eşti o exilată, protestă el cu vehemenţă.

— Hai să nu ne minţim, spuse ea făcând un semn tăios din mână. Mă simt exilată!

— Poate că te simţi pentru că aşa îţi place să fii, o provocă el.

— Bine. Poate că aşa e, dar n-am nevoie de mila şi de… vina ta.

După săptămâni de tăcere, Justine spunea în sfârşit

lucrurilor pe nume.

— Bine, recunoscu el. Mă simt vinovat nu numai pentru că te-am băgat în afacerea La Quinta, dar şi pentru că n-am insistat să aduci cu tine o echipă profesionistă pentru lumini.

— Ştiam că te gândeşti la asta, zâmbi ea triumfător. Dar să nu lăsăm lucrurile nelămurite. La Quinta mi-am dorit-o şi a fost alegerea mea. Cât despre lumini, asta era treaba echipei *mele.* Dacă-ţi aminteşti, *tu* mi-ai spus să am grijă ca totul să fie perfect. Şi am avut. Sau cel puţin aşa am crezut. Iarăşi hotărârea mea. Nu te învinovăţesc pentru nimic, Logan, dar nici nu-mi doresc mila ta.

— Dar nu mi-e milă de tine, Justine. Poate că ţie îţi este.

Justine se ridică în picioare.

— Cred că mă duc să-mi cumpăr milkshake-ul acela.

— Vin cu tine.

— Nu, Logan.

— Te rog, spuse el prinzând-o de braţ. Dacă tot am început discuţia asta vreau s-o terminăm. Vreau să ştii ce simt. Vreau să ştii cum mă simt. Ne-am menajat unul pe celălalt prea mult timp. Vrei să conduc eu sau tu?

— Cum vrei, spuse ea ridicând din umeri.

— Atunci conduc eu.

Nu-şi mai vorbiseră până nu ieşiseră pe autostradă.

— *Tu* nu ştii cum mă simt, începu ea. Nu ştii ce se petrece în interiorul meu.

— Atunci spune-mi, Justine.

— N-am nicio idee cum va fi viitorul meu. Oricum, nu întrezăresc nimic optimist.

— Nu vreau să mă amestec prea mult în viaţa ta. Ştiu cât de supărată ai fost.

— Asta e! ţipă ea. La asta mă refeream când spuneam că nu suport mila ta, condescendenţa. Parcă ai vorbi cu un copil încăpăţânat. Cred că nu ştii prin ce am trecut.

— Ba da, Justine! De asta nu suport să ne ascundem, să ne autocompătimim, să ne negăm sentimentele, spuse

Logan referindu-se mai mult la atitudinea ei. Negi tot ce a fost între noi. Negi că mă iubeşti.

Tocmai ajunseseră la fast-food şi Justine nu-i mai răspunse. Se aşezară la o masă, pe terasa de afară.

— Te aştept aici, spuse ea privind în altă direcţie.

Când se întoarse cu paharele din hârtie cerată, Logan încercă să vorbească cât mai calm şi raţional.

— Înţeleg ce simţi, Justine, dar vreau să particip şi eu la evenimentele din viaţa ta. Cred că a sosit timpul să ne regăsim, să fim aşa cum eram odată. Când vei termina operaţia şi te vei întoarce la New York, putem să ne căsătorim şi să ne clădim un viitor împreună.

— Să ne căsătorim? râse ea fals.

— Da, Justine. De ce nu? Te iubesc, ne iubim… Cred că acum a sosi timpul să ne unim vieţile pentru totdeauna.

— Nu, răspunse ea sec. Acum, mai mult ca niciodată, n-ar fi bine s-o facem. Sunt obosită, Logan. Sunt atât de nesigură. Trebuie să mă regăsesc. Te rog, întoarce-te la New York şi lasă-mă să respir.

Logan se întorsese la New York cu certitudinea că relaţia lor se sfârşise. Chiar şi atunci, în timp ce stătea de vorbă cu Frank, sentimentul acela nu-l părăsise.

*

* * *

— Arăţi superb, spuse Adele intrând furtunos în apartamentul Justinei şi sărutând-o pe obraz, două săptămâni mai târziu. Mă bucur că te-ai întors acasă.

— Bună, Adele, spuse Justine fără entuziasm.

— Ia să văd, spuse ea privindu-i atent obrajii. Da. Senzaţional.

Justine întoarse privirea obosită în altă parte.

— Am planuri noi! spuse Adele ignorând atitudinea ei.

— Stai puţin, dragă. Hai să nu discutăm despre planuri noi acum. Faţa mea e încă destul de şifonată, trebuie să recunoşti. Umflăturile n-au dispărut şi cicatricea de sub pomet e vizibilă.

— După operaţia din toamnă vei fi ca nouă, fii

liniştită. Până atunci machiajul…

— Nu sunt pregătită să mă întorc pe scenă. Nu arăt prea bine.

— Justine, oftă Adele aşezându-se pe canapeaua art deco, parcă n-ai fi tu însăţi. Arăţi puţin altfel, recunosc, dar tu întotdeauna ai fost… specială.

— Ha! râse ea amar. Vrei să spui urâtă?

— Nu, draga mea, interesantă e un atribut mai potrivit.

— Asta ştiu…

— Vezi? Atunci ce ai? Ce te frământă?

Justine se aşeză lângă Adele. În ciuda comportamentului ostil, se bucura că prietena ei venise s-o vadă. Încă nu se simţea în stare să primească vizite, dar abia acum îşi dădea seama că avea nevoie de aşa ceva.

— Sunt speriată, recunoscu ea. Întreaga experienţă a fost pentru mine o traumă fizică şi psihică. Când închid ochii parcă retrăiesc scena aceea de groază. Sunt speriată, Adele.

— Te înţeleg, spuse femeia luându-şi prietena pe după umeri. Ai dreptate. Poate că e prea devreme ca să te întorci pe scenă. Dar trebuie să-ţi reîncepi viaţa socială.

— Nu vreau, spuse Justine cu lacrimi în ochi. Nu vreau să văd pe nimeni. Nu ştiu dacă voi mai dori vreodată.

— Nu fi ridicolă! O să-ţi treacă. Dar îţi trebuie timp şi prieteni. Eu şi Logan vom fi lângă tine.

— I-am spus că nu vreau să-l mai văd niciodată, Adele, suspină Justine.

— De ce?!

— Nu ştiu.

— Îl mai iubeşti?

— Da.

— Şi el pe tine?

— Da, şi cred că asta e problema. Mi-a propus să ne căsătorim.

— Bravo lui! Şi?

— Nu ştiu, spuse Justine atingându-şi inconştient

cicatricea.

De fapt nu aspectul fizic era problema. Psihicul ei era la pământ. Nu reuşea să ia decizii, nu ştia încotro s-o apuce, ce era mai bine să facă. Şi dacă se gândea prea mult, nu ajungea la nicio concluzie.

— L-am gonit, Adele, mărturisi ea. I-am spus lucruri îngrozitoare. L-am acuzat că vrea să se căsătorească cu mine din milă.

— Sunt convinsă că nu e adevărat! spuse vehement Adele. Logan nu e genul acesta de bărbat.

— Ştiu, recunoscu Justine. Nu mă îndoiesc de dragostea lui. Îndoielile pe care le am sunt în legătură cu mine.

Adele se ridică în picioare şi-şi aprinse o ţigară, aşa cum făcea în momentele critice.

— Vorbeşte-mi despre aceste îndoieli, Justine.

— Între mine şi Logan totul a părut să meargă pe dos din clipa în care ne-am întors din St. Cât. Mergea din rău în mai rău.

— Te-ai gândit vreodată să laşi ca lucrurile să meargă de la sine? Relaţiile de genul acesta au nevoie de timp.

— Parcă ai fi Carter, zâmbi Justine printre lacrimi. Dar el a fost căsătorit timp de treizeci de ani şi vorbeşte din experienţă…

— Adică eu, care am eşuat în patru căsnicii, nu sunt bună să dau sfaturi? râse Adele. Să spunem că cei mai buni sfătuitori sunt cei care eşuează. Eu am învăţat din greşeli.

— Iartă-mă, Adele.

— Fii liniştită, draga mea. Şi ce i-ai spus lui Logan?

— Că vreau să fiu singură ca să-mi pun gândurile în ordine. El a plecat de două săptămâni şi eu n-am ajuns la niciun rezultat. Înainte exista un conflict între admiratorii mei şi sentimentele lui. Sau cel puţin aşa credea el. Acum mi-e teamă că mi-am pierdut şi admiratorii şi pe el.

— Poţi să obţii orice-ţi doreşti, Justine, spuse Adele cu convingere. Întotdeauna n ai avut o stea norocoasă.

— Aici e problema. Înainte obţineam orice-mi

doream. Acum nici nu mai ştiu ce vreau. Ştiu doar că nu sunt încă pregătită să dau cu ochii cu Logan, deşi mi-e dor de el. Dumnezeule, cât de mult îi simt lipsa! Dar cred că mai am nevoie de puţin timp.

— Hmmm. New York-ul nu e locul potrivit pentru a umple acest gol, draga mea. În orice caz, nu pentru tine. Toată lumea mă sună să mă întrebe ce mai faci. Nu pot să-i mint la nesfârşit şi să le spun că nu te-ai întors. La un moment dat va trebui să programez ceva.

— Nu încă, Adele. Te rog...

— Trebuie să mă întorc la birou, spuse Adele aprinzându-şi altă ţigară, dar mi se ridică părul în cap când ştiu ce mă aşteaptă acolo. Telefoanele sună încontinuu iar eu n-am niciun răspuns. Am nevoie de o decizie fermă din partea ta, cât mai curând.

— Plec în St. Cât, răspunse Justine.

— De ce, mă rog?

— Să mă gândesc în linişte.

— Iartă-mă, draga mea, dar cât timp îţi trebuie ca să te gândeşti? Poate că ai nevoie de o îndrumare. Nu de la mine, Dumnezeu ştie. Nu sunt bună la psihanaliză. Dar poate dacă ai consulta un specialist, ai putea să ajungi la o concluzie.

— M-am gândit şi la asta. Dar prefer să mă descurc singură. Şi St. Cât e locul ideal.

— Ei, poate că ştii tu ce ştii. Carter Graham e un bărbat înţelegător, spuse ea ridicându-se în picioare. Între timp, să mă anunţi ce mai pui la cale.

*

* * *

Savoy era locul ideal pentru starea în care se afla Justine. De două zile lenevea prin grădină clătindu-şi ochii cu peisajul şi arhitectura vilei, bând cantităţi industriale de sucuri de fructe şi stând de vorbă cu Carter.

— Mă simt ca în cel mai frumos hotel din mijlocul unui safari, spuse ea zâmbind spre Carter.

— Aşa şi trebuie. Savoy e un amestec de impresii de călătorie. Mă bucur că-ţi creează starea asta.

Dacă reuşise să evite locurile prin care se plimbase cu Logan, Justine nu-şi luase gândul de la el. Mintea ei era din ce în ce mai plină de amintiri.

— Poate că el e viitorul tău, îi spuse Carter la cină, în timp ce Justine lenevea pe canapeaua din camera de zi.

Ca de obicei, era îmbrăcat elegant. Luând în furculiţa de argint un crevete din castronul cu gheaţă, întrebă:

— Te-ai gândit vreodată să-l incluzi pe Logan în viitorul tău?

— Tot timpul.

— Asta e bine.

Carter încheie discuţia, aşa cum obişnuia s-o facă în ultimul timp, lăsând subiectul în coadă de peşte. Tot aşa discutaseră şi despre accident, despre operaţii, despre carieră, despre Logan. Sfaturile pe care i le dădea erau sub formă de aluzii, şi o făceau pe Justine să se gândească şi mai mult la problema respectivă.

Când Carter aduse din nou vorba de Logan, Justine îi spuse că acesta o ceruse de soţie.

— Şi ce te frământă? întrebă el.

— Dacă vorbea serios.

— Sunt absolut convins. Dar de ce îţi pui asemenea întrebări?

— Mi-a făcut propunerea într-un moment dificil. Mi s-a părut că reacţionează sub impulsul moment.

— Dar acum nu mai eşti deprimată. Cred că Justine cea de altă dată s-a întors. Aşa că poate e timpul să te întâlneşti cu Logan ca să vezi care-i mai sunt sentimentele.

— Poate…

— Între timp ce-ar fi să vii cu mine la Londra, pentru câteva zile? propuse el pe neaşteptate.

— Când?

— Poimâine.

— Aşa de curând?

— Da. Se reia o piesă pe care am scris-o cu mult timp în urmă. Aş vrea să asist la repetiţii, ca să mă asigur că piesa se va pune în scenă aşa cum trebuie. Niciodată nu m-am putut stăpâni, chicoti el.

— Cred că eşti aşteptat.

— Cu siguranţă. Deci, ce spui? Vrei să vii cu mine?

— Nu pot, Carter. Nu acum.

— Cred că ţi-ar prinde bine o ieşire. Sigur, nu promit că vremea va fi prielnică. Ştii cum e toamna la Londra.

— Ştiu, spuse ea.

De fapt îşi amintea numai isteria fetiţelor de la spectacol. Întotdeauna avusese succes în Anglia.

— Va fi lume multă, sunt sigur. Aşa că nici linişte nu-ţi pot promite. Dar la un moment dat va trebui să ieşi din bârlog.

— Ştiu, dar nu sunt încă pregătită.

— Atunci pentru ce eşti pregătită? întrebă Carter fixând-o cu privirile lui albastre.

— Pentru Logan, răspunse ea încet.

— A sosit timpul să încerci apele? zâmbi el.

— Cred că da. Aş putea să te însoţesc până la New York…

— Am o idee mai bună, spuse Carter vesel. De ce nu rămâi aici, la Savoy? Când ajung la New York îl caut pe Logan şi-i transmit că-l aştepţi. Când va afla că are ocazia să stea cu tine o săptămână în St. Cât, fără un codoş bătrân în coaste, pun pariu că va sări direct în primul avion.

— Sper, spuse Justine simţind din nou nesiguranţa punând stăpânire pe sentimentele ei. Capitolul 11

Angélique alergă pe pajişte speriind un stol de păsărele colorate şi ţipând cât o ţineau puterile:

— M’selle, în selle!

Justine ştia care era cauza acelui entuziasm ieşit din comun. Ieşi pe verandă exact în momentul în care Angélique ajunse la capătul treptelor.

— *Ils sont la!* strigă ea arătând spre cer.

Justine zâmbi încercând să nu pară emoţionată. Cunoştea suficient franceza cât să înţeleagă că Logan şi Steve sosiseră.

Alertat de ţipete, băiatul din casă alergă spre jeepul de la capătul drumului. Angélique privi cu jind spre

norocosul care avea să-l vadă primul pe Steve.

— Bine, spuse condescendent Justine, du-te cu el să întâmpini avionul.

— *Attend, je viens!* strigă Angélique fără să-i mai mulţumească Justinei.

Într-un fel era geloasă pe fetişcana aceea care avea să-şi revadă iubitul mai repede ca ea. Şi, oricum, avea nevoie de timp ca să-şi recapete stăpânirea de sine.

Intră în casă şi deodată îi simţi lipsa lui Carter. O sunase cu o zi înainte ca să-i spună cu nemulţumire că repetiţiile nu mai erau ca pe vremuri. Şi mai avusese un motiv pentru care o sunase. O anunţase că Logan va veni în St. Cât.

— Aş fi vrut să fii şi tu aici, îi spusese ea lui Carter.

— Ştiu. Dar mâine, după ce vă veţi revedea şi vă veţi obişnui unul cu prezenţa celuilalt, o să vă bucuraţi că nu vă stau în cale.

— Poate…

— Cu siguranţă. Într-o oră o să uitaţi că aţi fost despărţiţi.

— Totul va fi ca înainte?

— Ca înainte de accident. Accidentul a schimbat multe, Justine, dar dragostea adevărată nu moare. Aşteaptă şi-ai să vezi.

Justine era tot nesigură. După săptămâni întregi de gânduri contradictorii, în mintea ei începea totuşi să se contureze ceva.

În dimineaţa aceea se trezise mai devreme ca de obicei, făcuse o baie prelungită, apoi se plimbase prin grădină. Dar nu reuşise să mănânce nimic.

Pe la ora prânzului se hotărâse să se pregătească pentru întâlnirea cu Logan. Alese din dulap rochia galbenă de plajă pe care o cumpărase din St. Cât, întrebându-se dacă Logan o va recunoaşte şi-şi va aminti împrejurările în care o purtase.

Privindu-se în oglindă, i se păru că arată destul de încrezătoare. Dar mai de aproape, observa că faţa ei nu mai avea aceleaşi trăsături ferme. Umflăturile din jurul

ochilor dispăruseră, dar cea mai mare cicatrice încă se mai vedea.

Chirurgul o sfătuise să mai aibă răbdare, când, după ce-i scosese bandajele şi văzuse că cicatricea nu dispăruse, Justine intrase în panică. Ajunsese la capătul răbdării. Şi cel mai grav era că Logan trebuia să sosească dintr-o clipă în alta, iar ea nu putea să se ascundă.

Se hotărî să se machieze uşor, fără să încerce să ascundă în mod special cicatricea. Dar când ieşi pe verandă şi observă în depărtare venind jeepul mult-aşteptat, alergă înapoi în camera ei şi se întoarse cu ochelarii de camuflaj la ochi, ca să-l întâmpine pe Logan.

*

* * *

Jumătate de oră mai târziu, Logan îşi despachetase bagajele, făcuse un duş, şi se schimbase. Întâlnirea cu Justine fusese rigidă şi formală, iar el se simţise uşurat să dispară un timp pentru a-şi aduna gândurile.

Văzând-o, inima îi tresărise ca altă dată. îl aşteptase pe verandă, îmbrăcată în rochia galbenă care-i trezea amintiri frumoase, dar dureroase. Chiar purtând ochelarii aceia de soare nesuferiţi, Justine era frumoasă.

Dar tocmai în momentul în care fusese pe punctul s-o ia în braţe, ea chemase băiatul din casă şi-i ordonase să-i ducă bagajele în cameră. Logan se retrăsese neajutorat şi se dusese în camera de oaspeţi.

Întorcându-se pe verandă se bucură să vadă că ochelarii de soare stăteau pe măsuţa de cafea. Justine se legăna în balansoar şi părea cu gândul aiurea. Logan nu se simţise niciodată mai lipsit de putere şi de încredere. Se întrebă dacă făcuse bine că venise după ea. Dacă nu l-ar fi invitat Carter, n-ar fi venit. Era clar că următoarea mişcarea trebuia s-o facă Justine.

Din păcate ea nu se arăta dispusă la reconcilieri. Se legăna în continuare în balansoar, deşi îl văzuse venind. Logan îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, simţindu-se în plus. Oare o deranja?

Noroc cu băiatul din casă. Când îl observă, Justine îl

opri şi-i spuse:

— Întreabă-l pe domnul Addison dacă nu doreşte ceva de băut.

— Nu, Justine, răspunse Logan uşor contrariat, nu vreau să beau nimic.

Băiatul plecă lăsându-i la fel cum îi găsise – Justine legănându-se în balansoar, Logan, de pe un picior pe celălalt.

La un moment dat nu mai suportă şi vorbi:

— Justine, nu mai pot sta aşa.

— Ia loc, spuse ea făcând o glumă cam deplasată pentru nervii lui Logan.

— Nu la asta mă refeream, spuse el refuzând să-i facă jocul. Vreau să ne plimbăm. Trebuie să-mi consum energia.

Justine puse paharul pe masă şi se ridică în picioare ca să-l urmeze tăcută, nu înainte de a-şi lua ochelarii şi pălăria de soare.

Pământul pe care-l călcau era reavăn şi li se lipea de tălpi. Cu o seară înainte plouase şi pământul nu absorbise toată apa. Cărarea întortocheată pe care mergeau, şerpuia pe lângă tufe de orhidee înflorite. Carter angajase un peisagist care grupase florile după culoare şi mărime. Cărarea se lărgea la ieşirea din grădină, conducându-i spre un alt fel de peisaj. Amestecul de culori îi tăia respiraţia lui Logan.

Inconştient, întinse mâna şi culese o orhidee purpurie pe care i-o oferi Justinei. Ea zâmbi eclipsând frumuseţea florii şi-şi puse orhideea după ureche. În clipa aceea Logan simţi nevoia imperioasă de a o săruta. Buzele ei umede îl înnebuneau de dorinţă. Privindu-le, aproape că le simţea dulceaţa. îi trezeau amintiri de neuitat.

— Îmi pare rău, Logan, şopti ea.

Fiind captivat de frumuseţea ei, Logan abia-i înţelese vorbele. Se oprise lângă ea şi era gata să se întindă ca s-o sărute, când îşi dădu seama că Justine îi vorbise pentru prima oară de când se revăzuseră. Îşi cerea iertare.

— Şi mie îmi pare rău, spuse el în timp ce înaintau pe

cărarea care ducea spre vârful dealului.

Îi oferi mâna şi ea nu-i rezistă atingerii.

— Te-ai mai împlinit puţin, remarcă el. Cred că ai băut multe milkshake-uri.

— Da. M-am îngrăşat trei kilograme.

— Arăţi foarte bine. Justine… mi-a fost dor de tine.

Cărarea se îngustă şi Logan găsi un motiv să-i lase mâna şi s-o ia pe după umeri.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, recunoscu ea. Vreau să-ţi explic ce-am vrut să spun când te-am acuzat că ţi-e milă de mine.

Logan o ascultă dându-şi seama că de data asta Justine voia să-i vorbească deschis şi ceea ce urma să audă era de bine.

— Ai avut dreptate, Logan, continuă ea. Am spus asta pentru că de fapt mă compătimeam pe mine însămi. Acum cred că am trecut de faza asta. Carter mi-a spus că încep să semăn cu Justine pe care o cunoştea el.

— Niciodată nu mi-a fost milă de tine, Justine. Dar m-am considerat vinovat pentru ce ţi s-a întâmplat. Nu ştiam cum să mă port şi din cauza asta mă agitam în jurul tău dându-ţi impresia că te sufoc.

Când Logan tăcu, auziră de undeva din apropiere un susur de apă.

— Ce e asta? întrebă el. Pare a fi un pârâu.

— E ceva mult mai frumos, surâse Justine încântată, grăbind pasul. Aşteaptă şi-ai să vezi.

Logan o urmă. Când ajunseră în vârful dealului văzură la poale o oglindă de apă albastră. La capătul opus, o cascadă limpede lăsa să cadă de la o înălţime de zece metri tone de apă.

— Dumnezeule, ce frumos! Nu ştiam de asta!

— Mă bucur că ţi-am făcut o surpriză. De când am venit la Carter am avut timp să explorez insula şi acesta a devenit locul meu preferat.

— Văd şi de ce.

— Îmi place să cred că e descoperirea mea. Carter obişnuia să mă însoţească în locul acesta, dar de cele mai

multe ori veneam singură aici, ca să mă gândesc. E un loc liniştit şi retras.

— Şi ai găsit răspunsurile pe care le căutai? întrebă el mângâindu-i umărul gol.

— Da. Cred că da. Mi-a luat mult timp…

Logan nu insistă s-o mai întrebe despre acele răspunsuri. Ştia că Justine îi va povesti despre ele când se va simţi pregătită. După privirile ei se părea că mai avea nevoie de puţină reflecţie.

— Hai să-ţi arăt cascada mai de aproape, propuse ea luându-l pe Logan de mână.

Ocolind lacul ajunseră la marginea cascadei şi o priviră de jos în sus.

— Dacă ne sincronizăm bine şi alergăm, putem să trecem pe sub ea fără să ne udăm, spuse Justine.

— Haide, spuse Logan înaintând dintr-o piatră în alta până în apropierea căderii de apă.

Ajungând lângă cascadă Logan observă că în spatele ei se forma un mic adăpost. De o parte era peretele de stâncă şi de cealaltă parte era pânza de apă.

— Haide, îl îndemnă Justine. Merită.

Călcând cu grijă pe pietrele acoperite cu mătasea broaştei, ajunseră în spatele cascadei de unde, prin vălul de stropi fini, se forma un curcubeu.

— Superb! exclamă Logan. N-am mai stat niciodată în spatele unei cascade.

— Aşa e. Natura construieşte peisaje pe care mintea omului nu şi le poate închipui.

Rămaseră acolo o vreme minunându-se de frumuseţea cascadei, apoi Logan, simţind că sosise momentul, spuse strângându-i mâna cu tandreţe:

— Justine… Te rog povesteşte-mi despre răspunsurile pe care le-ai găsit.

— Mi-am dat seama că am fost o proastă.

— Nu, şopti el mângâindu-i obrazul.

— Ba da. Cred că accidentul a fost o farsă pe care mi-a jucat-o soarta. Abia după două luni mi-am dat seama că odată cu durerea fizică mi s-a luminat mintea.

— Ce vrei să spui? se încruntă el.

— Am înţeles că era timpul să mă retrag din lumea muzicii, ca să fiu cu tine. Am greşit când ţi-am spus că nu vreau să fiu soţia ta.

Logan îi scoase pălăria de soare de pe cap şi ochelarii de la ochi.

— Cred că de acum poţi să stai şi fără ele, spuse el aruncându-le sub jetul de apă.

— Logan! exclamă ea luată pe neaşteptate de gestul lui.

El o făcu să tacă sărutând-o. Era primul lor sărut adevărat după două luni de zile. Buzele lor tremurătoare se regăsiră după o pauză îndelungată.

— Justine, şopti el luându-i faţa în mâini, mă bucur să te am din nou numai pentru mine.

Se sărutară din nou, de data asta cu pasiune, încercând să stingă tot focul din inimile lor. Apoi brusc, Logan îi dău drumul şi privind-o cu ochi vicleni, spuse:

— Număr până la trei şi cine ajunge acasă primul, câştigă…

— Ce?

— Vedem noi… râse el.

Logan numără până la trei şi amândoi o luară la fugă pe sub pânza de apă, udându-se din cap până-n picioare. Urcară dealul, coborâră, străbătură poieniţa, grădina lui Carter, urcară treptele verandei, apoi scara interioară şi nu se mai opriră decât în camera Justinei.

Gâfâiau şi picături de apă din păr şi haine se scurgeau pe podeaua lustruită. Se priviră o clipă, apoi se înlănţuiră într-o îmbrăţişare disperată sărutându-se, atingându-se, recunoscându-şi fiecare reacţie. Începură să se dezbrace smulgându-şi practic hainele de pe ei, încurcându-se în nasturi, şnururi şi fermoare.

Când rămaseră goi unul în faţa celuilalt se priviră cu uimire şi bucurie, ca şi cum s-ar fi văzut prima oară. Logan îşi trecu uşor degetele peste pielea ei umedă, apoi o luă în braţe şi începu s-o sărute tandru.

— Justine, şopti el luându-i mâna şi punându-i-o pe

umărul lui, mă simt de parcă acum ar fi prima oară când te descopăr… când de ating… când te sărut…

Timpul se derulă cu repeziciune înapoi şi în mintea lor reveni scena primei lor zile de dragoste, când în laguna din St. Cât, sub un palmier, la adăpost de ploaie, trupurile lor se înlănţuiseră cu pasiune.

— Îmi place să fac dragoste cu tine pe lumină, spuse Logan aşezând-o pe patul cu baldachin.

După atâtea luni fără soare, pielea Justinei îşi recăpătase culoarea porţelanului. Micii pistrui de pe nas îi dispăruseră, iar arsurile solare erau acum o amintire. Pielea ei albă îi accentua culoarea naturală, roşie, a părului, iar buzele ei păreau mai roz ca niciodată.

— Eşti frumoasă, şopti el.

Justine îl crezu. În privirile lui se citea dragostea. Iar când o sărută, ştiu că va fi iubită cum nu mai fusese niciodată. Trupul şi sufletul ei se deschiseră spre Logan.

Mâinile lui îi atinseră sânii adâncindu-se în moliciunea lor. Sfârcurile i se întăriseră şi opuneau rezistenţă în palmele lui. Logan se aplecă şi le sărută pe rând, apoi o privi în ochi căutând ceva.

Şi găsi. Găsi toată dragostea, încrederea, nevoia şi dorinţa pe care o căuta. Apoi cu un gest tandru pătrunse în ea umplând-o cu iubirea lui.

Ca prin vis ajunseră la apogeu şi se prăbuşiră epuizaţi unul în braţele celuilalt, cu inimile bătându-le la unison. După ce se sărutară şoptindu-şi vorbe de dragoste, adormiră fericiţi şi strâns înlănţuiţi, temându-se să nu se piardă.

Când se treziră mai târziu, Justine îi mărturisi:

— Mi-a fost dor de tine. Toate orele şi zilele în care m-am gândit la mine şi la ce aveam de făcut, ţi le-am dedicat de fapt ţie.

— Te cred, dragostea mea. Şi eu m-am frământat gândindu-mă dacă vom mai fi vreodată împreună, aşa, ca la început. Slavă Domnului că fanteziile mi s-au împlinit!

*

* * *

Două ore mai târziu se aşezară la masa formală pentru cină. Chelnerul lui Carter, îmbrăcat într-o uniformă imaculată, îi servi ireproşabil. Două lumânări albe aşezate în sfeşnice de argint luminau romantic masa. În centru, un buchet de orhidee le obtura vederea. Logan îl puse deoparte ca să se poată privi în ochi.

Discutară despre drumul lui Logan de la New York, despre vreme şi despre Angélique şi Steve.

— Mi-a spus că se căsătoresc la vară, zise Logan.

— Carter se va întrista când va afla că va pierde o angajată ca Angélique. Şi sunt sigură că şi domnului Moreau îi va părea rău.

— Da, râse Logan, Moreau s-ar putea să aibă mai mult de lucru după plecarea fiicei sale.

— O să găsească el o soluţie.

După cină ieşiră pe verandă şi începură să se legene unul în braţele celuilalt în balansoar.

— Mereu mi-am dorit să am şi eu acasă un leagăn ca acesta… E atât de…

— Romantic?

— Da. Şi…

— De modă veche?

— Exact, râse Justine.

— Îţi plac lucrurile de modă veche?

— Da. Îmi place casa lui Carter pentru că pare ruptă din decorul unui film din anii ’40.

— Da. E de modă veche şi romantică. Dar cel mai important e că şi tu intri în acest cadru, spuse el sărutând-o. Însă mai bine să vorbim despre ce voiai să-mi spui în după-amiaza asta, la cascadă.

— Nu mai ştiu…

— Ceva despre căsătorie.

— Da. Am greşit când ţi-am spus că nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Cred că ar trebui să discutăm despre asta, Justine.

— Te ascult.

— Ştii că te iubesc. Astăzi mi-am dat seama că dragostea mea pentru tine nu numai că n-a murit, dar a

crescut. Cât despre căsnicie… nu vreau să fii soţia mea…

Justine încercă să nu reacţioneze, dar ştia că limbajul trupului o trăda.

— Ascultă-mă, Justine, continuă el cu siguranţă. Nu vreau să fii soţia mea doar pentru că n-ai alte variante. Am avut timp să mă gândesc şi am ajuns la concluzia că nu vreau să te dădăcesc. Nu mi-ai ierta-o niciodată.

Justine încă nu-şi dădea seama ce voia să spună Logan sau unde ducea conversaţia aceea stânjenitoare. Încercă să se concentreze la înţelesul vorbelor lui.

— Justine, încerc să-ţi spun că vreau să fii soţia mea abia după ce vei ajunge din nou în vârf şi-mi vei spune hotărât: „Logan, încă te mai vreau”.

— După ce ajung din nou în vârf? întrebă ea privindu-l în ochi. Logan, dar nu vreau să mai urc niciodată pe scenă. Nu pot…

— Ba da. Ştiu că poţi. Şi Adele ştie asta. Cu toţii ştim că eşti în stare.

— Nu, spuse ea tremurând. Ţi-am spus, Logan, vreau să fiu soţia ta. Vreau să mă căsătoresc cu tine şi să fiu doamna Addison. Asta e tot ce-mi doresc.

— Nu-i adevărat, Justine.

— Ştiu ce-mi doresc, se apără ea.

— Ştii ce e sigur. Acum nu-ţi dai seama, dar vreau să înţelegi că îţi poţi reface cariera.

— Dar n-o mai vreau!

— Întotdeauna vei fi Justine Hart.

Justine îi ocoli privirile şi pentru prima oară după ce se împăcase cu Logan, îşi aminti de cicatrice, ducându-şi mâna la faţă.

— Ascultă-mă, proastă mică ce eşti! se răsti Logan la ea, forţând-o să se uite la el. Înainte de accident erai în culmea carierei. Acum, cicatricele ţi-au dispărut şi nu ştiu ce te mai opreşte să te întorci pe scenă. Vreau să poţi spune: „Am cariera mea şi-l am pe Logan”. Abia atunci vei putea decide dacă mă vrei cu adevărat. Pot să fac faţă admiratorilor şi la tot ce ţine de faima ta. Ştiu că te-aş putea pierde, dar altfel nu te vreau.

— Dar, Logan, de asta am avut nevoie de timp, şopti ea, ca să-mi dau seama dacă-mi mai doresc cariera. Nu pot să mă mai întorc pe scenă, să cânt…

— Trebuie. Altfel…

— Dar cum? înţelegi ce-mi ceri?

— Nu-ţi cer decât să fii tu însăţi. Încearcă. Promite-mi că vei încerca.

Justine îl privi în ochi şi, văzându-i hotărârea, îşi dădu seama că avea sprijinul necesar. Putea măcar să încerce.

— Draga mea, continuă Logan blând, şi vreau să-ţi reîncepi cariera de acolo de unde ai lăsat-o. Vreau să cânţi în cabaretul La Quinta.

Când Justine se întoarse la cabaret, acesta i se păru schimbat. Tensiunea din public înaintea apariţiei sale o copleşea. Publicul abia aştepta s-o audă cântând pe favorita lor. Logan nu mai participase niciodată la un asemenea eveniment. I se părea că toată lumea respira la unison şi simţea aproape fizic suspansul.

Stătea la o masă de lângă scenă împreună cu Carter. Nici Adele şi nici Frank nu veniseră. De fapt nimeni din ţară nu ştia că Justine va cânta în seara aceea, decât turiştii din La Quinta. Fusese dorinţa Justinei de a nu transforma o noapte obişnuită de spectacol într-un mare eveniment – cel al reîntoarcerii sale pe scenă.

Deşi presa nu fusese anunţată, doi reporteri veniseră în seara aceea la cabaret cu aparatele de fotografiat.

— Nu-i nimic, îl linişti Carter, când văzu încordarea de pe faţa lu’ Logan. Justine va fi senzaţională în seara asta.

În culise, Justine stătea singură în cabină, tremurând de emoţie. Când se auzi strigată, palmele i se umeziră de teamă. Dacă nu reuşea să cânte?

Înaintă cu paşi nesiguri spre scenă şi când orchestra ei începu să cânte, iar publicul izbucni în aplauze furtunoase, în ea renăscu dorinţa de a cânta.

Cu toate astea, picioarele refuzau s-o scule. De ce Logan n-o voia altfel? De ce ţinuse cu tot dinadinsul să se

întoarcă pe scenă? Dacă se făcea de râs? Atunci va pierde totul. TOTUL. Şi cariera, şi pe Logan, şi încrederea în sine…

Nu. Trebuia să iasă. Acum publicul ştia că ea îşi va face apariţia, şi dacă refuza să cânte, ei înţelegeau că nu mai făcea faţă. Nici aşa nu era bine. Gata. Deja trecuseră câteva secunde bune de când crainicul îi anunţase intrarea. Aplauzele se înteţiseră şi publicul o aclama.

Nu trebuia să privească în sus. Asta era. Nu trebuia să-şi amintească în niciun fel momentul tragic al accidentului.

Când luminile se stinseră, ieşi temătoare pe scenă. Logan respiră uşurat. Ştia de la repetiţia pe care o făcuseră cu o zi înainte că momentul apariţiei ei trebuia să se producă mai devreme. Observând că întârzie, îi venise să alerge după ea şi s-o tragă afară de după cortină, acolo unde ştia că stă. Îşi dădea seama că Justine avea un trac îngrozitor, dar dacă acum nu reuşea să depăşească momentul, nu putea s-o mai facă vreodată.

Aşa că atunci când o văzu, lui Logan i se luă o piatră de pe inimă.

Justine începu să cânte acompaniată de orchestră, dar Logan îi simţi emoţia puternică. Vocea îi tremura uşor, iar figura ei părea împietrită.

Ritmul inimii îi bătea în urechi atât de tare, încât abia îi mai auzea vocea Justinei. îi venea să se ducă pe scenă şi s-o ia de mână ca să-i insufle siguranţă.

Carter, care-i observase gestul, îl opri.

— Nu, Logan. Stai aici. Se descurcă. Ascultă bine. Justine se întoarce.

Într-adevăr, privind în ochii ei, Logan îşi dădu seama că Justine începuse să-i cânte lui, aşa cum îi cântase demult, în St. Cât. Carter avea dreptate. Cântecul lor fără sfârşit prindea viaţă.

Aplauzele mele
Sunt zilele de mâine
Cu tine…

Cântecul se termină şi publicul se ridică în picioare,

aplaudând furtunos.

*

* * *

Două ore mai târziu, când aplauzele în sfârşit se stinseră, după nenumărate bis-uri, Justine se întoarse în culise. Reuşise. O mulţime de oameni o înconjurase cerându-i autografe, dar de departe, printre zeci de feţe necunoscute, îl recunoscu pe Logan. Se sprijinise de uşa cabinei ei şi zâmbind, intrase înăuntru făcându-i semn c-o aşteaptă.

Dar nu reuşi să-i întoarcă zâmbetul pentru că mulţimea o înconjurase din toate părţile. Apoi îl văzu pe Carter.

— Ai fost minunată, draga mea, aşa cum ne aşteptam cu toţii, spuse el sărutând-o pe obraz. Hai să scăpăm de mulţimea asta, ce zici?

— Bine, dar spune-le tu să mă ierte câteva minute.

Justine îşi făcu loc prin mulţime şi intră în cabină, unde o aştepta Logan. Văzând-o, el se ridică în picioare şi închise uşa cu cheia.

— Mi-e teamă că vor sparge uşa, râse el.

— Şi ce dacă? spuse ea sărutându-l. Acum vreau să-ţi mulţumesc că ai ajutat-o pe Justine să se întoarcă.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti mie. Ai fost întotdeauna o stea şi încă mai eşti – asta e realitatea.

Justine se îndreptă spre oglindă şi-şi privi câteva clipe cu atenţie chipul reflectat.

— Mă simt bine, spuse ea oftând mulţumită. Îmi place să cânt, să primesc aplauze, să simt dragostea publicului. Aveam nevoie de asta, Logan.

— Ştiam.

El o îndemnase să se întoarcă, o forţase să fie din nou ea însăşi. Ştia că aşa putea s-o piardă definitiv, dar dacă n-o făcea, Justine putea să rămână mereu cu un regret în suflet, cu o neîmplinire.

Întorcându-se spre Logan, îşi ridică bărbia şi spuse:

— Acum nimic nu-mi mai stă în cale. Dacă vrei să te mai căsătoreşti cu mine, eu sunt dispusă să renunţ la

carieră.

Logan făcu doi paşi înapoi, uimit de hotărârea ei neaşteptată. Putea s-o aibă numai pentru el şi gândul acesta îl făcea să tremure de bucurie. Justine îl iubea mai mult decât îşi iubea cariera. Asta era cea mai mare dovadă de dragoste pe care i-o putea da.

— Nu, răspunse el. Nu vreau să renunţi la nimic pentru mine, Justine.

— Ştiam că vei spune asta, oftă ea uşurată sărindu-i în braţe. Te iubesc... Dumnezeule, cât de mult te iubesc, Logan. Dar mai vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Încearcă să mă opreşti, râse el sărutând-o şi privind-o adânc în ochi.

— Logan, spuse ea încet, am descoperit lumea reală potrivită pentru noi. E în noi înşine.

— Da. Vom fi împreună pentru totdeauna, spuse Logan încercând să ignore larma din spatele uşii. Admiratorii tăi trebuie să se obişnuiască cu mine. Le dau voie să-ţi ceară autografe. Le dau voie să vină la concerte şi să asculte cântecele tale, dar numai când eşti pe scenă. În rest, vei cânta numai pentru mine, Justine, dragostea mea.

Sfârşit.

* * *
*
* * *
*
* * *
*
* * *